

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 2011 r.

w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawienie wolności oraz dokumentowania tych czynności

Na podstawie art. 249 § 3 pkt 7 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1 **Przepisy ogólne**

§ 1. 1. Przez użyte w rozporządzeniu określenie lub skrót należy rozumieć:

- 1) areszt śledczy - również wyodrębniony oddział aresztu śledczego w zakładzie karnym;
- 2) cudzoziemiec - osobę nieposiadającą obywatelstwa polskiego, w rozumieniu ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2011 r. Nr 264, poz. 1573);
- 3) dokument osobisty:
 - a) dowód osobisty,
 - b) dokument paszportowy,
 - c) książeczkę żeglarską,
 - d) dokument podróży, o którym mowa w pkt 4,
 - e) kartę stałego pobytu lub kartę czasowego pobytu wydane przed dniem 1 lipca 2001 r., kartę pobytu wydaną po dniu 1 lipca 2001 r., polski dokument tożsamości cudzoziemca, polski dokument podróży dla cudzoziemca, tymczasowy polski cudzoziemca, polski dokument podróży dla cudzoziemca, tymczasowy polski

¹⁾Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 60, poz. 701 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 111, poz. 1194, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 142, poz. 1380 i Nr 179, poz. 1750, z 2004 r. Nr 93, poz. 889, Nr 210, poz. 2135, Nr 240, poz. 2405, Nr 243, poz. 2426 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1363 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 123, poz. 849, z 2008 r. Nr 96, poz. 620 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 22, poz. 119, Nr 62, poz. 504, Nr 98, poz. 817, Nr 108, poz. 911, Nr 115, poz. 963, Nr 190, poz. 1475, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 34, poz. 191, Nr 40, poz. 227, Nr 125, poz. 842 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 39, poz. 201 i 202, Nr 112, poz. 654, Nr 129, poz. 734, Nr 185, poz. 1092 i Nr 217, poz. 1280.

- dokument podróży dla cudzoziemca, tymczasowe zaświadczenie tożsamości cudzoziemca,
- f) książeczkę wojskową, legitymację służbową żołnierza zawodowego oraz legitymację służbową funkcjonariusza organu powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego, funkcjonariusza lub pracownika Służby Więziennej albo pracownika organu wymiaru sprawiedliwości i ścigania;
- 4) dokument podróży - dokument uprawniający do przekroczenia granicy w rozumieniu ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach;
- 5) dyrektor - dyrektora aresztu śledczego lub zakładu karnego;
- 6) dyrektor okręgowy - dyrektora Okręgowego Służby Więziennej;
- 7) jednostka penitencjarna - areszt śledczy lub zakład karny;
- 8) k.k. - ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.²⁾);
- 9) k.k.w. - ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny wykonawczy;
- 10) k.p.c. - ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.³⁾);

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 63, poz. 533, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 40, poz. 227 i 229, Nr 98, poz. 625 i 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1018 i 1021, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474 i Nr 240, poz. 1602 oraz z 2011 r. Nr 17, poz. 78, Nr 24, poz. 130, Nr 39, poz. 202, Nr 48, poz. 245, Nr 72, poz. 381, Nr 94, poz. 549, Nr 117, poz. 678, Nr 133, poz. 767, Nr 160, poz. 964, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280 i Nr 233, poz. 1381.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 270, Nr 54, poz. 348, Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 117, poz. 752, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 133, poz. 882, Nr 139, poz. 934, Nr 140, poz. 940 i Nr 141, poz. 944, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 269 i 271, Nr 48, poz. 552 i 554, Nr 55, poz. 665, Nr 73, poz. 852, Nr 94, poz. 1037, Nr 114, poz. 1191 i 1193 i Nr 122, poz. 1314, 1319 i 1322, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 49, poz. 508, Nr 63, poz. 635, Nr 98, poz. 1069, 1070 i 1071, Nr 123, poz. 1353, Nr 125, poz. 1368 i Nr 138, poz. 1546, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 26, poz. 265, Nr 74, poz. 676, Nr 84, poz. 764, Nr 126, poz. 1069 i 1070, Nr 129, poz. 1102, Nr 153, poz. 1271, Nr 219, poz. 1849 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 41, poz. 360, Nr 42, poz. 363, Nr 60, poz. 535, Nr 109, poz. 1035, Nr 119, poz. 1121, Nr 130, poz. 1188, Nr 139, poz. 1323, Nr 199, poz. 1939 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 9, poz. 75, Nr 11, poz. 101, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 871, Nr 93, poz. 891, Nr 121, poz. 1264, Nr 162, poz. 1691, Nr 169, poz. 1783, Nr 172, poz. 1804, Nr 204, poz. 2091, Nr 210, poz. 2135, Nr 236, poz. 2356 i Nr 237, poz. 2384, z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 22, poz. 185, Nr 86, poz. 732, Nr 122, poz. 1024, Nr 143, poz. 1199, Nr 150, poz. 1239, Nr 167, poz. 1398, Nr 169, poz. 1413 i 1417, Nr 172, poz. 1438, Nr 178, poz. 1478, Nr 183, poz. 1538, Nr 264, poz. 2205 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 66, poz. 466, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 186, poz. 1379, Nr 208, poz. 1537 i 1540, Nr 226, poz. 1656 i Nr 235, poz. 1699, z 2007 r. Nr 7, poz. 58, Nr 47, poz. 319, Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 662, Nr 106, poz. 731, Nr 112, poz. 766 i 769, Nr 115, poz. 794, Nr 121, poz. 831, Nr 123, poz. 849, Nr 176, poz. 1243, Nr 181, poz. 1287, Nr 192, poz. 1378 i Nr 247, poz. 1845, z 2008 r. Nr 59, poz. 367, Nr 96, poz. 609 i 619, Nr 110, poz. 706, Nr 116, poz. 731, Nr 119, poz. 772, Nr 122, poz. 796, Nr 171, poz. 1056, Nr 220, poz. 1431, Nr 228, poz. 1507, Nr 231, poz. 1547 i Nr 234, poz. 1571, z 2009 r. Nr 26, poz. 156, Nr 67, poz. 571, Nr 69, poz. 592 i 593, Nr 131, poz. 1075, Nr 179, poz. 1395 i Nr 216, poz. 1676 oraz z 2010 r. Nr 3, poz. 13, Nr 7, poz. 45, Nr 40, poz. 229, Nr 108, poz. 684, Nr 109, poz. 724, Nr 125, poz. 842, Nr 152, poz. 1018, Nr 155, poz. 1037, Nr 182, poz. 1228, Nr 197, poz. 1307, Nr 215, poz. 1418, Nr 217, poz. 1435 i Nr 241, poz. 1621 oraz z 2011 r. Nr 34, poz. 173, Nr 85, poz. 458, Nr 87, poz. 482, Nr 92, poz. 531, Nr 112, poz. 654, Nr 129, poz. 735, Nr 138, poz. 806 i 807, Nr 144, poz. 854, Nr 149, poz. 887 i Nr 224, poz. 1342.

- 11) k.p.k. - ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.⁴⁾);
- 12) kara porządkowa - karę, o której mowa w art. 276 § 2 i art. 916 k.p.c., art. 287 § 2 k.p.k. oraz art. 49 § 1 i art. 50 § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.⁵⁾);
- 13) kierownik - kierownika działu ewidencji lub inną osobę, która sprawuje funkcję kierownika działu ewidencji albo go zastępuje;
- 14) odpis orzeczenia - również wyciąg z tego orzeczenia;
- 15) okres wykonywania kary - okres wykonywania kary pozbawienia wolności, zastępczej kary pozbawienia wolności, kary aresztu wojskowego, kary aresztu lub zastępczej kary aresztu, kary porządkowej oraz środka przymusu skutkującego pozbawienie wolności, orzeczonego w postępowaniu cywilnym;
- 16) organ doprowadzający - funkcjonariusza jednostki organizacyjnej Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, żołnierza Żandarmerii Wojskowej, a ponadto komornika przy wykonywaniu orzeczenia sądu o zastosowaniu środka przymusu skutkującego pozbawienie wolności wydane w postępowaniu cywilnym oraz funkcjonariusza Służby Więziennej w wypadkach, o których mowa w art. 201 § 3 k.k.w. oraz art. 18 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 79, poz. 523, z późn. zm.⁶⁾);
- 17) organ dysponujący - prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze w sprawie, w której nastąpiło tymczasowe aresztowanie, a po wniesieniu aktu oskarżenia - sąd, przed którym sprawa się toczy;

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98, poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307 oraz z 2011 r. Nr 48, poz. 245 i 246, Nr 53, poz. 273, Nr 112, poz. 654, Nr 117, poz. 678, Nr 142, poz. 829, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280 i Nr 240, poz. 1430.

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 154, poz. 1787, z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, Nr 213, poz. 1802 i Nr 240, poz. 2052, z 2003 r. Nr 188, poz. 1838 i Nr 228, poz. 2256, z 2004 r. Nr 34, poz. 304, Nr 130, poz. 1376, Nr 185, poz. 1907 i Nr 273, poz. 2702 i 2703, z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 131, poz. 1102, Nr 167, poz. 1398, Nr 169, poz. 1410, 1413 i 1417, Nr 178, poz. 1479 i Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 144, poz. 1044 i Nr 218, poz. 1592, z 2007 r. Nr 25, poz. 162, Nr 64, poz. 433, Nr 73, poz. 484, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 136, poz. 959, Nr 138, poz. 976, Nr 204, poz. 1482 i Nr 230, poz. 1698, z 2008 r. Nr 223, poz. 1457, Nr 228, poz. 1507 i Nr 234, poz. 1571 oraz z 2009 r. Nr 1, poz. 4, Nr 9, poz. 57, Nr 26, poz. 156 i 157, Nr 56, poz. 459, Nr 157, poz. 1241, Nr 178, poz. 1375, Nr 219, poz. 1706 i Nr 223, poz. 1777, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 i Nr 205, poz. 1364 oraz z 2011 r. Nr 109, poz. 627, Nr 126, poz. 714 i Nr 203, poz. 1192.

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 i Nr 238, poz. 1578 oraz z 2011 r. Nr 112, poz. 654.

- 18) organ wzywający - prokuratora lub sąd, który wystawił nakaz wydania lub polecenie przetransportowania osadzonego w związku z jego udziałem w czynnościach procesowych;
- 19) orzeczenie oczekujące na wykonanie - podlegające wykonaniu orzeczenie, przesłane przez sąd wraz z informacją o wyznaczonym terminie stawienia się skazanego lub ukaranego do odbycia kary oraz pozostałymi dokumentami niezbędnymi do przyjęcia. Przepisy § 24 ust. 1 i 3 stosuje się odpowiednio;
- 20) osadzony - osobę tymczasowo aresztowaną, skazaną, ukaraną lub wymienioną w art. 589a k.p.k., która jest ujęta w ewidencji jednostki penitencjarnej;
- 21) osoba powiązana - tymczasowo aresztowanego, którego przestępstwo pozostaje, według organu prowadzącego postępowanie karne, w związku z przestępstwem popełnionym przez inną osobę;
- 22) placówka pocztowa - placówkę pocztową operatora publicznego lub operatora w rozumieniu ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. — Prawo pocztowe (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1159, z późn. zm.⁷⁾);
- 23) pomieszczenie Policji - pomieszczenie, o którym mowa w art. 223b § 1 k.k.w., w którym mogą być odrębnie umieszczeni tymczasowo aresztowani po wniesieniu aktu oskarżenia, skazani i ukarani;
- 24) powiadomienie - informację przekazaną adresatowi na piśmie, którego treść ustala nadawca;
- 25) przepustka - przepustkę oraz zezwolenie na czasowe opuszczenie terenu jednostki penitencjarnej udzielone na podstawie przepisów art. 91 pkt 7, art. 92 pkt 9, art. 138 § 1 pkt 7 i 8, art. 165 § 2 oraz art. 234 § 2 k.k.w., art. 1059 k.p.c., a ponadto udzielone na podstawie art. 91 pkt 3 i 4, art. 92 pkt 3 - 5, art. 131 § 2 oraz art. 141a § 1 k.k.w., jeżeli są realizowane bez konwoju, asysty funkcjonariusza lub pracownika albo bez asysty innej osoby godnej zaufania;
- 26) przetransportowanie - przeniesienie osadzonego pomiędzy dwiema jednostkami penitencjarnymi połączone ze skreśleniem go z ewidencji jednej i ujęciem w ewidencji drugiej jednostki;
- 27) sąd penitencjarny - sąd penitencjarny, w którego okręgu przebywa osadzony, a jeżeli przepis dotyczy przerwy w wykonaniu kary - sąd penitencjarny, który jej udzielił;
- 28) skazany - osobę odbywającą karę pozbawienia wolności, zastępczą karę pozbawienia wolności lub karę aresztu wojskowego, na podstawie prawomocnego wyroku, którym wymierzono karę za przestępstwo;

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 168, poz. 1323, z 2010 r. Nr 47, poz. 278 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622 i Nr 171, poz. 1016.

- 29) środek przymusu - środek przymusu skutkujący pozbawienie wolności, orzeczony w postępowaniu cywilnym;
- 30) tymczasowo aresztowany - osobę pozbawioną wolności na podstawie postanowienia o zastosowaniu lub przedłużeniu tymczasowego aresztowania, z zastrzeżeniem § 24 ust. 2, w tym również:
- a) po wyroku skazującym sądu pierwszej instancji - do czasu otrzymania odpisu prawomocnego wyroku, którym wymierzono karę pozbawienia wolności albo karę aresztu wojskowego, wraz z nakazem przyjęcia.
 - b) skazaną za granicą - do czasu otrzymania odpisu prawomocnego orzeczenia sądu okręgowego określającego karę pozbawienia wolności, która ma być wykonywana, wraz z nakazem przyjęcia;
- 31) ukarany - osobę odbywającą karę aresztu lub zastępczą karę aresztu orzeczoną za wykroczenie albo zastępczą karę pozbawienia wolności orzeczoną za wykroczenie skarbowe, karę porządkową, a także osobę, wobec której wykonywany jest środek przymusu;
- 32) ustawa o powszechnym obowiązku obrony **RP** - ustawę z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 241, poz. 2416, z późn. zm.⁸⁾);
- 33) właściwy sąd - sąd, który skierował orzeczenie do wykonania;
- 34) wyrok - również nakaz karny wydany przez sąd przed dniem 1 lipca 2003 r.;
- 35) zakład karny - również wyodrębniony oddział zakładu karnego w areszcie śledczym;
- 36) zakład leczniczy - podmiot lub zakład, o których mowa w art. 213 § 1 k.k.w.;
- 37) zarządzenie - również odpis zarządzenia;
- 38) zawiadomienie - informację przekazaną adresatowi na druku lub wydruku z systemu informacyjnego, którego wzór ustalił Dyrektor Generalny Służby Więziennej.
2. W wypadku gdy przepis rozporządzenia dotyczy przerwy w wykonaniu kary, przepisy dotyczące sądu penitencjarnego stosuje się odpowiednio do sądu oraz Prokuratora Generalnego, o których mowa w art. 568 k.p.k.
3. Przepisy dotyczące tymczasowo aresztowanych stosuje się odpowiednio do osoby pozbawionej wolności na terytorium innego państwa, czasowo wydanej w celu złożenia zeznań w charakterze świadka lub dokonania z jej udziałem innej czynności procesowej przed

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 277, poz. 2742, z 2005 r. Nr 180, poz. 1496, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 i Nr 220, poz. 1600, z 2007 r. Nr 107, poz. 732 i Nr 176, poz. 1242, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056, Nr 180, poz. 1109, Nr 206, poz. 1288, Nr 208, poz. 1308 i Nr 223, poz. 1458, z 2009 r. Nr 22, poz. 120, Nr 97, poz. 801, Nr 161, poz. 1278, Nr 190, poz. 1474 i Nr 219, poz. 1706 oraz z 2010 r. Nr 107, poz. 679, Nr 113, poz. 745, Nr 127, poz. 857, Nr 182, poz. 1228, Nr 217, poz. 1427 i Nr 240, poz. 1601 oraz z 2011 r. Nr 22, poz. 114, Nr 112, poz. 654, Nr 171, poz. 1016, Nr 185, poz. 1092 i Nr 187, poz. 1109.

polskim sądem lub prokuratorem w toczącym się postępowaniu karnym, chyba że rozporządzenie stanowi inaczej.

§ 2. Jeżeli w rozporządzeniu używa się określenia:

- 1) tymczasowo aresztowany, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności - odpowiednie przepisy rozporządzenia mają zastosowanie także do osadzonych, o których mowa w art. 223a § 1 k.k.w.;
- 2) tymczasowo aresztowany, względem którego stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności - odpowiednie przepisy rozporządzenia nie mają zastosowania do osadzonych, o których mowa w art. 223a § 1 k.k.w.

§ 3. 1. Jeżeli rozporządzenie nie stanowi inaczej, wszelkie czynności administracyjne powinny być wykonywane bezzwłocznie. Dotyczy to w szczególności wprowadzania do wykonania postanowień w przedmiocie tymczasowego aresztowania, orzeczeń, obliczania okresu wykonywania kary, realizowania zwolnień, dokonywania adnotacji w aktach i dokumentach ewidencyjnych, przesyłania zawiadomień i powiadomień oraz doręczania osadzonym korespondencji.

2. Wpisów w dokumentach oraz do zbioru danych zgromadzonych w systemie informatycznym, dokonuje się bezzwłocznie po zaistnieniu podstawy do ich zamieszczenia.

3. W razie konieczności zmiany lub poprawki w zapisie dokonanym w dokumencie nowy zapis odnotowuje się obok dotychczasowego, który przekreśla się w sposób umożliwiający jego odczytanie. Prawidłowość zmiany lub poprawki potwierdza czytelnym podpisem, obok przekreślenia, osoba, która dokonała korekty.

§ 4. 1. Odpis orzeczenia podlega wykonaniu, jeżeli:

- 1) jest podpisany lub uwierzytelniony przez uprawnioną osobę;
- 2) ma odnotowaną sygnaturę akt sprawy;
- 3) posiada odcisk okrągłej pieczęci urzędowej z godłem państwowym;
- 4) jest zaopatrzony we wzmiankę o wykonalności;
- 5) zawiera datę uprawnomocnienia się - w wypadku orzeczenia prawomocnego;
- 6) jest sporządzony piśmem maszynowym, na druku urzędowym lub w formie wydruku z systemu informatycznego.

2. Do zarządzeń oraz dokumentów z treści których wynika obowiązek wykonania albo odstąpienia od wykonywania orzeczenia, stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1 pkt 1 - 3 i 6.

3. Do postanowień wydanych przez prokuratora przepisów ust. 1 pkt 4 i 5 nie stosuje się.

4. W razie skierowania do wykonania więcej niż jednej kary na podstawie jednego orzeczenia, podstawę wykonywania tych kar stanowią dokumenty wymienione w § 24,

sporządzone odrębnie dla każdej kary. W takim wypadku wystarczające jest przesłanie przez sąd tylko jednego egzemplarza uzasadnienia do orzeczenia.

§ 5. 1. W razie wątpliwości co do autentyczności dokumentów niezbędnych do przyjęcia, dalszego wykonywania pozbawienia wolności lub zwolnienia osadzonego albo skutkującego obliczenie okresu wykonywania kary, a także w razie stwierdzenia, że dokumenty te są niekompletne, nieczytelne w zakresie niezbędnym dla określenia czy podlegają wykonaniu, omyłkowo odnotowano w nich dane osobowe, nazwy organów lub sygnatury akt albo nie podlegają wykonaniu z powodu niespełnienia wymogów określonych w § 4, należy bezzwłocznie zażądać od organu, który dokument sporządził, pisemnego potwierdzenia jego autentyczności, nadesłania poprawionego lub brakującego dokumentu albo pisemnego sprostowania omyłek.

2. Wszelkie omyłki w dokumentach powinny być sprostowane przez organ, który popełnił omyłkę.

3. W uzasadnionych wypadkach potwierdzenie autentyczności dokumentów, nadesłanie poprawionego lub brakującego dokumentu albo sprostowanie omyłek może nastąpić telefaksem. Przepisu § 6 ust. 2 nie stosuje się.

4. Wraz z dokumentami niezbędnymi do przyjęcia, dalszego wykonywania pozbawienia wolności lub zwolnienia osadzonego albo skutkujących obliczenie okresu wykonywania kary, powinna być przekazana informacja o właściwym numerze telefonu lub telefaksu do zgłoszenia wątpliwości lub nieprawidłowości, o których mowa w ust. 1.

5. Do czasu wykonania przez właściwy organ czynności, o których mowa w ust. 1, dokumentów nie można przyjąć do wykonania, chyba że sprostowanie dotyczy oczywistej omyłki pisarskiej lub rachunkowej.

6. W razie konieczności zwrotu dokumentów do organu, z powodów określonych w ust. 1, organ ten informuje się na piśmie o przyczynie zwrotu.

§ 6. 1. Nie podlega wykonaniu rozstrzygnięcie skutkujące pozbawienie wolności, konieczność dokonania lub zmiany obliczenia okresu wykonywania kary, wydanie poza teren jednostki penitencjarnej lub zwolnienie osadzonego, zawarte w dokumencie doręczonym za pośrednictwem poczty elektronicznej oraz telefaksu, z wyjątkiem wypadków, gdy:

- 1) rozporządzenie stanowi, że dokument może być przesłany telefaksem;
- 2) właściwy organ przesyłając telefaksem dokumenty skutkujące zwolnienie osadzonego, a w szczególności uzasadnionych wypadkach także dokumenty skutkujące pozbawienie wolności, konieczność dokonania lub zmiany obliczenia okresu wykonywania kary lub wydanie poza teren jednostki penitencjarnej, powiadomił o tym dyrektora, przesyłając za pośrednictwem poczty elektronicznej informację o treści rozstrzygnięcia, która

została podpisana bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu oraz znakowana czasem.

2. Nie może być przesłany za pośrednictwem telefaksu dokument, o którym mowa w ust. 1, jeżeli jednostka penitencjarna i właściwy organ mają siedzibę w tej samej miejscowości.

3. Przesłanie dokumentu za pośrednictwem telefaksu nie zwalnia właściwego organu od obowiązku doreczenia tego dokumentu do jednostki penitencjarnej na zasadach ogólnych. Wydruk informacji przesłanej za pośrednictwem poczty elektronicznej, o której mowa w ust. 1 pkt 2, włącza się do akt ewidencyjnych.

§ 7. W razie uzasadnionego przypuszczenia, że pozbawienie wolności nastąpiło niezgodnie z prawem lub nastąpiło przedawnienie wykonania kary, dyrektor powiadamia o tym natychmiast sędziego penitencjarnego; przypuszczenie takie nie stanowi podstawy do odmowy wykonania orzeczenia. Kopię powiadomienia włącza się do akt ewidencyjnych.

§ 8. 1. Dokumenty inne niż wymienione w § 4, wystawiane przez sądy, prokuratury i organy doprowadzające, związane z wykonywaniem tymczasowego aresztowania, kary oraz środka przymusu podlegają wykonaniu, jeżeli są ostemplowane, podpisane przez uprawnioną osobę i zaopatrzone w sygnaturę akt sprawy.

2. Zawiadomienia o przekazaniu tymczasowo aresztowanego do dyspozycji innego organu, zawiadomienia o wyroku skazującym sądu pierwszej instancji lub o uprawnomocnieniu się tego wyroku, a także nakazy przyjęcia, wydania i zwolnienia oraz polecenia doprowadzenia i polecenia, o których mowa w § 107, podlegają wykonaniu, jeżeli są ponadto zaopatrzone w odcisk okrągłej pieczęci urzędowej z godłem państwowym.

3. Dokument niespełniający wymogów określonych w ust. 1 i 2 zwraca się do organu, który dokument wystawił, informując na piśmie o przyczynie zwrotu. Przepisy § 5 ust. 1 - 3 i 5 stosuje się odpowiednio.

§ 9. 1. Organ dysponujący ustala się na podstawie nazwy sądu i prokuratury w połączeniu z sygnaturą akt sprawy.

2. W wypadku gdy brak odnotowanej sygnatury akt prokuratorskich na dokumencie wystawionym przez sąd w postępowaniu karnym powoduje niemożność ustalenia, czy dokument dotyczy danej sprawy, dokument ten zwraca się do organu, który go wystawił, informując na piśmie o przyczynie zwrotu. Przepisy § 5 ust. 1 - 3 i 5 stosuje się odpowiednio.

§ 10. 1. Sprawdzenie tożsamości osadzonego w związku z przyjęciem go do jednostki penitencjarnej, przetransportowaniem z innej albo do innej jednostki penitencjarnej, wydaniem poza jej teren, opuszczeniem jednostki penitencjarnej na podstawie decyzji

o udzieleniu mu przepustki lub zwolnieniem, odbywa się w szczególności przez sprawdzenie danych osobowych, porównanie z rysopisem i zdjęciami, a w razie potrzeby przez przegląd akt ewidencyjnych lub teczek osobopoznawczej.

2. W wypadku przejęcia osadzonego:

- 1) wydawanego do udziału w czynności procesowej dokonywanej poza terenem jednostki penitencjarnej;
 - 2) wydawanego w celu umieszczenia w zakładzie leczniczym;
 - 3) wydawanego w celu umieszczenia w pomieszczeniu Policji;
 - 4) wydawanego czasowo za granicę:
 - a) w charakterze świadka w toczącym się tam postępowaniu karnym,
 - b) jako osoba ściągana w związku z prowadzonym tam przeciwko niej postępowaniem karnym;
 - 5) przekazywanego za granicę;
 - 6) wydalanego z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 7) przekazywanego do zakładu zamkniętego w celu wykonania środka zabezpieczającego;
 - 8) nieletniego przekazywanego do zakładu poprawczego lub schroniska dla nieletnich po uchyleniu tymczasowego aresztowania
- organ doprowadzający potwierdza przejęcie czytelnym podpisem zawierającym imię i nazwisko na nakazie wydania, poleceniu doprowadzenia, piśmnie, o którym mowa w § 107, lub na upowaznieniu, o którym mowa w § 126 ust. 1. W potwierdzeniu przejęcia odnotowuje się ponadto numer legitymacji służbowej konwojenta oraz datę przejęcia.

Rozdział 2

Rejonizacja osadzania w jednostkach penitencjarnych

§ 11. 1. Tymczasowo aresztowanego mężczyznę osadza się w areszcie śledczym przeznaczonym dla mężczyzn.

2. Tymczasowo aresztowaną kobietę osadza się w areszcie śledczym przeznaczonym dla kobiet.

3. Skazanego i ukaranego wzywonego do stawienia się w wyznaczonym terminie do odbycia kary kieruje się do aresztu śledczego położonego najbliższej miejsca jego stałego pobytu. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio; przepisów § 13 nie stosuje się.

§ 12. 1. Tymczasowo aresztowanego przyjmuje się do aresztu śledczego wskazanego w nakazie przyjęcia, chyba że rozporządzenie stanowi inaczej.

2. Tymczasowo aresztowanego, którego sąd nakazał osadzić w areszcie śledczym nieokreślonym z nazwy, oraz tymczasowo aresztowanego, wobec którego zarządzono

poszukiwanie, w tym listem gończym, przyjmuje się do aresztu śledczego, do którego nastąpiło doprowadzenie. W wypadku gdy w tej samej miejscowości ma siedzibę kilka aresztów śledczych, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

3. Skazanego lub ukaranego doprowadzonego do odbycia kary przyjmuje się do aresztu śledczego, w którym znajduje się orzeczenie oczekujące na wykonanie. W szczególnie uzasadnionym wypadku, gdy znaczna odległość pomiędzy siedzibą aresztu śledczego, w którym znajduje się orzeczenie, a siedzibą organu doprowadzającego i miejscem zatrzymania skazanego lub ukaranego, wobec którego zarządono poszukiwanie, przemawia za doprowadzeniem zatrzymanego do innego aresztu śledczego, przyjmuje się go do aresztu, do którego nastąpiło doprowadzenie, o ile organ doprowadzający, zarazem:

- 1) powiadomi o tym telefaksem lub telefonicznie areszt śledczy, w którym znajduje się orzeczenie oczekujące na wykonanie;
 - 2) ustali warunki przyjęcia z dyrektorem lub osobą go zastępującą. W takim wypadku przyjęcie doprowadzonego może nastąpić w innym czasie niż wskazany w § 35 ust. 1 zdanie pierwsze tylko jeżeli dyrektor lub osoba go zastępująca wyrazi na to zgodę
- a areszt śledczy, do którego ma nastąpić przyjęcie, otrzyma dokumenty niezbędne do przyjęcia przesłane telefaksem przez areszt, o którym mowa w pkt 1.

4. Skazanego lub ukaranego doprowadzonego wraz z orzeczeniem przyjmuje się do aresztu śledczego, do którego nastąpiło doprowadzenie.

5. Osadzonego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, przyjmuje się do:

1) aresztu śledczego lub zakładu karnego typu zamkniętego, do którego nastąpiło doprowadzenie;

2) jednostki penitencjarniej, do której się zgłosił; w takim wypadku przepisów § 11 i 13 nie stosuje się.

6. Skazanego lub ukaranego doprowadzonego po przerwie w wykonaniu kary przyjmuje się do aresztu śledczego, do którego nastąpiło doprowadzenie, albo do zakładu karnego typu zamkniętego, w którym znajduje się dokumentacja doprowadzonego. Zgłaszającego się przyjmuje jednostka penitencjarna, o której mowa w § 137 ust. 2 i 3.

7. Osobę skazaną za granicą i przekazaną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonania kary pozbawienia wolności oraz osobę pozbawioną wolności na terytorium innego państwa, sprowadzoną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu złożenia zeznań w charakterze świadka lub dokonania z jej udziałem innej czynności procesowej w postępowaniu karnym, przyjmuje się do aresztu śledczego wskazanego w nakazie przyjęcia.

8. Osadzonego wzywano z innych jednostek penitencjarnych do udziału w czynnościach procesowych kieruje się do aresztu śledczego właściwego ze względu na rejonizację osadzania ustaloną dla danego organu wzywającego. Jeżeli wzywany do udziału w czynności procesowej jest osadzony, o którym mowa w § 13, kieruje się go do wyznaczonego aresztu śledczego, właściwego ze względu na rejonizację osadzania ustaloną dla danego organu wzywającego.

§ 13. 1. Doprowadzoną osobę, o której mowa w art. 88 § 4, art. 88a § 2 oraz art. 212a § 3 i 4 k.k.w., przyjmuje się do wyznaczonych aresztów śledczych.

2. W wypadku wymienionym w ust. 1 przyjęcie do wyznaczonego aresztu śledczego następuje także wówczas, gdy w nakazie przyjęcia wskazano inny areszt, niewłaściwy dla tej kategorii osób.

3. Do wyznaczonych aresztów śledczych przyjmuje się także inne osoby, jeżeli organ dysponujący lub stosujący tymczasowe aresztowanie tak postanowił ze względów bezpieczeństwa.

4. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osadzonego przetransportowanego w związku z udziałem w czynnościach procesowych w sprawie, w której nie zastosowano tymczasowego aresztowania, zakwalifikowanego jako wymagającego osadzenia w areszcie śledczym lub w zakładzie karnym typu zamkniętego w warunkach zapewniających wzmożoną ochronę społeczeństwa i bezpieczeństwo aresztu lub zakładu albo jako wymagającego osadzenia w tym areszcie lub zakładzie w wyznaczonym oddziale lub celi.

§ 14. 1. Szczegółową rejonizację osadzania tymczasowo aresztowanych w aresztach śledczych ustala dyrektor okręgowy w uzgodnieniu z właściwymi prezesami sądów okręgowych i wojskowych sądów garnizonowych, prokuratorami okręgowymi, wojskowymi prokuratorami garnizonowymi oraz komendantami wojewódzkimi Policji.

2. W razie zaistnienia konieczności osadzenia tymczasowo aresztowanego w areszcie śledczym niewchodzącym w skład danego okręgu, zwłaszcza z przyczyn określonych w § 15, ustalenie rejonizacji osadzenia następuje pomiędzy właściwymi dyrektorami okręgowymi, w uzgodnieniu z organami wymienionymi w ust. 1.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do tymczasowo aresztowanych, skazanych i ukaranych w związku z ich udziałem w czynnościach procesowych w sprawie, w której nie zastosowano tymczasowego aresztowania.

4. Jeżeli nie można osiągnąć porozumienia co do rejonizacji osadzania z prezesami sądów okręgowych lub wojskowych sądów garnizonowych albo z prokuratorami okręgowymi lub wojskowymi prokuratorami garnizonowymi, dyrektor okręgowy dokonuje niezbędnych

uzgodnień z właściwymi prezesami sądów apelacyjnych lub wojskowych sądów okręgowych albo z prokuratorami apelacyjnymi lub wojskowymi prokuratorami okręgowymi.

5. W wypadku gdy nie można osiągnąć porozumienia co do rejonizacji osadzania w trybie określonym w ust. 1 i 4, dyrektor okręgowy występuje z wnioskiem do Dyrektora Generalnego Służby Więziennej o dokonanie niezbędnych uzgodnień odpowiednio z kierownikami właściwych komórek organizacyjnych podległych Ministrowi Sprawiedliwości lub Ministrowi Obrony Narodowej albo Komendantem Głównym Policji.

6. Zmiana ustalonej rejonizacji osadzania wymaga dokonania niezbędnych uzgodnień, o których mowa w ust. 1 i 4, pomiędzy dyrektorem okręgowym a organem lub organami, których ta zmiana bezpośrednio dotyczy, chyba że dyrektor okręgowy lub organ, który zwrócił się o dokonanie zmiany rejonizacji osadzania, uznał, że konieczne jest uzgodnienie tych zmian ze wszystkimi organami, które uprzednio brały udział w jej ustaleniu.

7. W dokumencie ustalającym rejonizację osadzania wskazuje się w szczególności, do których wyznaczonych aresztów śledczych kierować będą osoby wymienione w § 13 poszczególne sądy i prokuratury.

8. Dokument ustalający rejonizację osadzania, także w wypadku jej zmiany w trybie określonym w ust. 6, dyrektor okręgowy przesyła organom oraz dyrektorom jednostek penitencjarnych, których rejonizacja dotyczy, a w wypadku wymienionym w ust. 2 - ponadto właściwym dyrektorom okręgowym.

§ 15. 1. W wypadku braku wolnych miejsc zakwaterowania w areszcie śledczym, inny taki areszt, właściwy do przyjmowania tymczasowo aresztowanych, ustala się w trybie określonym w § 14.

2. W uzasadnionym wypadku, w szczególności wynikającym z potrzeby zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego lub zapewnienia bezpieczeństwa osobie pozbawionej wolności, w tym w związku z objęciem jej szczególną ochroną, o której mowa w art. 88d § 1 i 2 oraz art. 212ba § 1 i 2 k.k.w., właściwy dyrektor okręgowy wraz z organem dysponującym lub używającym uzgadniają, w którym areszcie śledczym ma być osadzona określona osoba. O dokonanych uzgodnieniach dyrektor okręgowy powiadamia dyrektora aresztu śledczego, w którym osoba ta ma być osadzona.

§ 16. 1. Tymczasowo aresztowany, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, może być przetransportowany do innego aresztu śledczego wyłącznie na podstawie pisemnego polecenia lub pisemnej zgody organu dysponującego.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do osoby, którą można przetransportować do innej jednostki penitencjarnej na podstawie art. 223 k.k.w.

3. Termin i sposób przetransportowania osadzonego, o którym mowa w ust. 1, w związku z potrzebą udzielenia mu świadczeń leczniczych lub przeprowadzenia badań, a także tryb powiadomienia o realizacji transportu uzgadnia się z organem dysponującym, chyba że organ ten ustali inaczej. Przepis stosuje się odpowiednio do transportów powrotnych. Z uzgodnienia telefonicznego sporządza się notatkę urzędową, którą włącza się do akt ewidencyjnych.

4. W razie konieczności udzielenia natychmiastowej pomocy lekarskiej osadzonemu, o którym mowa w ust. 1, areszt śledczy może dokonać samodzielnie przetransportowania lub czasowego przeniesienia osadzonego do innej jednostki penitencjarnej, powiadamiając o tym organ dysponujący, nie później niż pierwszego dnia roboczego po wyjeździe osadzonego.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio w wypadku konieczności przetransportowania do:

1) wyznaczonego aresztu śledczego osadzonego, zakwalifikowanego jako wymagającego osadzenia w areszcie śledczym lub w zakładzie karnym typu zamkniętego w warunkach zapewniających wzmożoną ochronę społeczeństwa i bezpieczeństwo aresztu lub zakładu albo jako wymagającego osadzenia w tym areszcie lub zakładzie w wyznaczonym oddziale lub celi;

2) innego aresztu śledczego osadzonego:

a) skierowanego do tego aresztu w celu objęcia go szczególną ochroną w związku z toczącym się lub zakończonym postępowaniem karnym, ze względu na wystąpienie poważnego zagrożenia lub istnienie bezpośredniej obawy wystąpienia poważnego zagrożenia dla jego życia lub zdrowia,

b) objętego szczególną ochroną, o której mowa w lit. a, w celu zapewnienia mu tej ochrony.

§ 17. Przepisy § 15 i 16 stosuje się odpowiednio do organu wzywającego oraz:

1) skazanego lub ukaranego, jeżeli jego pobyt w danej jednostce penitencjarnej jest niezbędny ze względu na udział w czynnościach procesowych w sprawie, w której nie zastosowano tymczasowego aresztowania;

2) tymczasowo aresztowanego, względem którego stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, jeżeli jego pobyt w danej jednostce penitencjarnej jest niezbędny ze względu na udział w czynnościach procesowych w sprawie, w której nastąpiło tymczasowe aresztowanie lub w innej sprawie.

§ 18. Dyrektor może dokonać samodzielnie przetransportowania do właściwej jednostki penitencjarnej, tymczasowo aresztowanego, względem którego stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, skazanego lub ukaranego, o których mowa

w § 17, jeżeli zarazem:

www.inforlex.pl

- 1) nie posiada pisemnej informacji o planowanej z jego udziałem czynności procesowej, w tym zwłaszcza nakazu wydania poza teren jednostki penitencjarnej lub pisma określającego termin dokonania czynności procesowej na terenie jednostki;
- 2) upłynęło 14 dni od dnia dokonania ostatniej czynności procesowej z jego udziałem.

§ 19. W wypadku uchylenia wyroku skazującego sądu pierwszej instancji lub zastosowania tymczasowego aresztowania w innej sprawie wobec osadzonego odbywającego karę w zakładzie karnym transportuje się go do aresztu śledczego wyznaczonego przez dyrektora okręgowego jako właściwy dla tymczasowo aresztowanych, którzy nie mogą przebywać w danym zakładzie karnym.

§ 20. 1. O skierowaniu osadzonego do aresztu śledczego niezgodnie z rejonizacją osadzania, ustaloną dla danego organu dysponującego lub wzywającego, dyrektor powiadamia ten organ oraz dyrektora okręgowego. Przepisu nie stosuje się w wypadkach wymienionych w § 15 ust. 2.

2. Jeżeli w wyniku przekazania tymczasowo aresztowanego do dyspozycji innego organu jest konieczne przetransportowanie go do aresztu śledczego, ustalonego w rejonizacji osadzania dla tego organu, dyrektor powiadamia o tym organ dysponujący.

3. W wypadkach wymienionych w ust. 1 i 2 dyrektor może, po 14 dniach od dnia przyjęcia, przetransportowania lub otrzymania zawiadomienia o przekazaniu do dyspozycji innego organu, dokonać samodzielnie przetransportowania osadzonego do właściwego ze względu na rejonizację aresztu śledczego, chyba że organ dysponujący lub wzywający powiadomi, iż inaczej uzgodnił z dyrektorem okręgowym.

4. W wypadku tymczasowo aresztowanego, o którym mowa w § 12 ust. 2, przyjętego do aresztu śledczego, który nie jest właściwy ze względu na rejonizację osadzania, ustaloną dla danego organu dysponującego, dyrektor może, po 14 dniach od dnia przyjęcia, dokonać samodzielnie przetransportowania tymczasowo aresztowanego do właściwego ze względu na rejonizację aresztu śledczego.

Rozdział 3

Przyjmowanie tymczasowo aresztowanych, skazanych lub ukaranych

§ 21. 1. Przyjęcie do aresztu śledczego tymczasowo aresztowanego, skazanego lub ukaranego następuje po sprawdzeniu:

- 1) dokumentów niezbędnych do przyjęcia;
- 2) tożsamości osoby przyjmowanej.

2. Do aresztu śledczego nie może być przyjęty osadzony, co do którego ustalono, że został wydany do udziału w czynności procesowej z innej jednostki penitencjarnej i nadal pozostaje w jej ewidencji. Przepisu nie stosuje się do osadzonych, którzy w czasie czynności procesowych zbiegli.

§ 22. 1. Prawidłowość przyjęcia tymczasowo aresztowanego, skazanego lub ukaranego podlega kontroli kierownika lub upoważnionego przez dyrektora funkcjonariusza lub pracownika działu ewidencji, który potwierdza ten fakt datą i podpisem oraz odciskiem stempla imiennego na pierwszej stronie orzeczenia.

2. W wypadku przyjęcia osadzonego w dniu wolnym od pracy albo po godzinach pracy kierownika lub upoważnionego przez dyrektora funkcjonariusza lub pracownika działu ewidencji, kontroli wymienionej w ust. 1 dokonuje się pierwszego dnia roboczego po przyjęciu.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w wypadku wprowadzenia do wykonania kolejnego postanowienia w przedmiocie stosowania tymczasowego aresztowania albo postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania w kolejnej sprawie.

§ 23. 1. Dokumentem niezbędnym do przyjęcia tymczasowo aresztowanego jest odpis postanowienia sądu o zastosowaniu albo przedłużeniu tymczasowego aresztowania, którego termin stosowania nie minął, wraz z nakazem przyjęcia.

2. Dokumentem niezbędnym do przyjęcia osoby pozbawionej wolności na terytorium innego państwa, czasowo wydanej w celu złożenia zeznań w charakterze świadka lub dokonania z jej udziałem innej czynności procesowej przed polskim sądem lub prokuratorem w toczącym się postępowaniu karnym jest odpis postanowienia sądu o umieszczeniu osoby wydanej w areszcie śledczym, wraz z nakazem przyjęcia.

3. Przyjęcie tymczasowo aresztowanego, wobec którego zarządzono poszukiwanie oraz tymczasowo aresztowanego przekazanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania, może nastąpić także na podstawie doręczonych przez organ doprowadzający telefaksowych kopii dokumentów wymienionych w ust. 1. Przepisu § 6 ust. 2 nie stosuje się.

4. Jeżeli w stosunku do skazanego uchylony został, na skutek kasacji albo wznowienia postępowania, prawomocny wyrok, podstawą dalszego wykonywania pozbawienia wolności w tej sprawie jest odpis postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania, wraz z nakazem przyjęcia.

§ 24. 1. Dokumentem niezbędnym do przyjęcia skazanego lub ukaranego jest:

- 1) odpis prawomocnego wyroku, którym wymierzono karę pozbawienia wolności, karę aresztu wojskowego albo karę aresztu, wraz z nakazem przyjęcia;
- 2) odpis prawomocnego wyroku, którym wymierzono karę pozbawienia wolności, karę aresztu wojskowego, karę aresztu albo karę ograniczenia wolności lub karę grzywny; orzeczone z warunkowym zawieszeniem albo bez warunkowego zawieszenia wykonania kary, oraz odpis orzeczenia lub orzeczeń zawierających rozstrzygnięcia, na podstawie których kara powinna być wykonana, a w szczególności orzeczenia o:
 - a) wykonaniu warunkowo zawieszanej kary,
 - b) odwołaniu warunkowego zwolnienia albo amnestii,
 - c) wykonaniu zastępczej kary pozbawienia wolności albo zastępczej kary aresztu,
 - d) wykonaniu kary pozbawienia wolności związanej ze stosowaniem środka zabezpieczającego, polegającego na umieszczeniu skazanego na okres próby w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego,
 - e) uchyleniu zezwolenia na odbycie przez skazanego kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego oraz o wykonaniu tej kary w zakładzie karnym
- wraz z nakazem przyjęcia;
- 3) odpis prawomocnego orzeczenia sądu okręgowego określającego karę pozbawienia wolności, która ma być wykonywana wobec osoby skazanej za granicą, wraz z nakazem przyjęcia;
- 4) odpis orzeczenia o wymierzeniu kary porządkowej, wraz z nakazem przyjęcia.
2. W wypadku zastosowania tymczasowego aresztowania na podstawie art. 249 § 4 k.p.k. wobec osoby skazanej wyrokiem prawomocnym, przyjęcie skazanego następuje na podstawie odpisu postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania oraz odpisu prawomocnego wyroku albo zawiadomienia o uprawomocnieniu się wyroku skazującego, wraz z nakazem przyjęcia.
3. W wypadku, gdy kara orzeczona za wykroczenie podlega natychmiastowemu wykonaniu, przyjęcie ukaranego może nastąpić także na podstawie odpisu nieprawomocnego wyroku. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.
4. Przyjęcie skazanego lub ukaranego, wobec którego zarządzono poszukiwanie oraz skazanego przekazanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania może nastąpić także na podstawie doręczonych przez organ doprowadzający telefaksowych kopii dokumentów wymienionych w ust. 1. Przepisu § 6 ust. 2 nie stosuje się.

5. W wypadku, o którym mowa w § 12 ust. 3 zdanie drugie, przyjęcie skazanego lub ukaranego następuje na podstawie dokumentów wymienionych w ust. 1 lub 3, przesłanych telefaksem przez arest śledczy, w którym znajduje się orzeczenie oczekujące na wykonanie.

§ 25. 1. Dokumentem niezbędnym do przyjęcia dłużnika, wobec którego zastosowano środek przymusu, jest odpis prawomocnego orzeczenia, którym sąd orzekł grzywnę z zamianą na arest, wraz z nakazem przyjęcia.

2. Przyjęcie dłużnika może nastąpić po przekazaniu przez komornika, wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 1, kwoty pieniężnej potrzebnej na wyżywienie dłużnika przez czas wykonywania środka przymusu lub dokumentu potwierdzającego dokonanie wpłaty tej kwoty na rzecz jednostki penitencjarnej albo odpisu orzeczenia zawierającego informację o zwolnieniu wierzyciela od kosztów sądowych w tej sprawie.

§ 26. Dokumentem niezbędnym do przyjęcia osoby skazanej za granicą i przekazanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonania kary pozbawienia wolności, jest odpis postanowienia sądu okręgowego o zastosowaniu tymczasowego aresztowania, którego termin stosowania nie minął, wraz z nakazem przyjęcia.

§ 27. 1. Przyjęcie skazanego lub ukaranego, korzystającego z przerwy w wykonaniu kary, do jednostki penitencjarnej, w której znajdują się jego akta ewidencyjne, następuje w wypadku:

- 1) upływu okresu, na jaki przerwa została udzielona;
- 2) otrzymania odpisu prawomocnego postanowienia o odwołaniu przerwy;
- 3) złożenia przez skazanego lub ukaranego pisemnego oświadczenia, że dobrowolnie wyraża zgodę na wykonywanie kary; jeżeli termin zgłoszenia się po przerwie jeszcze nie upłynął.

2. Przyjęcie skazanego lub ukaranego, doprowadzonego po przerwie w wykonaniu kary, do jednostki penitencjarnej, w której nie ma jego akt ewidencyjnych, następuje, jeżeli:

- 1) jednostką tą jest arest śledczy;
 - 2) organ doprowadzający doreczy dokument stwierdzający, w jakiej jednostce penitencjarnej znajdują się akta ewidencyjne doprowadzonego;
 - 3) uzgodniono z dyrektorem, kierownikiem albo wyznaczonym funkcjonariuszem lub pracownikiem działu ewidencji jednostki penitencjarnej, w której znajdują się akta ewidencyjne skazanego lub ukaranego, że zachodzą okoliczności wymienione w ust. 1 pkt 1 lub 2. Uzgodnienia dokonuje się telefaksem, telefonicznie lub pocztą elektroniczną.
- Dokument potwierdzający dokonane uzgodnienie włącza się do akt ewidencyjnych. Fakt dokonania kontroli wymienionej w § 22 ust. 1 potwierdza się na tym dokumencie.

3. O przyjęciu skazanego lub ukaranego, o którym mowa w ust. 2, powiadania się natychmiast - telefaksem, telefonicznie lub pocztą elektroniczną - jednostkę penitencjarną, w której znajdują się jego akta ewidencyjne wzywając jednocześnie do przesłania tych akt oraz pozostałej dokumentacji osadzonego.

§ 28. 1. Do przyjęcia osadzonego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, jest niezbędne potwierdzenie tego faktu - telefaksem, telefonicznie lub pocztą elektroniczną - przez jednostkę penitencjarną, w ewidencji której osadzony pozostaje. Dokument potwierdzający dokonane uzgodnienie włącza się do akt ewidencyjnych. Fakt dokonania kontroli wymienionej w § 22 ust. 1 potwierdza się na tym dokumencie.

2. Jeżeli osadzony, o którym mowa w ust. 1, został doprowadzony, organ doprowadzający dorecza pismo stwierdzające, kiedy i z jakiej jednostki penitencjarnej nastąpiła ucieczka albo którą jednostkę osadzony opuścił w związku z udzieloną przepustką.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w wypadku zatrzymania osadzonego korzystającego z przepustki przez uprawniony organ w związku z naruszeniem przez niego porządku prawnego; pismo doreczone przez organ doprowadzający powinno ponadto zawierać informację o dacie i przyczynie zatrzymania.

4. W wypadku uzyskania informacji, że osoba, o której mowa w ust. 1, została skreślona z ewidencji jednostki penitencjarnej, powiadania się o tym natychmiast najbliższą jednostkę organizacyjną Policji, aby ustaliła, czy Policja dysponuje dokumentami uprawniającymi do zatrzymania i doprowadzenia tej osoby do aresztu śledczego.

5. O przyjęciu osadzonego, o którym mowa w ust. 1 i 3, powiadania się natychmiast - telefaksem, telefonicznie lub pocztą elektroniczną - jednostkę penitencjarną wymienioną w ust. 1, wzywając jednocześnie do przesłania jego akt ewidencyjnych, pozostałej dokumentacji i depozytów; akt, dokumentacji i depozytów osadzonego nie przesyła się, jeżeli uzgodniono bezwzględne przetransportowanie osadzonego do tej jednostki.

§ 29. W wypadku gdy przy przyjęciu doreczono telefaksowe kopie dokumentów, informację o tym zamieszcza się na zawiadomieniu o przyjęciu. Organ zarządzający osadzenie przesyła bezwzględnie do jednostki penitencjarnej odpisy dokumentów niezbędnych do przyjęcia.

§ 30. 1. Dokumentami, za pomocą których sprawdza się tożsamość osoby przyjmowanej, są:

- 1) w wypadku obywatela polskiego - dokumenty wymienione w § 1 ust. 1 pkt 3 lit. a - c;
- 2) w wypadku cudzoziemca - dokumenty wymienione w § 1 ust. 1 pkt 3 lit. d i e.

2. Do aresztu śledczego nie może być przyjęta, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, osoba nieposiadająca ważnego dokumentu, za pomocą którego sprawdza się tożsamość albo gdy do tożsamości osoby przyjmowanej istnieją uzasadnione wątpliwości wynikające z:

- 1) zużycia lub uszkodzenia posiadanego przez nią dokumentu;
 - 2) niezgodności w danych określających tożsamość pomiędzy dokumentami albo między dokumentem a informacjami uzyskanymi od osoby przyjmowanej;
 - 3) braku możliwości uzyskania potwierdzenia tożsamości od osoby przyjmowanej.
3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, jeżeli:

1) tożsamość osoby doprowadzonej zostanie stwierdzona na piśmie przez organ doprowadzający; w wypadku obywatela polskiego pismo powinno zawierać także informację o numerze PESEL, a w wypadku cudzoziemca - jego obywatelstwo, a także numer PESEL, jeżeli został nadany; w razie gdy przyczyną niezgodności jest zmiana nazwiska - informację o uprzednio używanym nazwisku;

2) sprawdzenie tożsamości osadzonego zgłaszającego się po przerwie w wykonaniu kary, ucieczce albo przepustce jest możliwe na podstawie karty identyfikacyjnej, karty tożsamości lub rysopisu i zdjęć znajdujących się w jego aktach ewidencyjnych lub teczce osobopoznawczej.

4. W razie doprowadzenia tymczasowo aresztowanego, którego tożsamości nie ustalono, organ doprowadzający doręcza pismo stwierdzające, że osoba doprowadzona jest osobą o niustalonej tożsamości, której dotyczy postanowienie o tymczasowym aresztowaniu i nakaz przyjęcia.

5. W wypadkach wymienionych w ust. 3 pkt 1 oraz w ust. 4 organ doprowadzający doręcza ponadto aktualne zdjęcie osoby doprowadzonej.

6. Identyfikacji osoby przyjmowanej dokonuje się ponadto, korzystając z:

- 1) przekazanych przez sąd informacji, o których mowa w art. 11 § 2 k.k.w.;
- 2) informacji o tej osobie zawartych w zbiorze danych zgromadzonych w systemie informatycznym.

7. W razie wątpliwości co do tożsamości osoby zgłaszającej się do odbycia kary, w szczególności z przyczyn określonych w ust. 2, powiadamia się najbliższą jednostkę organizacyjną Policji o potrzebie potwierdzenia tożsamości takiej osoby. Do czasu potwierdzenia tożsamości przez Policję osoba zgłaszająca się nie może być przyjęta.

8. Przepis ust. 7 stosuje się odpowiednio w wypadku zgłaszającego się do jednostki penitencjarnej osadzonego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki.

§ 31. 1. Do aresztu śledczego nie może być przyjęta osoba:

1) doprowadzona do odbycia zastępczej kary pozbawienia wolności lub zastępczej kary aresztu za nieuiszczoną grzywnę, która wpłaci w tym areszcie kwotę pieniężną przypadającą jeszcze do uiszczenia;

2) co do której ustalono, że podlega zwolnieniu w dniu, w którym zgłosiła się lub została doprowadzona.

2. O nieprzyjęciu osoby do aresztu śledczego z powodów, o których mowa w ust. 1, decyduje dyrektor lub osoba go zastępująca. Przepisy § 37 ust. 1 i 6 stosuje się odpowiednio.

3. Dyrektor powiadania właściwy sąd o nieprzyjęciu osoby z powodów, o których mowa w ust. 1, dołączając do pisma odpis orzeczenia wraz z nakazem przyjęcia. W wypadku tymczasowo aresztowanego powiadomienie o nieprzyjęciu, wraz z odpisem postanowienia i nakazem przyjęcia, wręcza się organowi doprowadzającemu, który kwituje odbiór powiadomienia na jego kopii.

4. W wypadku wymienionym w ust. 1 pkt 2 powiadomienie o nieprzyjęciu powinno zawierać informacje o ustalonym terminie upływu tymczasowego aresztowania lub końca kary, a także o zastosowaniu art. 168 k.k.w. - jeżeli stanowiło to podstawę nieprzyjęcia.

5. Jeżeli do aresztu śledczego nie została przyjęta osoba zgłaszająca się do odbycia kary, kopię powiadomienia, o którym mowa w ust. 3, wręcza się, za pokwitowaniem, także tej osobie.

§ 32. 1. Do aresztu śledczego nie może być przyjęta osoba będąca rodzicem lub opiekunem - wraz z dzieckiem, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Przyjmowanie kobiet zgłaszających się lub doprowadzonych, wraz z dzieckiem, do jednostki penitencjarnej, przy której zorganizowano dom dla matki i dziecka, regulują przepisy w sprawie trybu przyjmowania dzieci matek pozbawionych wolności do domów dla matki i dziecka przy wskazanych zakładach karnych oraz szczegółowych zasad organizowania i działania tych placówek.

§ 33. 1. Do aresztu śledczego nie podlega przyjęciu osoba wymagająca leczenia szpitalnego z powodu ostrej psychozy.

2. Do aresztu śledczego nie podlega przyjęciu ponadto:

- 1) osoba wymagająca natychmiastowego leczenia szpitalnego ze względu na bezpośrednie zagrożenie życia lub zdrowia;
- 2) kobieta od 28 tygodnia ciąży.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do osoby zgłaszającej się albo doprowadzonej po przerwie w wykonaniu kary lub ucieczce oraz osoby, która w wyznaczonym terminie nie powróciła z przepustki. Osobie przyjętej zapewnia się natychmiast odpowiednią opiekę lekarską.

4. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w wypadku osoby, która zgłosiła się albo została doprowadzona do aresztu śledczego, przy którym funkcjonuje szpital z oddziałem mogącym zapewnić tej osobie specjalistyczną opiekę lekarską.

5. Jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że stan zdrowia osoby doprowadzonej nie pozwala na jej przyjęcie, decyzję w tym przedmiocie podejmuje się na podstawie doręczonego przez organ doprowadzający dokumentu sporządzonego przez lekarza. Dokument może być również wystawiony przez lekarza podmiotu leczniczego dla osób pozbawionych wolności aresztu śledczego, do którego nastąpiło doprowadzenie. Na podstawie tego dokumentu wskazuje się ponadto areszt śledczy, o którym mowa w ust. 4.

6. Przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio do osoby zgłaszającej się do odbycia kary, z tym że dokument sporządza lekarz podmiotu leczniczego dla osób pozbawionych wolności, a jeżeli nie jest to możliwe - innego podmiotu leczniczego.

7. W wypadkach wymienionych w ust. 4 przyjęcie do aresztu śledczego, przy którym funkcjonuje szpital, następuje także wówczas, gdy w nakazie przyjęcia wskazano inną jednostkę penitencjarną.

§ 34. 1. W wypadku doprowadzenia do jednostki penitencjarnej osoby z obrażeniami ciała organ doprowadzający doręcza dokument informujący o okolicznościach i przyczynach powstania tych obrażeń oraz dokument sporządzony przez lekarza, zawierający ich opis. Dokument może być również wystawiony przez lekarza podmiotu leczniczego dla osób pozbawionych wolności jednostki penitencjarnej, do której nastąpiło doprowadzenie.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio do osoby zgłaszającej się do odbycia kary, z tym że dokument sporządza lekarz podmiotu leczniczego dla osób pozbawionych wolności, a jeżeli nie jest to możliwe - innego podmiotu leczniczego.

3. Jeżeli osoba, o której mowa w ust. 1, zgłosiła, że obrażenia powstały w związku z jej zatrzymaniem lub po zatrzymaniu, informację o doprowadzeniu takiej osoby, wraz z jej wyjaśnieniami dotyczącymi przyczyn i okoliczności powstania obrażeń, przesyła się sędziemu penitencjarnemu.

§ 35. 1. Przyjmowanie tymczasowo aresztowanych, skazanych i ukaranych do aresztu śledczego odbywa się codziennie, z wyjątkiem dni ustawowo wolnych od pracy, w godz. 8⁰⁰ - 16⁰⁰, a w soboty w godz. 8⁰⁰-12⁰⁰. W uzasadnionych wypadkach przyjęcie osoby doprowadzonej może nastąpić także w innym czasie oraz w dni wolne od pracy - po uprzednim ustaleniu warunków przyjęcia z dyrektorem lub osobą go zastępującą.

2. Przyjmowanie osadzonych zgłaszających się do jednostki penitencjarnej po przerwie w wykonaniu kary, ucieczce oraz tych, którzy w wyznaczonym terminie nie powrócili z przepustki, odbywa się każdego dnia przez całą dobę.

3. Przyjmowanie dłużnika, wobec którego zastosowano środek przymusu odbywa się w terminie uzgodnionym z komornikiem.

4. W wypadku gdy przyjmowanie odbywa się po godzinach pracy lub dyżuru funkcjonariuszy lub pracowników działu ewidencji, realizuje je, w zakresie ustalonym przez dyrektora, dowódca zmiany.

§ 36. 1. W wypadku doprowadzenia skazanego lub ukaranego organ doprowadzający doręcza dokument stwierdzający datę jego zatrzymania; brak tego dokumentu stanowi podstawę do odmowy przyjęcia doprowadzonego.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do tymczasowo aresztowanego, jeżeli informacja o dacie zatrzymania nie jest zawarta w postanowieniu o zastosowaniu tymczasowego aresztowania.

3. Po zgłoszeniu się skazanego lub ukaranego do odbycia kary, także po przerwie w wykonaniu kary, oraz osadzonego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, sporządza się notatkę urzędową, odnotowując w niej datę zgłoszenia. Notatkę włącza się do akt ewidencyjnych.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy dłużnik powrócił w wyznaczonym terminie z przepustki udzielonej na podstawie art. 1059 k.p.c.

§ 37. 1. Po przyjęciu osoby doprowadzonej wydaje się organowi doprowadzającemu potwierdzenie doprowadzenia. Przepisu nie stosuje się w wypadku doprowadzenia osadzonego przez funkcjonariusza Służby Więziennej; dowódca zmiany odnotowuje ten fakt w książce przebiegu służby.

2. W każdym wypadku odmowy przyjęcia tymczasowo aresztowanego, skazanego lub ukaranego sporządza się natychmiast szczegółową notatkę urzędową, którą podpisuje dyrektor lub osoba go zastępująca. Notatka powinna zawierać w szczególności dane osobowe, informacje o doręczonych dokumentach, organie doprowadzającym i przyczynie odmowy przyjęcia oraz jednostce penitencjarnej, w której przyjęcie może ewentualnie nastąpić.

3. W wypadku, gdy odmowa przyjęcia dotyczy skazanego lub ukaranego doprowadzonego do odbycia kary do aresztu śledczego, w którym znajduje się orzeczenie oczekujące na wykonanie, a ustalono, że możliwe jest jego przyjęcie do innej jednostki penitencjarnej, organowi doprowadzającemu wręcza się ponadto, za pokwitowaniem, posiadane orzeczenie wraz z pozostałą dokumentacją niezbędną do przyjęcia.

4. Notatkę dołączą się do orzeczenia oczekującego na wykonanie lub akt ewidencyjnych zwolnionego na przerwę w wykonaniu kary, a w innych wypadkach przechowuje się w dokumentacji działu ewidencji. Jeżeli odmowa przyjęcia miała miejsce z przyczyn

określonych w § 33 ust. 1 i 2, do notatki dołącza się dokument sporządzony przez lekarza albo jego odpis lub kserokopię.

5. Kopię notatki doręcza się, za pokwitowaniem, organowi doprowadzającemu albo osobie zgłaszającej się do odbycia kary, a ponadto przesyła się natychmiast telefaksem:

- 1) organowi dysponującemu;
- 2) właściwemu sądowi, a w wypadku zwolnionego na przerwę w wykonaniu kary - sądowi penitencjarnemu, który jej udzielił;
- 3) dyrektorowi okręgowemu.

6. W wypadku gdy decyzję o odmowie przyjęcia podejmuje dowódca zmiany, niezależnie od sporządzenia i podpisania notatki wymienionej w ust. 2, odnotowuje on ten fakt w książce przebiegu służby.

§ 38. 1. Dokumenty osobiste osadzonego przechowuje się w dziale ewidencji. Dokumenty te ewidencjonuje się w aktach ewidencyjnych, odnotowując ich nazwę i numer oraz datę przyjęcia do depozytu. Prawidłowość odnotowania w aktach danych dotyczących dokumentu osadzony potwierdza czytelnym podpisem. Przepis § 109 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

2. Dokumenty wymienione w § 33 ust. 5 i 6 oraz w § 34 ust. 1 i 2, a także dokumentację medyczną przyjmowanego, o ile przekazał ją do depozytu, przekazuje się podmiotowi leczniczemu dla osób pozbawionych wolności.

3. Książeczkę wojskową skazanego na karę pozbawienia wolności lub karę aresztu wojskowego przesyła się do wojskowego komendanta uzupełnień prowadzącego ewidencję, która jest on objęty, a legitymację służbową żołnierza zawodowego skazanego na taką karę - do dowódcy jednostki wojskowej, w której pełni lub ostatnio pełnił zawodową służbę wojskową. Legitymację służbową skazanego na karę pozbawienia wolności funkcjonariusza organu powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego, funkcjonariusza lub pracownika Służby Więziennej albo pracownika organu wymiaru sprawiedliwości lub organu ścigania, przesyła się do organu, który ją wydał.

4. Na pisemne polecenie organu prowadzącego postępowanie karne, wydane w szczególności w związku ze stosowaniem środka zapobiegawczego polegającego na zakazie opuszczania przez osadzonego kraju, połączonego z zatrzymaniem mu paszportu lub innego dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy, przesyła się je do organu wskazanego w piśmie.

5. W szczególności uzasadnionym wypadku, na wniosek osadzonego, dokumenty osobiste mogą być wydane, za pokwitowaniem, wskazanej przez niego osobie. Wydanie dokumentu

osobistego tymczasowo aresztowanego, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, wymaga pisemnej zgody organu dysponującego.

§ 39. 1. O przyjęciu tymczasowo aresztowanego oraz o przetransportowaniu go z innej jednostki penitencjarnej zawiadania się organ dysponujący. Zawiadomienie przesyła się nie później niż pierwszego dnia roboczego po przyjęciu lub przetransportowaniu osadzonego.

2. Zawiadomienie o przyjęciu oraz przetransportowaniu tymczasowo aresztowanego w związku z poszukiwaniem go listem gończym wysyła się telefaksem nie później niż do godziny 12⁰⁰ pierwszego dnia roboczego po przyjęciu lub przetransportowaniu.

3. O przetransportowaniu osadzonego z innej jednostki penitencjarnej, w związku z jego udziałem w czynnościach procesowych w sprawie, w której nie zastosowano tymczasowego aresztowania, zawiadania się organ wzywający. Zawiadomienie przesyła się nie później niż pierwszego dnia roboczego po przetransportowaniu osadzonego.

4. O przyjęciu skazanego lub ukaranego zawiadania się, drukiem lub wydrukami z systemu informatycznego "Obliczenie kary", właściwy sąd; po przerwie w wykonaniu kary zawiadania się ponadto sąd penitencjarny.

5. O przyjęciu osoby podlegającej osadzeniu jednocześnie w kilku sprawach poszczególne organy zawiadania się wyłączenie w zakresie dotyczącym ich sprawy.

§ 40. Jeżeli tymczasowo aresztowany podczas przyjęcia lub bezpośrednio po przyjęciu do aresztu śledczego skorzysta z prawa do poinformowania o miejscu swojego pobytu, o którym mowa w art. 211 § 2 k.k.w., podpisane przez niego zawiadomienia przesyła się do:

- 1) osoby najbliższej albo innej osoby, stowarzyszenia, organizacji lub instytucji oraz do obrońcy, zgodnie z podanymi przez tymczasowo aresztowanego adresami;
- 2) właściwego urzędu konsularnego, a w razie braku takiego urzędu - do właściwego przedstawicielstwa dyplomatycznego, w wypadku cudzoziemca.

§ 41. O wprowadzeniu do wykonania, wobec osoby już przebywającej w jednostce penitencjarnej, wyroku albo postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania w innej sprawie, zawiadania się odpowiednio właściwy sąd lub organ dysponujący oraz komórkę organizacyjną bezpośrednio odpowiedzialną za prowadzenie oddziaływań penitencjarnych wobec tej osoby. Przepisy § 39 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

§ 42. 1. O przyjęciu osoby podlegającej obowiązkowi czynnej służby wojskowej, mężczyzny albo kobiety, o której mowa w art. 48 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP – począwszy od dnia, w którym kończy 18 lat życia, do dnia 31 grudnia roku kalendarzowego, w którym kończy 50 lat życia, a posiadającej stopień podoficerski lub

officerski – 60 lat życia, zawiadania się wojskowego komendanta uzupełnień prowadzącego ewidencję, którą osoba ta jest objęta.

2. W wypadku, o którym mowa w art. 31a ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP, o przyjęciu osoby podlegającej obowiązkowi czynnej służby wojskowej, mężczyzny albo kobiety posiadającej kwalifikacje określone w art. 48 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP – począwszy od dnia, w którym kończy 18 lat życia, do dnia 31 grudnia roku kalendarzowego, w którym kończy 24 lata życia, zawiadania się wójta lub burmistrza (prezydenta miasta) właściwego dla miejsca pobytu stałego (zamieszkania) lub pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące.

3. Przynależność ewidencyjną osób do wojskowych komendantów uzupełnień ustala się na podstawie wpisów zamieszczonych w wojskowych dokumentach osobistych, a w razie ich braku - na podstawie informacji uzyskanych od osoby przyjmowanej.

4. Jeżeli nie jest możliwe ustalenie przynależności ewidencyjnej osoby wymienionej w ust. 1 i 2, zawiadomienia o jej przyjęciu do jednostki penitencjarnej nie sporządza się.

Rozdział 4

Rozmieszczanie tymczasowo aresztowanych

§ 43. 1. Izolowanie od siebie osób powiązanych następuje na podstawie pisemnej informacji organu dysponującego, zawierającej w szczególności ich dane osobowe. Informacja może być także przekazana przez sąd, który zastosował tymczasowo aresztowanie.

2. Zaprzestanie izolowania osób powiązanych następuje po otrzymaniu:

- 1) pisemnej informacji organu dysponującego o tym, że dalsze ich izolowanie jest zbędne;
- 2) zawiadomienia o wyroku sądu pierwszej instancji.

§ 44. 1. W celu zapewnienia właściwej izolacji osób powiązanych, tymczasowo aresztowanych, względem których nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, dzieli się na grupy.

2. Liczbę grup oraz ich rozmieszczenie w budynkach i oddziałach mieszkalnych ustala dyrektor.

3. Grupy tymczasowo aresztowanych powinny być rozmieszczone w sposób uniemożliwiający przekazywanie informacji między tymczasowo aresztowanymi z różnych grup.

4. W skład tej samej grupy może wchodzić tylko jeden z tymczasowo aresztowanych, którzy mają być od siebie izolowani.

5. Podczas pobytu poza całą mieszkalną tymczasowo aresztowani nie mogą mieć możliwości nawiązania kontaktów z osobami spoza swojej grupy.

6. W celu uniemożliwienia kontaktów, o których mowa w ust. 5, spacery, kąpiele, zajęcia kulturalno-oświatowe, sportowe i wychowania fizycznego oraz inne zajęcia zbiorowe dla poszczególnych grup tymczasowo aresztowanych odbywają się według planów zatwierdzanych przez dyrektora.

§ 45. 1. Rozmieszczania tymczasowo aresztowanych, względem których nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności:

1) w grupach;

2) w celach według kryterium wieku, uprzedniej karalności i używania wyrobów tytoniowych;

3) funkcjonariuszy organów powołanych do ochrony bezpieczeństwa publicznego albo funkcjonariuszy i pracowników Służby Więziennej, pracowników organów wymiaru sprawiedliwości i ścigania oddzielnie od pozostałych tymczasowo aresztowanych

- dokonują funkcjonariusze lub pracownicy działu ewidencji.

2. Przepis ust. 1 pkt 3 stosuje się odpowiednio do byłych funkcjonariuszy lub pracowników, jeżeli tymczasowo aresztowanie nastąpiło w okresie do roku od zakończenia przez nich służby lub pracy.

3. Rozmieszczania tymczasowo aresztowanych, w stosunku do których organ dysponujący udziałem wskazań mających na celu zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania karnego i zapewnienie bezpieczeństwa w areszcie śledczym, dokonują funkcjonariusze lub pracownicy działu ewidencji w uzgodnieniu z właściwymi służbami aresztu śledczego.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio, jeżeli przy rozmieszczaniu tymczasowo aresztowanych zachodzi potrzeba uwzględnienia wskazań właściwych służb aresztu śledczego mających na celu zapewnienie porządku i bezpieczeństwa w areszcie oraz zaleceń lekarskich, psychologicznych lub rehabilitacyjnych.

§ 46. 1. Przemieszczania pomiędzy celami tymczasowo aresztowanych, względem których nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, dokonują funkcjonariusze lub pracownicy działu ewidencji na wniosek funkcjonariuszy lub pracowników komórki organizacyjnej bezpośrednio odpowiedzialnej za prowadzenie oddziaływań penitencjarnych wobec przemieszczanych tymczasowo aresztowanych.

2. Po godzinach pracy lub dyżuru funkcjonariuszy lub pracowników działu ewidencji czynności, o których mowa w ust. 1 oraz w § 45 ust. 1 i 2, może, w uzasadnionych wypadkach, zrealizować dowódca zmiany. Pisemną informację na ten temat dowódca zmiany przekazuje do działu ewidencji natychmiast po wznowieniu pracy lub dyżuru przez funkcjonariuszy lub pracowników tego działu.

3. Tymczasowo aresztowany dorosły, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, z wyjątkiem osadzonego, o którym mowa w art. 223a § 1 k.k.w., może być umieszczony w celi wspólnie z młodocianym lub młodocianymi po przedłożeniu w dziale ewidencji do wglądu decyzji dyrektora w tej sprawie.

§ 47. 1. Rozmieszczenia osadzonych w oddziałach szpitalnych dokonuje funkcjonariusz lub pracownik podmiotu leczniczego dla osób pozbawionych wolności, kierując się przede wszystkim wskazaniami medycznymi; tymczasowo aresztowanego, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, należy, w miarę możliwości, osadzać odrębnie od skazanych, ukaranych oraz tymczasowo aresztowanych, względem których stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio przy rozmieszczaniu osadzonych w izbach chorych.

Rozdział 5

Obliczanie okresu wykonywania kary

§ 48. 1. Po otrzymaniu zawiadomienia o wyroku skazującym sądu pierwszej instancji lub odpisu tego wyroku dokonuje się wstępnego ustalenia terminu końca kary orzeczonej wobec tymczasowo aresztowanego.

2. W wypadku gdy z treści otrzymanego zawiadomienia o uprawomocnieniu się wyroku skazującego wynika, że wyrok skazujący sądu pierwszej instancji uległ zmianie, oraz w wypadku wymienionym w § 24 ust. 2, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

3. Upływ wstępnie ustalonego terminu końca kary nie skutkuje zwolnienia z jednostki penitencjarnej.

§ 49. 1. Obliczenia okresu wykonywania kary dokonuje się po otrzymaniu podlegającego wykonaniu dokumentu, z którego treści wynika konieczność ustalenia terminu początku i końca wykonywania kary.

2. Dokonując obliczenia okresu wykonywania kary, w celu ustalenia terminu końca kary, do daty ustalonej jako początek jej wykonywania dodaje się wymiar kary, a następnie od tak ustalonej daty odlicza się okres podlegający zaliczeniu na poczet kary, obliczony według zasad określonych w § 51.

3. W wypadku gdy konieczność dokonania obliczenia okresu wykonywania kary jest związana z przyjęciem skazanego lub ukaranego w dniu wolnym od pracy albo po godzinach pracy lub dyżuru funkcjonariuszy lub pracowników działu ewidencji, obliczenie powinno być dokonane pierwszego dnia roboczego po przyjęciu.

4. Przepisy ust. 1 - 3 stosuje się odpowiednio w razie konieczności ustalenia terminu, do którego tymczasowe aresztowanie ma trwać, jeżeli termin ten nie został wskazany w postanowieniu o zastosowaniu tego środka.

§ 50. 1. Wymiar kary odnotowuje się w aktach i dokumentach ewidencyjnych w takich jednostkach czasu, w jakich została wymierzona. Ustalając termin końca kary, ustala się najpierw rok, a następnie miesiąc i dzień.

2. Kara wymierzona w latach kończy się po upływie tylu lat, ile wynosi jej wymiar, takiego samego dnia i miesiąca, jakiego się rozpoczęła.

3. Kara wymierzona w miesiącach kończy się po upływie tylu miesięcy, ile wynosi jej wymiar, takiego samego dnia, jakiego się rozpoczęła.

4. W trakcie obliczania okresu wykonywania kary nie stosuje się dat nieistniejących w danym miesiącu, zamieniając je na ostatni dzień tego miesiąca.

5. Kara wymierzona w dniach kończy się po upływie tylu dni, ile wynosi jej wymiar.

6. Kara tygodnia pozbawienia wolności kończy się dnia noszącego tę samą nazwę co dzień jej rozpoczęcia.

§ 51. 1. Obliczenia okresu podlegającego zaliczeniu na poczet kary dokonuje się w latach i dniach. Wszystkie okresy wykonywania kary w tej samej sprawie podlegają zsumowaniu przed zaliczeniem, bez zamykania dni na miesiące lub lata.

2. Ten sam okres czasu nie może być zaliczony na poczet różnych kar.

3. Jeżeli sąd nie zaliczył okresu tymczasowego aresztowania albo zatrzymania na poczet orzeczonej kary lub nieprawidłowo zaliczył ten okres, występuje się do właściwego sądu z wnioskiem o usunięcie nieprawidłowości w trybie art. 420 § 1 lub § 2 k.p.k. albo art. 84 § 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 848, z późn. zm⁹⁾).

4. W wypadku, gdy dzień zakończenia jednego okresu podlegającego zaliczeniu na poczet kary jest zarazem dniem rozpoczęcia kolejnego okresu w tej samej sprawie, dokonując obliczenia okresu wykonywania kary przyjmuje się, że jest to jeden okres, którego początek przypada na dzień rozpoczęcia pierwszego okresu a koniec - na dzień zakończenia drugiego okresu. Zasada ma odpowiednio zastosowanie przy większej liczbie okresów zaliczonych na poczet kary, jeżeli następują bezpośrednio po sobie.

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r., Nr 214, poz. 1344 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228, Nr 197, poz. 1307, Nr 225, poz. 1466 oraz z 2011 r. Nr 217, poz. 1280.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy dzień ustalony jako początek wykonywania kary, jest zarazem dniem zakończenia okresu podlegającego zaliczeniu na poczet kary w tej samej sprawie.

§ 52. 1. Początek wykonywania kary liczy się od dnia:

- 1) zakończenia wykonywania poprzedniej kary; jeżeli wobec tego samego skazanego lub ukaranego wykonuje się kilka kar, chyba że w pkt 2 - 14 ustalono inaczej;
 - 2) przyjęcia skazanego lub ukaranego, który zgłosił się do odbycia kary;
 - 3) zatrzymania skazanego lub ukaranego, który został doprowadzony do odbycia kary;
 - 4) zatrzymania w związku z tymczasowym aresztowaniem lub umieszczeniem w schronisku dla nieletnich, którego okres sąd zaliczył na poczet kary;
 - 5) ogłoszenia się ukaranego po przepustce udzielonej na podstawie art. 1059 k.p.c.;
 - 6) zatrzymania albo ogłoszenia się skazanego lub ukaranego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki lub przerwy w wykonaniu kary;
 - 7) zatrzymania w związku z pozbawieniem wolności za granicą, osoby przekazanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którego okres sąd zaliczył na poczet kary;
 - 8) zatrzymania - jako tymczasowo aresztowanego w innej sprawie - skazanego lub ukaranego korzystającego z przerwy w wykonaniu kary;
 - 9) zatrzymania - jako tymczasowo aresztowanego w innej sprawie - skazanego lub ukaranego, jeżeli:
 - a) w areszcie śledczym do którego został przyjęty, zarejestrowano przed jego zatrzymaniem orzeczenie oczekujące na wykonanie lub
 - b) w innym areszcie śledczym, zarejestrowano przed jego zatrzymaniem orzeczenie oczekujące na wykonanie, przesłane do aresztu, do którego został przyjęty
- a w wypadku gdy data wpływu orzeczenia do aresztu śledczego, w którym zostało zarejestrowane, jest późniejsza od daty zatrzymania, początek wykonywania kary liczy się od dnia wpływu orzeczenia do tego aresztu;
- 10) wpływu do jednostki penitencjarnej, w której ewidencji jest ujęty tymczasowo aresztowany, prawomocnego wyroku w innej sprawie;
 - 11) wpływu do jednostki penitencjarnej, w której ewidencji jest ujęty ukarany, wobec którego wykonywana jest kara orzeczona wyrokiem nieprawomocnym, prawomocnego wyroku w innej sprawie;
 - 12) wpływu do jednostki penitencjarnej, w której ewidencji jest ujęty osadzony, orzeczenia o wymierzeniu kary porządkowej lub zastosowaniu środka przymusu.
- W razie skierowania do wykonania kilku takich kar lub środków wykonuje się je w takiej kolejności, w jakiej wpłynęły;

13) wpływu postanowienia o udzieleniu warunkowego zwolnienia, wraz z nakazem zwolnienia, w stosunku do skazanego, wobec którego ma być wykonywana kara nieobjęta warunkowym zwolnieniem. W wypadku gdy w dokumentach skutkujących zwolnieniem określono późniejszy dzień warunkowego zwolnienia, początek wykonywania kolejnej kary ustala się w sposób określony w pkt 1;

14) wejścia w życie amnestii albo dnia wydania decyzji o ulaskawieniu, którymi złagodzono albo darowano karę skazanemu lub ukaranemu, wobec którego ma być wykonywana kara nieobjęta amnestią lub ulaskawieniem. W wypadku gdy termin końca złagodzonej kary przypada po dniu wejścia w życie amnestii lub wydania decyzji o ulaskawieniu, początek wykonywania kolejnej kary ustala się w sposób określony w pkt 1.

2. Początek wykonywania kary pozbawienia wolności, kary aresztu wojskowego, kary aresztu, zastępczej kary pozbawienia wolności lub zastępczej kary aresztu za ograniczenie wolności, wymierzonej prawomocnym wyrokiem, który wpłynął w trakcie wykonywania zastępczej kary pozbawienia wolności lub zastępczej kary aresztu za nieuiszczoną grzywnę, liczy się od dnia ustalonego jako początek aktualnie wykonywanej kary zastępczej. W takim wypadku karę zastępczą za nieuiszczoną grzywnę wykonuje się w ostatniej kolejności a początek jej wykonywania ustala się w sposób określony w ust. 1 pkt 1.

3. W razie objęcia wyrokiem łącznym tylko niektórych ze skierowanych do wykonania kar, początek wykonywania kary nieobjętej tym wyrokiem ustala się na dzień wpływu do jednostki penitencjarnej prawomocnego wyroku, którym została orzeczona. Nie dokonuje się ponownego obliczenia okresu wykonywania kary nieobjętej wyrokiem łącznym, jeżeli kara została już uprzednio w całości wykonana.

4. Przepisów ust. 1 - 3 nie stosuje się, jeżeli z zarządzenia sędziego penitencjarnego, o którym mowa w art. 80 § 2 k.k.w., wynika konieczność ustalenia w inny sposób początku wykonywania kar i środków. W szczególnie uzasadnionym wypadku zarządzenie to może być przesłane telefaksem; w takim wypadku sędzia penitencjarny przesyła bezzwłocznie odpis tego zarządzenia.

§ 53. 1. Jeżeli w czasie przerwy w wykonaniu kary skazany lub ukarany został osadzony w jednostce penitencjarnej do odbycia kary nieobjętej postanowieniem o jej udzieleniu, dalsze wykonanie kary objętej tym postanowieniem może nastąpić w wypadkach wymienionych w § 27 ust. 1.

2. Jeżeli wprowadzenie do wykonania kary, w wypadku wymienionym w ust. 1, nie jest możliwe, powiadania się o tym sąd penitencjarny. Kopię powiadomienia włącza się do akt ewidencyjnych.

§ 54. Jeżeli w stosunku do osadzonego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, wpłynie prawomocny wyrok w innej sprawie, powiadamia się właściwy sąd, że obliczenie okresu wykonywania kary zostanie dokonane po przyjęciu albo powrocie osadzonego. Przepisy § 138 ust. 1 pkt 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

§ 55. 1. Zmiany ustalonego okresu wykonywania zastępczej kary pozbawienia wolności lub zastępczej kary aresztu, w wypadku uiszczenia grzywny w części, dokonuje się po otrzymaniu odpisu zarządzenia określającego wymiar kary zastępczej pozostałej do wykonania.

2. W wypadku gdy z pisma sporządzonego przez głównego księgowego jednostki penitencjarnej informującego o wysokości kwoty pieniężnej uiszczonej w tej jednostce tytułem grzywny wynika, iż kwota ta jest mniejsza od kwoty przypadającej jeszcze do uiszczenia, powiadamia się właściwy sąd o wysokości przekazanej kwoty. Jeżeli pismo dotyczy aktualnie wykonywanej kary zastępczej powiadomienie do sądu wysyła się natychmiast telefaksem.

§ 56. 1. W wypadku przyjęcia albo powrotu osadzonego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, końcem okresu podlegającego zaliczeniu na poczet kary jest odpowiednio dzień ucieczki lub dzień wyznaczony jako termin powrotu z przepustki, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. W wypadku ukaranego korzystającego z przepustki udzielonej na podstawie art. 1059 k.p.c. końcem okresu podlegającego zaliczeniu na poczet kary jest dzień opuszczenia przez niego jednostki penitencjarnej; przepis stosuje się także w razie terminowego powrotu ukaranego z takiej przepustki.

3. Nie dokonuje się nowego obliczenia okresu wykonywania kary, jeżeli zatrzymanie albo powrót skazanego lub ukaranego nastąpiły w dniu ucieczki albo w dniu wyznaczonym jako termin powrotu z przepustki, chyba że sędzia penitencjarny zarządził odliczenie od okresu odbywania kary czasu przebywania skazanego lub ukaranego na przepustce; przepis nie stosuje się w wypadku ukaranego, który zgłosił się po przepustce udzielonej na podstawie art. 1059 k.p.c.

4. W razie odliczenia przez sędziego penitencjarnego czasu pobytu na przepustce od okresu odbywania kary, końcem okresu podlegającego zaliczeniu na poczet kary jest dzień opuszczenia jednostki penitencjarnej.

5. W razie niezaliczenia skazanemu lub ukaranemu, postanowieniem sądu penitencjarnego uprawnionym przed dniem 1 września 1998 r., okresu leczenia w związku z dokonaniem samouszkodzeniem, obliczenia okresu wykonywania kary dokonuje

się przez doliczenie do ustalonego końca kary, która była wprowadzona do wykonania w okresie leczenia, liczby niezaliczonych dni.

6. W razie zarządzenia wykonania przednio warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności albo kary ograniczenia wolności oraz jej skrócenia w trybie art. 71 § 2 k.k., w pierwszej kolejności ustala się okres wykonywania kary w wymiarze określonym w wyroku, a następnie od ustalonej w ten sposób daty odlicza się liczbę dni zaliczonych przez sąd na poczet kary w tym trybie; dopiero od tak ustalonej daty odlicza się okres podlegający zaliczeniu na poczet kary, obliczony według zasad określonych w § 51.

§ 57. 1. W wypadku gdy sąd powiadomił o odroczeniu wykonania kary lub zawieszeniu postępowania wykonawczego w sprawie w której termin początku okresu wykonywania kary jeszcze nie nastąpił, orzeczenie wraz z nakazem przyjęcia zwraca się. Nie podlega zwrotowi orzeczenie, którym wymierzono karę objętą zarządzeniem sędziego penitencjarnego o zmianie kolejności wykonania kar lub karę zastępczą, której początek wykonywania ustalono w sposób określony w § 52 ust. 2; przepisy § 114 ust. 2 stosuje się odpowiednio. Kopię pisma, przy którym zwrócono dokumentację, włącza się do akt ewidencyjnych.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio także w innych wypadkach, jeżeli sąd nakaze zwrócenie orzeczenia bez wykonania.

3. Przepisu ust. 1 zdanie pierwsze nie stosuje się, jeżeli zawieszenie postępowania wykonawczego nastąpiło z przyczyn wymienionych w § 131 ust. 1.

§ 58. 1. Jeżeli względy penitencjarne przemawiają za wykonaniem kar i środków przymusu w innej kolejności niż określona w art. 80 k.k.w., występuje się do sędziego penitencjarnego z wnioskiem o wydanie zarządzenia w tej sprawie.

2. Przepis ust. 1 stosuje się w szczególności w wypadku, gdy wobec skazanego odbywającego karę dożywotniego pozbawienia wolności wpłynęła do wykonania inna kara, która ma być wykonywana po karze dożywotniego pozbawienia wolności.

3. W razie skierowania do wykonania orzeczenia o zastosowaniu środka zabezpieczającego wobec skazanego lub ukaranego odbywającego karę w innej sprawie, występuje się do sędziego penitencjarnego z wnioskiem o rozstrzygnięcie kolejności wykonywania orzeczonych kar i środków.

4. Jeżeli środek zabezpieczający ma być wykonywany wobec osoby tymczasowo aresztowanej w innej sprawie, występuje się do organu dysponującego z wnioskiem o rozstrzygnięcie, czy tymczasowe aresztowanie ma być nadal stosowane.

§ 59. 1. Obliczenia okresu wykonywania kary dokonuje wyznaczony funkcjonariusz lub pracownik działu ewidencji, sprawdza kierownik, a zatwierdza dyrektor. Czynności te

wymienione osoby potwierdzają podpisem i odciskiem stempla na druku lub wydruku z systemu informatycznego „Obliczenie kary”.

2. Prawidłowość obliczenia okresu wykonywania kary podlega sprawdzeniu:

1) po przetransportowaniu skazanego lub ukaranego do innej jednostki penitencjarnej, chyba że:

a) obliczenie było już sprawdzone, z powodu przetransportowania, w uprzedniej jednostce penitencjarnej,

b) krótkotrwały pobyt osadzonego w danej jednostce penitencjarnej związany jest wyłącznie z realizacją czynności zmierzających do jego przeniesienia do kolejnej jednostki penitencjarnej (jednostki docelowej);

2) w wypadkach, o których mowa w § 66;

3) przed zwolnieniem z odbywania danej kary.

3. W razie stwierdzenia nieprawidłowości w obliczeniu okresu wykonywania kary dokonuje się nowego obliczenia.

4. Przepisy ust. 1 - 3 stosuje się odpowiednio w wypadku wstępnego ustalenia terminu końca kary orzeczonej wobec tymczasowo aresztowanego, z tym że ustalenie tego terminu potwierdza się na zawiadomieniu o wyroku skazującym sądu pierwszej instancji.

§ 60. O terminie początku i końca kary informuje się skazanego lub ukaranego drukiem lub wydrukiem z systemu informatycznego "Obliczenie kary". Przepis § 109 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

§ 61. 1. Druk lub wydruk z systemu informatycznego "Obliczenie kary" sporządza się w trzech egzemplarzach, z których jeden przesyła się do właściwego sądu, celem kontroli prawidłowości obliczenia okresu wykonywania kary, drugi - po dokonaniu czynności wymienionych w § 60 - dołącza się do odpowiedniego orzeczenia w aktach ewidencyjnych, a trzeci przekazuje się komórce organizacyjnej bezpośrednio odpowiedzialnej za prowadzenie oddziaływań penitencjarnych wobec skazanego lub ukaranego.

2. W wypadku zmiany obliczenia okresu wykonywania kary na druku lub wydruku z systemu informatycznego "Obliczenie kary" zamieszcza się informację o przyczynie dokonania nowego obliczenia.

3. W wypadku wątpliwości co do prawidłowości obliczenia okresu wykonywania kary, dokonanego zgodnie z posiadanymi dokumentami, występuje się do właściwego sądu z wnioskiem o ich rozstrzygnięcie w trybie art. 13 § 1 k.k.w., przedstawiając proponowane obliczenie tego okresu na załączonym do wniosku druku lub wydruku z systemu informatycznego „Obliczenie kary”. Po otrzymaniu postanowienia sądu w tej sprawie dokonuje się, w razie potrzeby, nowego obliczenia okresu wykonywania kary.

§ 62. O okresie wykonywania kary wobec tymczasowo aresztowanego w innej sprawie, a także o jego zmianie, zawiadania się organ dysponujący, w celu uwzględnienia tej informacji przy zaliczaniu okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary.

Rozdział 6

Ewidencja tymczasowo aresztowanych, skazanych i ukaranych

§ 63. 1. Tymczasowo aresztowanemu, skazanemu i ukaranemu, przyjętemu do jednostki penitencjarnej zakłada się akta ewidencyjne, teczkę osobopoznawczą, książkę zdrowia, kartę identyfikacyjną oraz kartę ewidencji widzeń.

2. Osadzonego przyjętego lub przetransportowanego rejestruje się w dokumentach ewidencyjnych.

3. Dane niezbędne do dokonania czynności wymienionych w ust. 1 i 2 uzyskuje się z dokumentów dostępnych osobie przyjmującej. Mogą być one poszerzone o informacje uzyskane od osoby przyjmowanej oraz dotyczące tej osoby dane zgromadzone w systemie informatycznym.

4. Dane o osadzonych i dokumentach stanowiących podstawę wykonywania wobec nich pozbawienia wolności, a w szczególności o wykonywanych wobec nich wyrokach i postanowieniach w przedmiocie tymczasowego aresztowania odnotowuje się w zbiorze danych zgromadzonych w systemie informatycznym. Dane powinny być w pełni zgodne z danymi zawartymi w aktach i dokumentach ewidencyjnych.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio przy odnotowywaniu w systemie informatycznym danych dotyczących orzeczeń oczekujących na wykonanie oraz przerw w wykonaniu kary, o których mowa w § 77 i 78.

6. Przy dokonywaniu wpisów w zbiorze danych zgromadzonych w systemie informatycznym przepis § 5 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

§ 64. Cudzoziennca będącego obywatelem dwóch lub więcej państw ewidencjonuje się jako obywatela tego państwa, którego dokument podróży stanowił podstawę wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, chyba że w orzeczeniu stanowiącym podstawę wykonywania pozbawienia wolności ustalono inaczej.

§ 65. 1. W aktach ewidencyjnych przechowuje się odpisy orzeczeń, a także inne dokumenty związane z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu, w tym w szczególności dokumenty stanowiące podstawę prawną przyjęcia do jednostki penitencjarnej, wykonywania pozbawienia wolności, wydawania do udziału w czynnościach procesowych, izolowania osób powiązanych, oraz zwolnienia osadzonego.

2. Do akt ewidencyjnych wkleja się zdjęcie osadzonego. Zdjęcie podlega uaktualnieniu, jeżeli jest to uzasadnione zmianą wyglądu osadzonego.

§ 66. 1. W wypadku przyjęcia osadzonego, który dokonał ucieczki albo korzystał z przepustki lub przerwy w wykonaniu kary, do jednostki penitencjarnej niedysponującej jego aktami ewidencyjnymi należy:

- 1) założyć zastępcze akta ewidencyjne;
- 2) odnotować w nich, po dokonaniu czynności określonych w § 27 ust. 2 pkt 3 lub § 28 ust. 1, tymczasowe aresztowania, kary i środki przymusu polegające wykonaniu;
- 3) spowodować przesłanie uprzednio założonych akt oraz pozostałej dokumentacji osadzonego do jednostki penitencjarnej, w której osadzony obecnie przebywa, chyba że uzgodniono jego bezwzględne przetransportowanie do jednostki, w której akta ewidencyjne i dokumentacja ta się znajdują;
- 4) włączyć dokumenty znajdujące się w zastępczych aktach do otrzymanych akt;
- 5) połączyć obydwie obwoluty akt ewidencyjnych w sposób umożliwiający odczytanie poczynionych na nich adnotacji.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, gdy:

- 1) osadzony został doprowadzony do aresztu śledczego w związku z inną sprawą;
- 2) po założeniu akt ewidencyjnych okaże się, że przyjęty osadzony pozostaje w ewidencji innej jednostki penitencjarnej.

§ 67. 1. Zastępcze akta ewidencyjne zakłada się również w razie wydania z jednostki penitencjarnej właściwych akt. Akt ewidencyjnych nie wydaje się, jeżeli są one niezbędne dla wykonania czynności związanych ze zwolnieniem osadzonego ze sprawy lub z jednostki penitencjarnej, o czym powiadamia się organ zwracający się o ich wydanie, wskazując jednocześnie termin, w którym akta będą mogły być wydane.

2. Akta ewidencyjne wydaje się Dyrektorowi Generalnemu Służby Więziennej, dyrektorowi okręgowemu lub sędziemu penitencjarnemu, a w uzasadnionych wypadkach również dyrektorowi jednostki penitencjarnej, w której uprzednio przebywał osadzony. Innym uprawnionym organom akta wydaje się jeżeli wykonane zostały wszystkie znajdujące się w nich orzeczenia i dokumentacja osadzonego może zostać przekazana do archiwum, chyba że wydania akt zażądał sąd lub prokurator w związku z prowadzonym postępowaniem karnym. W takim wypadku akta wydaje się jedynie na czas konieczny do wykonania niezbędnych czynności procesowych, lecz nie dłużej niż na 14 dni od dnia ich doręczenia. Akt ewidencyjnych sąd lub prokurator nie łączy do akt prowadzonej sprawy.

3. Żądanie wydania akt ewidencyjnych powinno zawierać informację o terminie ich zwrotu. O niezwroceniu akt w terminie zawiadania się organ nadzzędny nad organem,

któremu akta wydano - a w przypadku, gdy akta przekazano sądowi lub prokuratorowi - ponadto sędziego penitencjarnego. Przepisu nie stosuje się w wypadku wydania akti Dyrektorowi Generalnemu Służby Więziennej lub dyrektorowi okręgowemu.

4. Zastępcze akta likwiduje się po zwrocie właściwych akt. Obwolutę właściwych akti uzupełnia się informacjami odnotowanymi na obwolutie zastępczych akt, a przechowywane w nich dokumenty włącza się do właściwych akt.

§ 68.1. Założoną teczkę osobopoznawczą przekazuje się komórce organizacyjnej bezpośrednio odpowiedzialnej za prowadzenie oddziaływań penitencjarnych wobec osadzonego, książkę zdrowia - podmiotowi leczniczemu dla osób pozbawionych wolności, a kartę identyfikacyjną - działowi ochrony.

2. Kartę ewidencji widzeń przechowuje się w miejscu zapewniającym sprawną realizację widzeń. Akta ewidencyjne pozostają w dziale ewidencji.

§ 69.1. W jednostkach penitencjarnych prowadzi się następujące dokumenty ewidencyjne:

- 1) księgę główną osadzonych;
 - 2) skorowidz rozmieszczenia tymczasowo aresztowanych, zwany dalej "skorowidzem ruchomym";
 - 3) książkę stanu osadzonych;
 - 4) karty identyfikacyjne;
 - 5) karty ewidencji widzeń;
 - 6) rejestr orzeczeń oczekujących na wykonanie;
 - 7) rejestr skazanych i ukaranych korzystających z przerwy w wykonaniu kary;
 - 8) rejestr wydanych akt ewidencyjnych;
 - 9) rejestr korespondencji urzędowej doręczonej osadzonym, zwany dalej "rejestrem korespondencji";
 - 10) rejestr osadzonych wydanych poza teren jednostki penitencjarnej;
 - 11) kalendarz terminów czynności procesowych;
 - 12) kalendarz zwolnień skazanych;
 - 13) kalendarz zwolnień tymczasowo aresztowanych.
2. Dokumenty wymienione w ust. 1 pkt 2, 6, 7, 10 i 11 prowadzi się w formie zbioru danych zgromadzonych w systemie informatycznym.

3. Na wniosek kierownika dyrektor może wyrazić zgodę na prowadzenie tych dokumentów także w innej formie.

4. Karta ewidencji widzeń może być prowadzona w formie zbioru danych zgromadzonych w systemie informatycznym, z zastrzeżeniem § 76 ust. 2.

5. W zakładzie karnym można odstąpić od prowadzenia kalendarza zwolnień tymczasowo aresztowanych, odnotowując stosowne dane dotyczące tymczasowo aresztowanych w kalendarzu zwolnień skazanych, o ile przemawia za tym liczba tymczasowo aresztowanych, względem których stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, ujętych w ewidencji tej jednostki.

§ 70. 1. Do księgi głównej osadzonych wpisuje się podstawowe dane o osobach przyjmowanych lub przetransportowanych do jednostki penitencjarnej, w takiej kolejności, w jakiej osoby te przybyły do jednostki.

2. W księdze głównej osadzonych odnotowuje się:

1) numer ewidencyjny osadzonego, składający się z liczby porządkowej łamanej przez dwie ostatnie cyfry roku przyjęcia lub przetransportowania osadzonego do danej jednostki penitencjarnej;

2) datę i godzinę przyjęcia lub przetransportowania osadzonego do danej jednostki penitencjarnej;

3) informację, czy do danej jednostki penitencjarnej osadzony zgłosił się, został doprowadzony, czy został przetransportowany;

4) nazwisko, imię, imię ojca i datę urodzenia osadzonego;

5) informację o wykonywanym wobec osadzonego w dniu przyjęcia lub przetransportowania tymczasowym aresztowaniu, wykonywanej karze lub środku przymusu, nazwę organu, który zarządził osadzenie i sygnaturę akt sprawy;

6) datę i informację o:

a) przetransportowaniu osadzonego do innej jednostki penitencjarnej,

b) zwolnieniu, zgonie albo skreśleniu osadzonego z ewidencji jednostki penitencjarnej, w trybie określonym w § 131 ust. 2 lub § 134 ust. 1,

c) przesłaniu akt ewidencyjnych do innej jednostki penitencjarnej w związku z doprowadzeniem lub zgłoszeniem się do tej jednostki osadzonego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki.

3. Jeżeli osadzony był przetransportowany, w księdze głównej osadzonych zamiast informacji, o których mowa w ust. 2 pkt 3 i 6 lit. a, wpisuje się nazwę aresztu śledczego lub zakładu karnego, z którego albo do którego nastąpiło przetransportowanie.

4. W kolejnym roku kalendarzowym kontynuuje się zapisy w dotychczas prowadzonej księdze głównej osadzonych, z tym że numery ewidencyjne osobom przybyłym nadaje się począwszy od liczby porządkowej "1". W wypadku wypełnienia całej księgi zakłada się jej kolejny tom, wpisując na stronie tytułowej numer kolejny tomu oraz datę założenia.

5. W razie czasowego pobytu w jednostce penitencjarnej osadzonego przeniesionego w związku z koniecznością udzielenia mu natychmiastowej pomocy lekarskiej, a ujętego w ewidencji innego aresztu śledczego lub zakładu karnego, księgę główną osadzonych wypełnia się jak po przetransportowaniu, z tym że zamiast adnotacji wymienionej w ust. 2 pkt 5 dokonuje się wpisu "czasowy pobyt w związku z leczeniem". Czasowy pobyt nie może przekraczać 7 dni.

6. Po dokonaniu formalności powodujących skreślenie osadzonego z ewidencji jednostki penitencjarnej, w której uprzednio przebywał, i ujęcie w ewidencji jednostki czasowego pobytu, wpisy podlegają uzupełnieniu odpowiednio o dane wymienione w ust. 2 pkt 5 lub 6 lit. a. Na obwołucie akt ewidencyjnych i teczki osobopoznawczej jako datę przetransportowania odnotowuje się datę przybycia osadzonego na leczenie.

7. Przepisy ust. 5 i 6 stosuje się odpowiednio w wypadku czasowego pobytu osadzonego w jednostce penitencjarnej, uzasadnionego innymi ważnymi przyczynami.

8. Księga główna osadzonych powinna mieć strony ponumerowane oraz zabezpieczone w sposób chroniący przed ich usunięciem lub wymianą. Liczbę kart posiadać się na ostatniej stronie księgi.

§ 71. W razie czasowego przeniesienia do innej jednostki penitencjarnej:

1) tymczasowo aresztowanego, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności;

2) tymczasowo aresztowanego, względem którego stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, skazanego lub ukaranego, w wypadku, gdy:

a) przyczyną przeniesienia jest konieczność udzielenia mu natychmiastowej pomocy lekarskiej,

b) zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że czasowy pobyt zakończy się skreśleniem osadzonego z ewidencji jednostki penitencjarnej, w której uprzednio przebywał, i ujęciem w ewidencji jednostki czasowego pobytu

- przewiezienia osadzonego dokonuje się wraz z aktami ewidencyjnymi, a także tymi dokumentami, których skompletowanie nie spowoduje opóźnienia w przewiezieniu. Jeżeli zachodzi konieczność udzielenia natychmiastowej pomocy lekarskiej bezpośrednio po przyjęciu osadzonego, gdy akta ewidencyjne nie zostały jeszcze założone, albo w innych szczególnie uzasadnionych wypadkach, dopuszcza się przewiezienie osadzonego bez akt ewidencyjnych.

§ 72. 1. O pobycie osadzonych w jednostce penitencjarnej w związku z przerwą w transportowaniu, w trakcie której nastąpiło ich przenieszenie do pomieszczeń lub cel tej jednostki, czyni się adnotację w książce przebiegu służby dowódcy zmiany lub w odrębnym

rejestrze - jeżeli dyrektor tak ustali ze względu na liczbę wpisów dokonywanych z tego powodu w książce przebiegu służby. Adnotacja powinna zawierać w szczególności imię, nazwisko i numer legitymacji służbowej dowódcy konwoju, numer rejestracyjny samochodu, liczbę transportowanych osadzonych, czas i powód ich pobytu oraz nazwę jednostki, do której konwoj się udaje.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do transportowania przez organ doprowadzający osadzonych, którzy są ujęci w wykazie transportowym sporządzonym przez jednostkę penitencjalną.

§ 73. 1. W skorowidzu ruchomym ewidencjonuje się - według miejsc zakwaterowania - tymczasowo aresztowanych, względem których nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności.

2. W skorowidzu ruchomym odnotowuje się:

- 1) dane osobowe tymczasowo aresztowanego;
- 2) informację o uprzednim odbywaniu kary pozbawienia wolności lub kary aresztu wojskowego;
- 3) nazwę organu dysponującego i sygnaturę akt sprawy;
- 4) dane osobowe osoby powiązanej podlegającej izolowaniu;
- 5) informację o używaniu przez tymczasowo aresztowanego wyrobów tytoniowych.

§ 74. 1. W książce stanu osadzonych oblicza się, według stanu na godzinę 24.00, codzienny ogólny stan liczbowy osadzonych oraz stan liczbowy osadzonych według miejsc ich aktualnego pobytu.

2. Ogólny stan liczbowy osadzonych dowódcą zmiany uzgadnia, po rozpoczęciu oraz przed zakończeniem pracy administracji jednostki penitencjalnej, z kierownikiem albo wyznaczonym funkcjonariuszem lub pracownikiem działu ewidencji. Dokonane uzgodnienia, z uwzględnieniem późniejszego ruchu osadzonych, stanowią podstawę sprawdzania ich stanu faktycznego w czasie apelu porannego i wieczornego.

§ 75. 1. W karcie identyfikacyjnej zamieszcza się zdjęcie osadzonego oraz odnotowuje podstawowe dane umożliwiające sprawdzenie jego tożsamości. Zdjęcie podlega uaktualnieniu, jeżeli jest to uzasadnione zmianą wyglądu osadzonego.

2. Karty identyfikacyjne przechowuje wyznaczony funkcjonariusz działu ochrony pełniący służbę w oddziale mieszkalnym.

§ 76. 1. W karcie ewidencji widzeń odnotowuje się widzenia na terenie jednostki penitencjarnej wykorzystywane przez skazanych, ukaranych oraz tymczasowo aresztowanych, względem których stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności.

2. Jeżeli karta ewidencji widzeń jest prowadzona w formie zbioru danych zgromadzonych w systemie informatycznym podlega ona wydrukowaniu w wypadkach wymienionych w § 70 ust. 2 pkt 6. Przepisu nie stosuje się jeżeli karta jest prowadzona w formie zbioru danych, który jest wspólny dla wszystkich jednostek penitencjarnych.

§ 77. 1. W rejestrze orzeczeń oczekujących na wykonanie odnotowuje się dane o skazanych i ukaranych, którzy mają zgłosić się do odbycia kary.

2. Podstawą dokonania adnotacji jest otrzymanie orzeczenia oczekującego na wykonanie.

3. W wypadkach wymienionych w § 5 ust. 1, a także w razie uzasadnionego przypuszczenia, że nastąpiło przedawrienne wykonania kary albo otrzymania pisemnej informacji o odroczeniu wykonania kary, umorzeniu lub zawieszeniu postępowania wykonawczego, orzeczenie oczekujące na wykonanie zwraca się do właściwego sądu, informując na piśmie o przyczynie zwrotu. Przepis stosuje się odpowiednio w wypadku uzasadnionego przypuszczenia, że wykonanie orzeczenia może skutkować niezgodnym z prawem pozbawieniem wolności.

4. Przed dokonaniem adnotacji w rejestrze, sprawdza się:

1) czy skazany lub ukarany, którego orzeczenie dotyczy:

a) nie przebywa już w danym areście śledczym. Przepis § 66 ust. 1 pkt 4 stosuje się odpowiednio,

b) nie przebywa już w innej jednostce penitencjarnej;

2) czy w danym areście śledczym znajdują się akta ewidencyjne tego skazanego lub ukaranego zwolnionego na przerwę w wykonaniu kary. Przepis § 66 ust. 1 pkt 4 stosuje się odpowiednio;

3) czy w innej jednostce penitencjarnej znajdują się akta ewidencyjne, o których mowa w pkt 2.

5. W wypadku uzyskania informacji, iż skazany lub ukarany, którego dotyczy orzeczenie oczekujące na wykonanie, przebywa w innej jednostce penitencjarnej, należy potwierdzić dokonane ustalenie telefonicznie i natychmiast przesłać telefaksem odpis orzeczenia wraz z nakazem przyjęcia do tej jednostki. Orzeczenie przesyła się także wówczas, gdy nie upłynął jeszcze wyznaczony przez sąd termin stawienia się do odbycia kary wymierzonej tym orzeczeniem. Przepisu § 6 ust. 2 nie stosuje się. Oryginał orzeczenia oczekującego na wykonanie przesyła się do jednostki, w której skazany lub ukarany aktualnie przebywa, nie później, niż pierwszego dnia roboczego po przesłaniu jego telefaksowych kopii.

6. W wypadku ustalenia, że akta ewidencyjne skazanego lub ukaranego zwolnionego na przerwę w wykonaniu kary, znajdują się w innej jednostce penitencjarnej, należy:

- 1) powiadomić tę jednostkę - telefaksem, telefonicznie lub pocztą elektroniczną - o otrzymaniu orzeczenia oczekującego na wykonanie;
- 2) natychmiast przesłać telefaksem odpis orzeczenia wraz z nakazem przyjęcia do tej jednostki, jeżeli sąd skierował do danego aresztu śledczego, jako orzeczenie z wyznaczonym terminem stawienia się, wyrok łączny obejmujący wszystkie lub niektóre z kar wykonywanych przed zwolnieniem na przerwę w wykonaniu kary. Oryginał orzeczenia oczekującego na wykonanie przesyła się do jednostki, w której znajdują się akta ewidencyjne zwolnionego na przerwę w wykonaniu kary, nie później, niż pierwszego dnia roboczego po przesłaniu jego telefaksowych kopii. O przesłaniu orzeczenia powiadamia się właściwy sąd, a w szczególności uzasadnionych wypadkach, jeżeli termin stawienia się do odbycia kary pozwala zasadnie przypuszczać, że sąd nie zdąży uprzedzić o tym skazanego lub ukaranego, którego to orzeczenie dotyczy, powiadania się o tym osobę wezwaną do odbycia kary; kopią tego powiadomienia informuje się właściwy sąd. Powiadomienia do skazanego lub ukaranego nie przesyła się, jeżeli na podstawie posiadanych dokumentów nie jest możliwe ustalenie jego miejsca stałego pobytu.

7. W wypadkach, o których mowa w ust. 6, jednostka penitencjarna, w której znajdują się akta ewidencyjne zwolnionego na przerwę w wykonaniu kary, powiadamia o tym sąd penitencjarny, podając w szczególności wyznaczony przez właściwy sąd termin stawienia się skazanego lub ukaranego do odbycia kary. Kopię powiadomienia włącza się do akt ewidencyjnych. Przepis § 138 stosuje się odpowiednio.

8. W razie niezgłoszenia się skazanego lub ukaranego do odbycia kary zawiadamia się o tym właściwy sąd. Zawiadomienie wysyła się trzeciego dnia roboczego od wyznaczonego terminu stawienia się. Orzeczenie oczekujące na wykonanie zwraca się po upływie jednego roku od wyznaczonego przez ten sąd terminu stawienia; przepisu nie stosuje się w wypadku wyroku łącznego, o którym mowa w ust. 6 pkt 2.

9. Przy przyjęciu każdego osadzonego sprawdza się, czy figuruje on w rejestrze wymienionym w ust. 1, oraz czy w innym areszcie śledczym nie zostało zarejestrowane dotyczące go orzeczenie oczekujące na wykonanie. W wypadku ustalenia, że orzeczenie takie zarejestrowano w innym areszcie przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio.

§ 78. 1. W rejestrze skazanych i ukaranych korzystających z przerwy w wykonaniu kary, odnotowuje się dane o skazanych i ukaranych, którzy mają zgłosić się po przerwę w wykonaniu kary.

2. Podstawą dokonania adnotacji jest zawarte w aktach ewidencyjnych postanowienie sądu penitencjarnego o udzieleniu pierwszej lub dalszych przerw w wykonaniu kary.

3. Przed dokonaniem adnotacji w rejestrze, sprawdza się, czy skazany lub ukarany, którego akta ewidencyjne wpłynęły z innej jednostki penitencjarnej, nie przebywa już w danym areszcie śledczym lub w innej jednostce penitencjarnej. Jeżeli skazany lub ukarany przebywa już w areszcie śledczym, do którego przesłano akta, stosuje się odpowiednio przepisy § 66 ust. 1 pkt 4 i 5. W wypadku ustalenia, że przebywa w innej jednostce penitencjarnej, przesyła się akta do tej jednostki, natychmiast powiadamiając ją o przesłaniu akt - telefaksem, telefonicznie lub pocztą elektroniczną. Przepisy § 66 ust. 1 pkt 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

4. Jeżeli w postanowieniu o udzieleniu przerwy w wykonaniu kary nie wyznaczono terminu, do którego ma ona trwać, zawiadomienie o niezgłoszeniu się skazanego lub ukaranego wysyła się do sądu penitencjarnego po upływie jednego roku od daty zwolnienia.

5. Przy przyjęciu każdego osadzonego sprawdza się, czy figuruje on w rejestrze wymienionym w ust. 1, oraz czy w innej jednostce penitencjarnej nie znajdują się akta ewidencyjne tego osadzonego zwolnionego na przerwę w wykonaniu kary. Jeżeli jego akta ewidencyjne znajdują się w jednostce penitencjarnej do której nastąpiło przyjęcie, dokumenty niezbędne do przyjęcia włącza się do tych akt. W wypadku ustalenia, że akta ewidencyjne zwolnionego na przerwę znajdują się w innej jednostce penitencjarnej, natychmiast powiadamia się tę jednostkę – telefaksem, telefonicznie lub pocztą elektroniczną – o konieczności przesłania tych akt. Przepisy § 66 ust. 1 pkt 3 - 5 stosuje się odpowiednio.

§ 79. 1. W rejestrze wydanych akt ewidencyjnych odnotowuje się dane osobowe osadzonych, których akta zostały czasowo przekazane z działu ewidencji innym służbom jednostki penitencjarnej.

2. W wypadku jednorazowego przekazania większej liczby akt, w szczególności na posiedzenie sądu penitencjarnego lub komisji penitencjarnej, może być sporządzony ich wykaz.

§ 80. 1. W rejestrze korespondencji odnotowuje się przesyłki z korespondencją urzędową przesyłaną bez zwrotnych pokwitowań odbioru, zwanych dalej "potwierdzeniami odbioru", a podlegające doreczeniu adresatom.

2. Otrzymanie przesyłki z korespondencją osadzony potwierdza w rejestrze datą oraz czytelnym podpisem zawierającym imię i nazwisko. Doreczenie przesyłki doreczający potwierdza podpisem.

3. Jeżeli doreczana korespondencja nie podlega cenzurze, w rejestrze zamieszcza się dane, które można odnotować bez otwarcia przesyłki.

§ 81. 1. W rejestrze osadzonych wydanych poza teren jednostki penitencjarnej odnotowuje się dane osobowe osadzonych wydanych czasowo:

1) za granicę:

- a) w charakterze świadka w toczącym się tam postępowaniu karnym,
 - b) jako osoby ściągane w związku z prowadzonym tam przeciwko nim postępowaniem karnym;
- 2) w celu umieszczenia w pomieszczeniu Policji;
 - 3) organowi doprowadzającemu w celu umieszczenia w zakładzie leczniczym w związku z leczeniem albo badaniem psychiatrycznym połączonym z obserwacją.

2. Dyrektor powiadamia sędziego penitencjarnego oraz organ, który wystawił nakaz wydania, jeżeli osadzony, o którym mowa w ust. 1, nie zostanie doprowadzony do jednostki penitencjarnej w wyznaczonym terminie.

§ 82. 1. W kalendarzu zwolnień skazanych odnotowuje się dane osobowe wszystkich skazanych i ukaranych, którym termin końca kary lub środka przymusu upływa w danym roku kalendarzowym. Adnotacji dokonuje się na stronie odpowiadającej terminowi końca kary lub środka przymusu.

2. Dane osobowe skazanego lub ukaranego, kończącego w danym roku kalendarzowym kilka kar lub środków przymusu, odnotowuje się na stronach odpowiadających terminowi końca każdej z kar lub środka przymusu.

3. Dane osobowe skazanych i ukaranych, którzy zbiegli albo w wyznaczonym terminie nie powrócili z przepustki, oraz zmarłych albo przetransportowanych, skreśla się z kalendarza. Przyeczynę skreślenia odnotowuje się w rubryce "uwagi". Prawidłowość skreślenia potwierdza czytelnym podpisem osoba, która dokonała korekty.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio w wypadku korzystania przez ukaranego z przepustki udzielonej na podstawie art. 1059 k.p.c.

5. Dane osobowe skazanych i ukaranych, którzy podlegają zwolnieniu przed terminem albo którym termin końca kary lub środka przymusu uległ zmianie, skreśla się z poszczególnych stron kalendarza. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

6. W kalendarzu odnotowuje się także wstępnie ustalony termin końca kary, o którym mowa w § 48. Przepisy ust. 1 - 3 i 5 stosuje się odpowiednio.

7. O zbliżającym się wstępnie ustalonym terminie końca kary powiadamia się sąd, który wydał wyrok, a kopią tego powiadomienia – sędziego penitencjarnego. Powiadomienie przesyła się na miesiąc przed upływem tego terminu.

8. W kalendarzu odnotowuje się ponadto dane osobowe wszystkich skazanych i ukaranych, w stosunku do których wpłynęły dokumenty skutkujące zwolnieniem w danej

sprawie przed terminem końca kary lub środka przymusu. Adnotacji dokonuje się na stronie odpowiadającej terminowi zwolnienia.

9. Kalendarz zakłada się nie później niż 1 grudnia roku poprzedzającego rok, którego kalendarz dotyczy.

§ 83. 1. W kalendarzu zwolnień tymczasowo aresztowanych odnotowuje się dane osobowe wszystkich osadzonych, którym termin tymczasowego aresztowania określony w postanowieniu o jego zastosowaniu, przedłużeniu albo oznaczeniu terminu jego stosowania upływa w danym roku kalendarzowym. Adnotacji dokonuje się na stronie odpowiadającej terminowi upływu tymczasowego aresztowania.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie poszukiwania w innej sprawie osoby już przebywającej w jednostce penitencjarnej. Czas trwania tymczasowego aresztowania określony w postanowieniu o jego zastosowaniu liczy się od dnia wpływu tego postanowienia, wraz z nakazem przyjęcia, do jednostki, w ewidencji której osoba ta pozostaje.

3. W wypadku otrzymania:

- 1) odpisu postanowienia o przedłużeniu tymczasowego aresztowania, w którym terminu jego trwania nie oznaczono;
 - 2) odpisu prawomocnego wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności albo karę aresztu wojskowego, wraz z nakazem przyjęcia;
 - 3) odpisu prawomocnego orzeczenia sądu okręgowego określającego karę pozbawienia wolności, która ma być wykonywana, wraz z nakazem przyjęcia - w wypadku tymczasowo aresztowanego skazanego za granicą
- 1
- adnotację w kalendarzu dotyczącą tej sprawy skreśla się. Przyczynę skreślenia odnotowuje się w rubryce "uwagi". Prawidłowość skreślenia potwierdza czytelnym podpisem osoba, która dokonała korekty.
4. W szczególnie uzasadnionym wypadku postanowienie o przedłużeniu tymczasowego aresztowania albo dokumenty wymienione w ust. 3 pkt 2 lub 3, mogą być przesłane telefaksem; w takim wypadku sąd przesyła bezwzględnie odpis postanowienia albo wyroku.
 5. Jeżeli postanowienie o przedłużeniu tymczasowego aresztowania albo dokumenty wymienione w ust. 3 pkt 2 lub 3 zostały przesłane tylko dyrektorowi, ich treść, przed upływem terminu, do którego aresztowanie miało trwać, podaje się do wiadomości osadzonemu, którego dotyczą; przepis § 60 stosuje się odpowiednio.

6. Przepisy § 82 ust. 2, 3, 5 i 9 stosuje się odpowiednio, z tym że nie skreśla się z kalendarza danych osobowych tymczasowo aresztowanych, którzy zbiegli albo w wyznaczonym terminie nie powrócili z przepustki.

7. W kalendarzu odnotowuje się ponadto dane osobowe wszystkich tymczasowo aresztowanych, w stosunku do których wpłynęły dokumenty skutkujące zwolnieniem w danej sprawie przed upływem terminu stosowania tymczasowego aresztowania. Adnotacji dokonuje się na stronie odpowiadającej terminowi zwolnienia.

§ 84. W kalendarzu terminów czynności procesowych odnotowuje się dane osobowe wszystkich osadzonych, wobec których wpłynęły nakazy wydania określające terminy ich udziału w czynnościach procesowych dokonywanych poza terenem jednostki penitencjarnej oraz pisemne polecenia określające terminy realizacji przesłuchań osadzonych na terenie jednostki penitencjarnej, dokonywanych przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tych czynności na odległość.

§ 85. 1. Po decyzji komisji penitencjarnej wydanej w związku z wyrokiem skazującym sądu pierwszej instancji tymczasowo aresztowanego ewidencjonuje się jako skazanego; przepisu nie stosuje się, jeżeli wobec tymczasowo aresztowanego nie mogą być stosowane przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności.

2. W wypadku gdy tymczasowo aresztowany nie wyraził zgody na stosowanie względem niego przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, zawiadomienie o tym przesyła się do organu dysponującego. Zawiadomienie przesyła się po decyzji komisji penitencjarnej.

3. Tymczasowo aresztowanego, skazanego wyrokiem sądu pierwszej instancji, wobec którego nie mogą być stosowane przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, po otrzymaniu zawiadomienia o uprawomocnieniu się wyroku skazującego ewidencjonuje się jako skazanego.

4. Przepisy ust. 1 - 3 stosuje się odpowiednio do tymczasowo aresztowanego skazanego za granicą.

§ 86. 1. W wypadku uchylecia wyroku skazującego sądu pierwszej instancji wobec osoby, o której mowa w § 85 ust. 1, ewidencjonuje się ją jako tymczasowo aresztowaną.

2. Jako osobę tymczasowo aresztowaną ewidencjonuje się także osobę pozbawioną wolności na terytorium innego państwa, czasowo wydaną w celu złożenia zeznań w charakterze świadka lub dokonania z jej udziałem innej czynności procesowej przed polskim sądem lub prokuratorem w toczącym się postępowaniu karnym.

§ 87. Dopuszczalne jest sporządzanie przez jednostki penitencjarne we własnym zakresie druków i wydruków z systemów informatycznych, pod warunkiem że zawierają one zakres informacji nie mniejszy, niż przewidziany we wzorze zawiadomień ustalonym przez Dyrektora Generalnego Służby Więziennej.

Rozdział 7

Wydawanie tymczasowo aresztowanych, skazanych i ukaranych do udziału w czynnościach procesowych oraz do zakładów leczniczych

§ 88. 1. Osadzonego wezwanego do udziału w czynności procesowej dokonywanej poza terenem jednostki penitencjarnej wydaje się organowi doprowadzającemu na podstawie wystawionego przez sąd lub prokuratora nakazu wydania.

2. Na żądanie organu doprowadzającego umożliwia się sprawdzenie tożsamości osadzonego.

3. Po dokonaniu czynności procesowej osadzonego doprowadza się do jednostki penitencjarnej, z której został wydany.

4. W razie konieczności dokonywania czynności procesowych przez dwa lub więcej kolejnych dni, osadzonego doprowadza się na nocleg do jednostki penitencjarnej, z której został wydany.

5. Dyrektor powiadamia sędziego penitencjarnego oraz organ, który wystawił nakaz wydania, jeżeli osadzony wydany do udziału w czynności procesowej nie powrócił na nocleg: przepisu nie stosuje się w wypadkach wymienionych w § 89 ust. 1 - 3.

6. W wypadku, gdy organ wzywający poleci wydać organowi doprowadzającemu dokument osobisty osadzonego, przechowywany w depozycie jednostki penitencjarnej, pobranie dokumentu organ doprowadzający kwituje czytelnym podpisem, zawierającym imię i nazwisko, na dokumencie zawierającym takie polecenie, wpisując ponadto datę oraz nazwę i numer dokumentu osobistego.

§ 89. 1. Wydanie osadzonego w celu umieszczenia w zakładzie leczniczym w związku z badanien psychiatrycznym połączonym z obserwacją następuje na podstawie nakazu wydania, a w wypadku, gdy nakaz wystawił sąd lub prokurator niebędący organem dysponującym - ponadto postanowienia o skierowaniu osadzonego na badanie.

2. Wydanie tymczasowo aresztowanego, skazanego lub ukaranego w celu umieszczenia w pomieszczeniu Policji następuje na podstawie nakazu wydania oraz zarządzenia prezesa sądu rozpoznającego sprawę. Organ doprowadzający na nakazie wydania, niezależnie od czynności wymienionych w § 10 ust. 2, potwierdza datą i czytelnym podpisem, zawierającym imię i nazwisko, przejęcie książki zdrowia osadzonego.

3. Wydanie czasowe osadzonego za granicę:

1) w charakterze świadka w toczącym się tam postępowaniu karnym;

2) jako osobę ściaganą w związku z prowadzonym tam przeciwko niej postępowaniem

karnym

www.inforlex.pl

- następuje na podstawie wystawionego przez sąd lub prokuratora nakazu wydania.

4. W wypadkach, o których mowa w ust. 3, osadzonego wydaje się wraz z dokumentem umożliwiającym przekroczenie granicy, jeżeli znajduje się w depozycie jednostki penitencjarnej. Organ doprowadzający na nakazie wydania, niezależnie od czynności wymienionych w § 10 ust. 2, kwituje datą i czytelnym podpisem, zawierającym imię i nazwisko, pobranie dokumentu, wpisując ponadto jego nazwę i numer.

5. W wypadkach wymienionych w ust. 1 i 3 organowi doprowadzającemu przekazuje się, za potwierdzeniem na nakazie wydania, aktualne świadectwo lekarskie.

6. Datę i godzinę powrotu osadzonego do jednostki penitencjarnej odnotowuje się na nakazie wydania.

§ 90. 1. Wydanie tymczasowo aresztowanego, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, do udziału w czynności procesowej wymienionej w § 88 ust. 1 i § 89 ust. 1 - 3 sądowi i prokuratorowi, do dyspozycji którego on nie pozostaje, wymaga każdorazowo pisemnej zgody organu dysponującego, chyba że organ ten ustali inaczej. W wypadku, gdy tymczasowo aresztowany pozostaje do dyspozycji więcej niż jednego organu, wymagana jest zgoda każdego organu, chyba że organy te ustali inaczej.

2. O konieczności uzyskania zgody, o której mowa w ust. 1, jednostka penitencjarna powiadamia organ wzywający.

§ 91. 1. Jeżeli jednostka penitencjarna otrzyma nakaz wydania do udziału w czynności procesowej osadzonego:

- 1) zakwalifikowanego jako wymagającego osadzenia w areszcie śledczym lub w zakładzie karnym typu zamkniętego w warunkach zapewniających wzmoczoną ochronę społeczeństwa i bezpieczeństwo aresztu lub zakładu, w wyznaczonym oddziale lub celi;
- 2) objętego szczególną ochroną w związku z toczącym się lub zakończonym postępowaniem karnym, ze względu na wystąpienie poważnego zagrożenia lub istnienie bezpośrednio obawy wystąpienia poważnego zagrożenia dla jego życia lub zdrowia, o ile dyrektor, określając sposób realizacji szczególnej ochrony, nie ustalił inaczej;
- 3) któremu wymierzono karę 25 lat pozbawienia wolności albo dożywotniego pozbawienia wolności;
- 4) który może być powodem zamachu na konwój

- powiadamia się o tym organ wzywający.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli okoliczności te są znane organowi wzywającemu w związku z prowadzonym postępowaniem karnym albo uprzednio wystanym powiadomieniem, o którym mowa w art. 212a § 1 k.k.w.

3. Przy wydawaniu osadzonego do udziału w czynności procesowej informuje się organ doprowadzający o okolicznościach, o których mowa w ust. 1. Przyjęcie informacji do wiadomości organ ten potwierdza na nakazie wydania niezależnie od czynności wymienionych w § 10 ust. 2.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy administracja jednostki penitencjarnej uzna za konieczne przekazanie organowi doprowadzającemu innych informacji istotnych ze względu na bezpieczeństwo osadzonego albo organu wzywającego lub doprowadzającego.

§ 92. 1. W razie zaistnienia przyczyny uniemożliwiającej udział osadzonego w czynności procesowej dokonywanej poza terenem jednostki penitencjarnej, informuje się o tym organ wzywający i na jego żądanie przesyła stosowny dokument.

2. Tryb postępowania w wypadku, gdy przyczyną uniemożliwiającą wydanie osadzonego do udziału w czynności procesowej jest jego stan zdrowia, określają przepisy w sprawie trybu wystawiania zaświadczenia potwierdzającego zdolność albo niezdolność stawiennictwa osoby pozbawionej wolności na wezwanie lub zawiadomienie sądu lub organu prowadzącego postępowanie karne.

3. O otrzymaniu nakazu wydania osadzonego, który w jednostce penitencjarnej nie przebywa, informuje się organ wzywający. Nakaz wydania zwraca się organowi wzywającemu, podając przyczynę zwrotu oraz, jeżeli jest to możliwe, miejsce aktualnego pobytu osoby wzywanej.

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli z treści otrzymanego dokumentu wynika, że osadzony ma być przetransportowany z innej jednostki penitencjarnej przed terminem zaplanowanej czynności.

5. W wypadkach wymienionych w ust. 1 i 3 informuje się także organ doprowadzający, który według posiadanych przez jednostkę penitencjarną informacji miał doprowadzić osadzonego do miejsca planowanej czynności procesowej.

6. Informację o znanej administracji jednostki penitencjarnej przyczynie nie wydania lub nie pobrania osadzonego do udziału w czynności procesowej odnotowuje się na nakazie wydania.

§ 93. Jeżeli osadzony wzywany do udziału w czynności procesowej jest pozbawiony wolności także w innej sprawie niż ta, w której przeprowadzana jest czynność, zawiadomienia się o tym organ wzywający. Zawiadomienie przekazuje się, za pokwitowaniem na jego kopii, organowi doprowadzającemu.

§ 94. 1. W razie otrzymania nakazów wydania osadzonego do udziału w kilku czynnościach procesowych, które mają być dokonane w tym samym dniu, powiadania się o tym organy wzywające, wnosząc o uzgodnienie terminów czynności.

2. W wypadku, gdy organy wzywające nie dokonają uzgodnień, o których mowa w ust. 1, osadzonego wydaje się do udziału w czynności procesowej temu organowi doprowadzającemu, który pierwszy zgłosi się po osadzonego.

§ 95. 1. Osadzonego, wzywanego do udziału w czynności procesowej dokonywanej w innej miejscowości, wydaje się organowi doprowadzającemu w celu przetransportowania do aresztu śledczego wskazanego przez organ wzywający, na podstawie wystawionego przez sąd lub prokuratora nakazu wydania z zawartą w nim informacją o mającym nastąpić przetransportowaniu.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w razie możliwości doprowadzenia osadzonego po dokonaniu czynności procesowej do jednostki penitencjarnej, z której został wydany.

3. W celu wykorzystania wolnych miejsc w pojazdach przetransportowanie może być dokonane, za zgodą organu wzywającego, przez jednostkę penitencjarną.

4. Przejęcie transportowanego osadzonego oraz jego dokumentacji i depozytu organ doprowadzający potwierdza na wykazie transportowym.

5. W wypadku gdy polecenie przetransportowania tymczasowo aresztowanego wydał jeden z kilku organów dysponujących, powiadania się o tym organ wzywający, wnosząc o uzgodnienie przetransportowania z innymi organami. Do czasu otrzymania pisemnej informacji o dokonanych uzgodnieniach tymczasowo aresztowanego nie transportuje się.

6. Przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio do organu wzywającego oraz skazanego lub ukaranego, jeżeli jego pobyt w danej jednostce penitencjarnej jest niezbędny ze względu na udział w czynnościach procesowych w sprawie, w której nie zastosowano tymczasowego aresztowania.

7. Jeżeli przetransportowanie, o którym mowa w ust. 1, związane jest z koniecznością bezwłocznego doprowadzenia do sądu lub prokuratora tymczasowo aresztowanego poszukiwanego, bezpośrednio po jego osadzeniu:

1) nakaz wydania z zawartą w nim informacją o mającym nastąpić przetransportowaniu - skierowany do dyrektora aresztu śledczego w którym przebywa tymczasowo aresztowany oraz

2) nakaz wydania - skierowany do dyrektora aresztu śledczego z którego, po przetransportowaniu, ma nastąpić wydanie tymczasowo aresztowanego

- może być przesłany telefaksem.

8. Przepisy § 88 ust. 2, § 90, § 91 oraz § 92 stosuje się odpowiednio.

§ 96. 1. Po zakończeniu czynności procesowych z udziałem osadzonego ustala się, czy ma on powrócić do jednostki penitencjarnej, w której uprzednio przebywał, czy też odstępuje się od przetransportowania lub kieruje osadzonego do innej właściwej jednostki penitencjarnej, uwzględniając w szczególności przepisy art. 100 § 1 k.k.w. W razie potrzeby przesyła się do organu wzywającego wniosek o wydanie organowi doprowadzającemu polecenia przetransportowania osadzonego do jednostki penitencjarnej, w której uprzednio przebywał, lub informuje się, że wydanie takiego polecenia jest zbędne.

2. Przetransportowanie osadzonego przez organ doprowadzający po zakończeniu czynności procesowych następuje po otrzymaniu nakazu wydania z zawartą w nim informacją o mającym nastąpić przetransportowaniu do wskazanej w nakazie jednostki penitencjarnej. Przepis § 95 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

3. Przepis § 95 ust. 3 stosuje się odpowiednio, z wyjątkiem skazanych, ukaranych oraz tymczasowo aresztowanych względem których stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, w wypadku, o którym mowa w § 18.

§ 97. Skazany, ukarany oraz tymczasowo aresztowany, względem którego stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, może być wydawany do udziału w czynnościach procesowych z zakładu karnego, w którym przebywa. Jeżeli w trakcie takiej czynności procesowej zastosowano wobec osadzonego tymczasowe aresztowanie w kolejnej sprawie, doprowadza się go do zakładu karnego, z którego został wydany; przepis § 19 stosuje się odpowiednio.

§ 98. Wydawanie i przyjmowanie osadzonych w związku z udziałem w czynnościach procesowych dokonywanych poza terenem jednostki penitencjarnej odbywa się każdego dnia przez całą dobę, z zachowaniem zasad bezpieczeństwa tej jednostki.

§ 99. 1. W razie zwolnienia osadzonego po dokonaniu czynności procesowej, organ doprowadzający, któremu został on wydany, doreczając do jednostki penitencjarnej odpis postanowienia o uchyleniu tymczasowego aresztowania albo odpis postanowienia o uchyleniu aresztowania wykonywanego w związku z wymierzeniem kary porządkowej, wraz z nakazem zwolnienia, przekazuje informację dotyczącą miejsca i czasu zwolnienia, jeżeli nie zawiera jej nakaz zwolnienia.

2. W wypadku gdy tymczasowo aresztowany poszukiwany zostanie zwolniony po czynności procesowej dokonanej w trakcie transportowania, o którym mowa w § 95 ust. 7, organ dysponujący, zarządzając zwolnienie, powiadania o tym telefaksem lub telefonicznie dyrektora aresztu śledczego do którego przetransportowanie miało nastąpić. Akta ewidencyjne oraz pozostała dokumentację osadzonego, dokumenty osobiste i depozyty oraz

dokumenty wymienione w ust. 1 organ doprowadzający doręcza bezwzględnie do tego aresztu. Przepisy § 63 ust. 2 i § 122 ust. 1 i 3 stosuje się odpowiednio.

3. Osadzonego doprowadza się do jednostki penitencjarnej, jeżeli podlega osadzeniu w innej sprawie.

§ 100. 1. Do dokonania w areszcie śledczym czynności procesowej z udziałem tymczasowo aresztowanego, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, są uprawnieni:

1) prokuratorzy i asesory jednostki organizacyjnej prokuratury prowadzącej lub nadzorującej postępowanie przygotowawcze w sprawie, w której nastąpiło tymczasowe aresztowanie, chyba że kierownik jednostki zastrzeże to uprawnienie tylko dla wskazanego prokuratora lub asesora - na podstawie legitymacji służbowej;

2) funkcjonariusze Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, żołnierze Żandarmerii Wojskowej, funkcjonariusze finansowych organów postępowania przygotowawczego lub organów nadzórnych nad finansowymi organami postępowania przygotowawczego, jeżeli prowadzą postępowanie przygotowawcze w sprawie, w której nastąpiło tymczasowe aresztowanie - na podstawie legitymacji służbowej oraz pisemnego upoważnienia organu dysponującego albo właściwego przełożonego;

3) sędziowie, jeżeli prowadzą postępowanie w sprawie, w której nastąpiło tymczasowe aresztowanie - na podstawie legitymacji służbowej;

4) biegli oraz aplikanci sądowi lub prokuratury - na podstawie dokumentu tożsamości oraz pisemnego upoważnienia organu dysponującego.

2. Jeżeli czynność procesowa jest dokonywana w ramach pomocy prawnej, osoby wymienione w ust. 1 pkt 1 i 3 są uprawnione do ich dokonywania na podstawie legitymacji służbowej oraz wniosku organu dysponującego o udzielenie pomocy prawnej.

3. Przy dokonywaniu czynności procesowej w areszcie śledczym przepisy § 90 stosuje się odpowiednio. z zastrzeżeniem ust. 4.

4. Prokurator lub asesor jednostki organizacyjnej prokuratury niebędący organem dysponującym może dokonać na terenie aresztu śledczego czynności z udziałem tymczasowo aresztowanego, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, na podstawie legitymacji służbowej oraz dokumentu, z treści którego wynika, że wykonuje czynności służbowe.

§ 101. Do dokonania w jednostce penitencjarnej czynności procesowej z udziałem skazanego, ukaranego oraz tymczasowo aresztowanego, względem którego stosuje się

przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, są uprawnione osoby wymienione w § 100 ust. 1 w:

- 1) pkt 1 i 3 - na podstawie legitymacji służbowej;
- 2) pkt 2 - na podstawie legitymacji służbowej oraz pisemnego upoważnienia właściwego przełożonego;
- 3) pkt 4 - na podstawie dokumentu tożsamości oraz pisemnego upoważnienia sądu lub prokuratora.

§ 102. 1. Udzielenie obrońcy lub pełnomocnikowi będącemu adwokatem albo radcą prawnym, notariuszowi oraz kuratorowi sądowemu widzenia:

- 1) ze skazanym, ukaranym oraz z tymczasowo aresztowanym, względem którego stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, następuje na podstawie legitymacji służbowej;
 - 2) z tymczasowo aresztowanym, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, następuje na podstawie legitymacji służbowej oraz zarządzenia o zgodzie na widzenie wydanego przez organ dysponujący.
- W wypadku gdy tymczasowo aresztowany pozostaje do dyspozycji kilku organów, wymagane jest dostarczenie zarządzenia wydanego przez każdy z organów.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do aplikantów adwokackich, radcowskich, kuratorskich oraz asesorów i aplikantów notarialnych.

3. Na zarządzeniu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, odnotowuje się datę udzielenia widzenia, a ponadto nazwisko osoby nadzorującej widzenie, jeżeli organ dysponujący zastrzeże przy widzeniu obecność swoją lub osoby upoważnionej.

4. Widzenia, o których mowa w ust. 1, odbywają się w godzinach urzędowania administracji jednostki penitencjarnej, w pomieszczeniach przeznaczonych do dokonywania czynności procesowych. Za zgodą dyrektora widzenie może być zrealizowane w innym czasie i miejscu.

5. Przepisy ust. 1 pkt 2 i ust. 3 stosuje się odpowiednio do udzielania widzeń z rodziną i innymi osobami, z tym że na zarządzeniu o zgodzie na widzenie odnotowuje się ponadto czas trwania widzenia.

6. Zarządzenie o zgodzie na widzenie nie podlega wykonaniu po otrzymaniu zawiadomienia o przekazaniu tymczasowo aresztowanego do dyspozycji innego organu.

§ 103. Udzielenie Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Rzecznikowi Praw Dziecka lub sędziemu penitencjarnemu widzenia z osadzonym odbywa się na podstawie legitymacji służbowej, a w wypadku osoby upoważnionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich lub Rzecznika Praw Dziecka - na podstawie legitymacji służbowej oraz pisemnego upoważnienia;

do udzielenia widzenia z tymczasowo aresztowanym, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności nie jest wymagane zarządzenie o zgodzie na widzenie wydane przez organ dysponujący.

§ 104. 1. Do dokonania w jednostce penitencjarnej czynności procesowej z udziałem skazanego, ukaranego lub tymczasowo aresztowanego, względem którego stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, w sprawach o przestępstwa skarbowe oraz wykroczenia skarbowe, są uprawnieni funkcjonariusze finansowych organów postępowania przygotowawczego lub organów nadzórnych nad finansowymi organami postępowania przygotowawczego - jeżeli prowadzą postępowanie przygotowawcze w tej sprawie - na podstawie legitymacji służbowej oraz pisemnego upoważnienia właściwego przełożonego.

2. Dokonanie czynności procesowej z udziałem tymczasowo aresztowanego, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, następuje ponadto na podstawie pisemnego zezwolenia organu dysponującego, jeżeli osoby wymienione w ust. 1 prowadzą postępowanie przygotowawcze w innej sprawie niż ta, w której nastąpiło tymczasowe aresztowanie; przepis § 102 ust. 1 pkt 2 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.

§ 105. Przesłuchanie osadzonego, przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tej czynności na odległość, odbywa się:

- 1) w jednostkach penitencjarnych posiadających odpowiednie techniczne możliwości realizacji takich czynności;
- 2) na podstawie pisemnego polecenia sądu lub prokuratora określającego zasady i warunki przeprowadzenia przesłuchania, ponadto jego datę oraz osoby w nim uczestniczące. Przepisy § 88 ust. 2, § 90, § 92 ust. 1 - 4 i 6, § 94, § 100 ust. 1, 2 i 4, § 101, § 102 ust. 1 - 4 i 6 i § 104 stosuje się odpowiednio.

§ 106. 1. Czynności procesowe z udziałem osadzonych są dokonywane na terenie jednostki penitencjarnej w godzinach urzędowania administracji, w przeznaczonych na ten cel pomieszczeniach.

2. Z ważnych względów czynności, o których mowa w ust. 1, mogą być dokonywane w innych godzinach, pomiędzy apelami porannym a wieczornym.

3. W wypadkach szczególnie ważnych i niecierpiących zwłoki czynności procesowe mogą być dokonane również po apelu wieczornym, jeżeli przeprowadza je prokurator albo, za jego pisemnym zezwoleniem, inna osoba.

4. O konieczności dokonania czynności, o której mowa w ust. 2 i 3, należy uprzedzić dyrektora lub osobę go zastępującą.

§ 107. Wydanie organowi doprowadzającemu tymczasowo aresztowanego w celu umieszczenia w zakładzie leczniczym, w związku z jego stanem zdrowia, następuje na podstawie wydanego przez organ dysponujący pisemnego polecenia wskazującego ten zakład i określającego warunki umieszczenia w nim tymczasowo aresztowanego. Przepisy § 88 ust. 2 i 3, § 89 ust. 5 oraz § 91 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 8

Postępowanie z korespondencją

§ 108. 1. Adresowaną do osadzonego przesyłkę z korespondencją urzędową dołączonym potwierdzeniem odbioru doręcza się adresatowi za pokwitowaniem na tym potwierdzeniu. Sekretariat jednostki penitencjarnej odnotowuje na potwierdzeniu odbioru numer przesyłki poleconej, jaki nadano przesłanej przesyłce.

2. Na potwierdzeniu odbioru korespondencji osadzony wpisuje datę i potwierdza odbiór pisma czytelnym podpisem zawierającym imię i nazwisko, a doręczający wypełnia odpowiednio potwierdzenie odbioru.

3. Potwierdzenie odbioru przekazuje się placówce pocztowej albo oddaje pracownikowi placówki pocztowej lub innej osobie uprawnionej do doręczania przesyłek na podstawie odrębnych przepisów, nie później niż trzeciego dnia roboczego od daty wpływu korespondencji. Potwierdzenia ewidencjonuje sekretariat jednostki penitencjarnej.

4. Przesyłkę z korespondencją urzędową przesłaną jako przesyłka polecona bez potwierdzenia odbioru doręcza się adresatowi za pokwitowaniem w rejestrze korespondencji.

5. Treść adresowanej do jednostki penitencjarnej korespondencji urzędowej, z której wynika, że osadzony powinien się z nią zaznajomić, podaje się do wiadomości zainteresowanemu. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio, z tym że adnotacji dokonuje się na korespondencji, a podający do wiadomości treść korespondencji wpisuje datę zaznajomienia osadzonego z jej treścią i potwierdza swym podpisem sposób zaznajomienia.

§ 109. 1. W wypadku braku możliwości doręczenia osadzonemu przesyłki z korespondencją z dołączonym potwierdzeniem odbioru, odmowy jej przyjęcia albo niemożności pokwitowania jej odbioru przez adresata, umieszcza się o tym wzmiankę na potwierdzeniu odbioru. Odmowę pokwitowania odbioru przesyłki uważa się za odmowę jej przyjęcia. Wzmianka powinna zawierać datę i czytelny podpis doręczającego.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do przesyłki z korespondencją przesłanej jako przesyłka polecona bez potwierdzenia odbioru, z tym że wzmiankę umieszcza się na przesyłce oraz w rejestrze korespondencji.

3. W wypadku odmowy albo niemożności potwierdzenia zaznajomienia się przez osadzonego z treścią korespondencji, o której mowa w § 108 ust. 5, umieszcza się o tym wzmiankę na korespondencji.

4. Niedoręczoną lub nieprzyjętą przesyłkę z korespondencją przekazuje się placówce pocztowej albo oddaje pracownikowi placówki pocztowej lub innej osobie uprawnionej do doręczenia przesyłek na podstawie odrębnych przepisów, nie później niż trzeciego dnia roboczego od daty jej wpływu do jednostki penitencjarnej, udzielając, w miarę możliwości, informacji o aktualnym miejscu pobytu adresata.

5. Przekazywana placówce pocztowej albo oddawana pracownikowi placówki pocztowej lub innej osobie uprawnionej do doręczenia przesyłek na podstawie odrębnych przepisów, przesyłka z korespondencją, o której mowa w ust. 4, powinna być zabezpieczona w sposób uniemożliwiający zapoznanie się z treścią korespondencji przez osoby nieuprawnione, w szczególności w wypadku, gdy przesyłka była otwierana.

6. W wypadku odmowy przyjęcia lub pokwitowania odbioru przesyłki z korespondencją urzędową niewymienionej w ust. 1 i 2 oraz przesyłki z korespondencją dotyczącą postępowania cywilnego, pozostawia się ją osadzonemu w miejscu doręczenia, umieszczając o tym wzmiankę odpowiednio w rejestrze korespondencji lub na potwierdzeniu odbioru.

7. Jeżeli adresatem przesyłki z korespondencją jest osadzony korzystający z przepustki, czynności, o których mowa w ust. 1 - 6, dokonuje się nie później niż pierwszego dnia roboczego po dniu wyznaczonym jako termin powrotu do jednostki penitencjarnej.

§ 110. 1. Przesyłkę z korespondencją urzędową adresowaną do osadzonego przetransportowanego do innej jednostki penitencjarnej przesyła się w ślad za przetransportowanym, z powiadomieniem nadawcy pisma. W wypadku przesyłki z korespondencją, do której dołączono potwierdzenie odbioru, oraz przesyłki przesłanej jako polecena bez potwierdzenia odbioru, przepisy § 109 ust. 1, 2, 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

2. Korespondencję urzędową adresowaną do jednostki penitencjarnej dotyczącą osadzonego przesyła się w ślad za przetransportowanym, z powiadomieniem nadawcy pisma, o ile z jej treści nie wynika, że powinna być załatwiona i przechowywana przez administrację jednostki penitencjarnej, do której była adresowana. Przesyłkę z korespondencją, która wpłynęła jako polecena przesyła się w ten sam sposób.

3. W wypadku przesyłki z korespondencją prywatną adresowanej do osadzonego przetransportowanego do innej jednostki penitencjarnej stosuje się odpowiednio przepis § 109 ust. 4.

§ 111. 1. Jeżeli sąd lub prokurator prześle akta sprawy w celu przejrzenia ich przez osadzonego, zwraca się je w terminie określonym przez ten organ. Do akt dołącza się pisemne oświadczenie osadzonego, że je przejrzał. Przepis § 109 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

2. W wypadku gdy zapoznanie się przez osadzonego z aktami we wskazanym terminie nie jest możliwe, uzgadnia się z sądem lub prokuratorem termin zwrotu aktu.

3. Dyrektor ustala sposób zapoznawania osadzonych z aktami, o których mowa w ust. 1, oraz dokumentowania tej czynności.

§ 112. 1. Jeżeli względem tymczasowo aresztowanego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, jego korespondencję przesyła się temu organowi dysponującemu, którego postanowienie o tymczasowym aresztowaniu wprowadzono do wykonania jako pierwsze, chyba że organy dysponujące zarządzą inaczej. Przepisu nie stosuje się do:

- 1) zawiadomień, o których mowa w § 40;
- 2) korespondencji wymienionej w art. 217b § 2 k.k.w.;
- 3) korespondencji wymienionej w art. 217b § 3 k.k.w., chyba że organ, do którego dyspozycji tymczasowo aresztowany pozostaje, zarządzi inaczej.

2. Korespondencję prowadzoną w języku obcym skazanego, ukaranego oraz tymczasowo aresztowanego, względem którego stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, podlega przetłumaczeniu przez jednostkę penitencjarną, w której przebywa skazany.

3. Nadzoru nad korespondencją skazanych, ukaranych i tymczasowo aresztowanych względem których stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności dokonuje wyznaczony przez dyrektora funkcjonariusz lub pracownik, który przekazuje funkcjonariuszowi lub pracownikowi komórki organizacyjnej bezpośrednio odpowiedzialnej za prowadzenie oddziaływań penitencjarnych wobec osadzonego, istotne informacje uzyskane w wyniku tej czynności.

4. Cenzurowania korespondencji skazanych, ukaranych i tymczasowo aresztowanych, względem których stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, innej niż wymieniona w art. 8a § 2 i 3 k.k.w., dokonuje funkcjonariusz lub pracownik komórki organizacyjnej bezpośrednio odpowiedzialnej za prowadzenie oddziaływań penitencjarnych wobec osadzonego, który przekazuje wyznaczonemu funkcjonariuszowi, odpowiedzialnemu za gromadzenie i przetwarzanie informacji uzyskanych w wyniku czynności profilaktycznych, informacje dotyczące bezpieczeństwa jednostki penitencjarniej lub ochrony interesu społecznego, uzyskane w wyniku tej czynności.

5. W wypadku gdy organ dysponujący odstąpi od cenzurowania korespondencji tymczasowo aresztowanego, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.

6. Cenzurowania korespondencji tymczasowo aresztowanego, względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, z powodów określonych w art. 212ba § 1 k.k.w., dokonuje się zgodnie z ustalonym przez dyrektora sposobem realizacji szczególnej ochrony tego osadzonego.

7. Jeżeli funkcjonariusz lub pracownik komórki organizacyjnej bezpośrednio odpowiedzialnej za prowadzenie oddziałów penitencjarnych wobec osadzonego, po zapoznaniu się z treścią korespondencji uzna, że zachodzi konieczność usunięcia części tekstu lub uczynienia go nieczytelnym albo zatrzymania korespondencji, przedstawia dyrektorowi wniosek w tej sprawie.

8. Przepisy ust. 1 - 7 stosuje się do korespondencji urzędowej i prywatnej.

Rozdział 9

Zwalnianie osadzonych

§ 113. 1. Zwolnienie tymczasowo aresztowanego ze sprawy następuje na skutek upływu terminu stosowania tymczasowego aresztowania, jeżeli jednostka penitencjarna nie otrzymała w tej sprawie:

- 1) odpisu prawomocnego wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności albo karę aresztu wojskowego, wraz z nakazem przyjęcia;
- 2) odpisu prawomocnego orzeczenia sądu okręgowego określającego karę pozbawienia wolności, która ma być wykonywana, wraz z nakazem przyjęcia - w wypadku tymczasowo aresztowanego skazanego za granicą.

2. Zwolnienie tymczasowo aresztowanego ze sprawy następuje również po otrzymaniu:

1) odpisu postanowienia o uchyleniu tymczasowego aresztowania wydanego przez:

- a) organ dysponujący,
- b) sąd właściwy do rozpoznania zażalenia na postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania lub wniosku w przedmiocie dalszego jego stosowania

- wraz z nakazem zwolnienia;

2) odpisu postanowienia sądu o uchyleniu postanowienia przedłużającego tymczasowe aresztowanie, wraz z nakazem zwolnienia;

3) odpisu protokołu przyjęcia poręczenia majątkowego, wraz z nakazem zwolnienia; przepis § 4 ust. 1 pkt 1 - 3 i 6 stosuje się odpowiednio;

4) odpisu prawomocnego orzeczenia sądu o zastosowaniu środka zabezpieczającego, wraz z poleceniem doprowadzenia do właściwego zakładu, a jeżeli wobec tymczasowo aresztowanego:

a) wykonywana jest również kara orzeczona w innej sprawie - ponadto zarządzenia sędziego penitencjarnego o wykonaniu w pierwszej kolejności środka zabezpieczającego,

b) wykonywane jest tymczasowe aresztowanie w innej sprawie - ponadto dokumentu, z treści którego wynika, że powinien zostać zwolniony także z tej sprawy, wraz z nakazem zwolnienia; przepisy § 4 stosuje się odpowiednio;

5) odpisu pisma Ministra Sprawiedliwości zawierającego rozstrzygnięcie w przedmiocie wydania ściganego tymczasowo aresztowanego obcemu państwu, wraz z nakazem wydania;

6) odpisu pisma Ministra Sprawiedliwości lub postanowienia sądu zawierającego rozstrzygnięcie w przedmiocie przekazania tymczasowo aresztowanego obcemu państwu, wraz z nakazem wydania;

7) odpisu postanowienia o uchyleniu tymczasowego aresztowania lub o zmianie tego środka zapobiegawczego na łagodniejszy wobec nieletniego, wraz z nakazem wydania z zawartą w nim informacją o umieszczeniu go w zakładzie poprawczym lub schronisku dla nieletnich;

8) odpisu wniosku o przejęcie ścigania karnego tymczasowo aresztowanego cudzoziemca, wraz z pismem organu dysponującego zawierającym informację o rozstrzygnięciu w przedmiocie przekazania ścigania organom państwa obcego i nakazem wydania; przepis § 4 ust. 1 pkt 1 - 3 i 6 stosuje się odpowiednio;

9) innego dokumentu, z treści którego wynika, że tymczasowo aresztowany powinien być zwolniony, wraz z odpowiednim nakazem; przepisy § 4 stosuje się odpowiednio.

3. Przepisy ust. 2 pkt 1 lit. b, pkt 2 - 4 i 7 stosuje się, chociażby nie nadesłano uprzednio zawiadomienia o przekazaniu tymczasowo aresztowanego do dyspozycji sądu.

4. Zwolnienie tymczasowo aresztowanego ze sprawy następuje w dniu upływu terminu stosowania tymczasowego aresztowania albo w dniu wpływu dokumentów wymienionych w ust. 2, chyba że określono w nich późniejszy dzień zwolnienia.

5. Zwolnienie osoby pozbawionej wolności na terytorium innego państwa, czasowo wydanej w celu złożenia zeznań w charakterze świadka lub dokonania z jej udziałem innej czynności procesowej przed polskim sądem lub prokuratorem w toczącym się postępowaniu karnym, następuje po otrzymaniu odpisu postanowienia polskiego sądu zarządzającego zwolnieniem z aresztu śledczego takiej osoby, wraz z nakazem wydania.

6. Dokumenty wymienione w ust. 2 pkt 5 - 8 mogą być przesłane telefaksem.

§ 114. 1. Zwolnienie skazanego lub ukaranego ze sprawy następuje na skutek wykonania w całości kary lub środka przymusu, z zastrzeżeniem § 48 ust. 3.

2. Zwolnienie skazanego lub ukaranego ze sprawy następuje również po otrzymaniu:

1) odpisu postanowienia o:

- a) udzieleniu przerwy w wykonaniu kary,
 - b) udzieleniu warunkowego zwolnienia,
 - c) udzieleniu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego,
 - d) zastosowaniu amnestii,
 - e) wstrzymaniu wykonania kary,
 - f) zawieszeniu postępowania wykonawczego,
 - g) umorzeniu postępowania wykonawczego,
 - h) rozłożeniu grzywny na raty,
 - i) przywróceniu terminu do wniesienia środka odwoławczego od wykonywanego orzeczenia,
 - j) uchyleniu aresztowania wykonywanego w związku z wymierzeniem kary porządkowej lub stosowaniem środka przymusu
- wraz z nakazem zwolnienia;

2) zarządzenia zwolnienia skazanego, w wypadku wymierzenia w wyroku łącznym kary niższej od okresu odbytych i połączonych już kar pozbawienia wolności lub równej temu okresowi, wraz z odpisem nieprawomocnego wyroku łącznego i nakazem zwolnienia;

3) odpisu wyroku kasacyjnego uchylającego zaskarżony wyrok, wraz z nakazem zwolnienia;

4) odpisu zarządzenia o zwolnieniu skazanego w związku z zastosowaniem prawa łaski, wraz z nakazem zwolnienia;

5) zarządzenia zwolnienia wydanego przez właściwy sąd w związku ze złożeniem kwoty pieniężnej przypadającej do uiszczenia tytułem grzywny zamienionej na zastępczą karę pozbawienia wolności lub zastępczą karę aresztu, wraz z nakazem zwolnienia;

6) pisma głównego księgowego jednostki penitencjarnej informującego o wysokości kwoty pieniężnej uiszczonej w tej jednostce tytułem grzywny zamienionej na zastępczą karę pozbawienia wolności lub zastępczą karę aresztu, jeżeli kwota ta jest równa kwocie pozostałej jeszcze do uiszczenia - z uwzględnieniem okresu już wykonanej kary zastępczej; przepis § 49 ust. 1 stosuje się odpowiednio;

7) odpisu prawomocnego orzeczenia sądu o zastosowaniu środka zabezpieczającego, wraz z poleceniem doprowadzenia do właściwego zakładu, a jeżeli wobec skazanego:

- a) wykonywana jest również kara orzeczona w innej sprawie - ponadto zarządzenia sędziego penitencjarnego o wykonaniu w pierwszej kolejności środka zabezpieczającego,
- b) wykonywane jest tymczasowe aresztowanie w innej sprawie - ponadto dokumentu, z treści którego wynika, że powinien zostać zwolniony także z tej sprawy, wraz z nakazem zwolnienia; przepisy § 4 stosuje się odpowiednio;
- 8) odpisu prawomocnego postanowienia sądu o dopuszczalności przekazania, w celu wykonania kary w państwie obcym, cudzoziemca skazanego przez sąd polski, wraz z nakazem wydania;
- 9) odpisu postanowienia sądu w przedmiocie wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary pozbawienia wolności, wraz z pismem tego sądu zawierającym informacje o przekazaniu orzeczenia do wykonania za granicę i nakazem wydania;
- 10) zarządzenia sędziego penitencjarnego o wykonaniu w pierwszej kolejności środka zabezpieczającego w wypadku, o którym mowa w § 58 ust. 3;
- 11) innego dokumentu, z treści którego wynika, że skazany lub ukarany powinien być zwolniony, wraz z odpowiednim nakazem; przepisy § 4 stosuje się odpowiednio.
3. Zwolnienie skazanego lub ukaranego ze sprawy następuje w dniu, w którym upływa termin końca kary lub stosowania środka przymusu, albo w dniu wpływu dokumentów wymienionych w ust. 2, chyba że określono w nich późniejszy dzień zwolnienia.

§ 115. W wypadku stwierdzenia, że pozbawienie wolności nastąpiło niezgodnie z prawem, zwolnienie osadzonego może nastąpić także po otrzymaniu wydanego w tym przedmiocie zarządzenia sędziego penitencjarnego, wraz z nakazem zwolnienia.

§ 116. W razie uzasadnionego przypuszczenia, że orzeczenie lub zarządzenie skutkujące zwolnieniem osadzonego zostało wydane niezgodnie z prawem, dyrektor powiadamia o tym natychmiast sędziego penitencjarnego; przypuszczenie takie nie stanowi podstawy do odmowy wykonania orzeczenia lub zarządzenia. Kopię powiadomienia włącza się do akt ewidencyjnych.

§ 117. 1. Zwolnienie osadzonego z jednostki penitencjarnej następuje w dniu:

- 1) w którym upływa termin stosowania tymczasowego aresztowania;
- 2) w którym upływa termin końca kary lub stosowania środka przymusu;
- 3) poprzedzającym termin końca kary lub stosowania środka przymusu, jeżeli termin ten przypada na dzień ustawowo wolny od pracy. Jako termin zwolnienia odnotowywany w dokumentacji przyjmuje się dzień, w którym nastąpiło faktyczne zwolnienie;

4) wpływu do jednostki penitencjarnej, w której osadzony przebywa, dokumentów skutkujących zwolnienie, chyba że określono w nich późniejszy dzień zwolnienia, z tym że jeżeli przypada on na dzień ustawowo wolny od pracy przepis pkt 3 stosuje się odpowiednio.

2. W wypadku wymienionym w ust. 1 pkt 1 zwolnienie następuje nie wcześniej, niż o godz. 14.00, chyba że:

a) w postanowieniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania określono godzinę jego upływu - w takim wypadku zwolnienie następuje o godzinie określonej w postanowieniu,

b) wpłynęło powiadomienie, że tymczasowe aresztowanie nie będzie przedłużone lub że wydane zostało postanowienie o odmowie przedłużenia tymczasowego aresztowania albo o uchyleniu postanowienia przedłużającego tymczasowe aresztowanie.

3. W wypadku gdy zwolnienie z jednostki penitencjarnej odbywa się po godzinach pracy lub dyżuru funkcjonariuszy lub pracowników działu ewidencji, realizuje je, w zakresie ustalonym przez dyrektora, dowódca zmiany.

§ 118. Zwolnienie z jednostki penitencjarnej osoby osadzonej w kilku sprawach może nastąpić wyłącznie w wypadku, gdy w każdej z tych spraw istnieją podstawy zwolnienia.

§ 119. O mającym nastąpić zwolnieniu osadzonego z jednostki penitencjarnej kierownik informuje zainteresowane służby tej jednostki w terminie i w sposób ustalony przez dyrektora.

2. Jeżeli termin zwolnienia nie był wcześniej znany, informację o zwolnieniu przekazuje się po otrzymaniu dokumentów skutkujących zwolnienie.

3. Przygotowanie osadzonego do zwolnienia poszczególne służby potwierdzają na wystawionej przez dział ewidencji karcie zwolnienia, którą przechowuje się w dokumentacji finansowej danej jednostki penitencjarnej.

4. Po potwierdzeniu, o którym mowa w ust. 3, właściwe służby przekazują do działu ewidencji informacje niezbędne do sporządzenia świadectwa zwolnienia.

§ 120. 1. Przed zwolnieniem osadzonego z jednostki penitencjarnej kierownik:

1) sprawdza:

a) akta ewidencyjne wraz z dokumentami skutkującymi zwolnieniem, w celu potwierdzenia prawidłowości zwolnienia,

b) świadectwo zwolnienia;

2) podpisuje potwierdzenie legalności zwolnienia ze sprawy;

3) do dokumentów wymienionych w pkt 1 i 2 dołącza:

- a) teczkę osobopoznawczą,
- b) książkę zdrowia.

2. Dyrektor ustala - na podstawie informacji przekazanej przez podmiot leczniczy dla osób pozbawionych wolności - zdolność osadzonego do samodzielnego powrotu do miejsca zameldowania lub miejsca przebywania bez zameldowania, a następnie sprawdza, czy właściwe służby jednostki penitencjarnej wykonały czynności niezbędne dla prawidłowego zwolnienia osadzonego.

3. Dokumentację wymienioną w ust. 1 kierownik przedkłada dyrektorowi wraz z kalendarzem zwolnień skazanych i kalendarzem zwolnień tymczasowo aresztowanych, w celu zatwierdzenia przez niego prawidłowości zwolnienia oraz podpisania:

1) potwierdzenia legalności zwolnienia ze sprawy;

2) świadectwa zwolnienia.

4. Prawidłowość zwolnienia z jednostki penitencjarnej dyrektor oraz kierownik potwierdzają podpisem i odciskiem stempla imiennego na obwolicie akt ewidencyjnych.

5. Jeżeli osadzony nie jest zwalniany z jednostki penitencjarnej, ponieważ pozostaje pozbawiony wolności w innej sprawie, kierownik przedkłada dyrektorowi akta ewidencyjne wraz z kalendarzem zwolnień skazanych i kalendarzem zwolnień tymczasowo aresztowanych oraz potwierdzeniem legalności zwolnienia ze sprawy, w celu zatwierdzenia przez niego prawidłowości zwolnienia oraz podpisania potwierdzenia legalności zwolnienia ze sprawy. W takim wypadku zasady określonej w art. 168 k.k.w. nie stosuje się.

6. Otrzymanie dokumentów dotyczących osadzonego podlegającego zwolnieniu ze sprawy w danym dniu dyrektor potwierdza w kalendarzu zwolnień skazanych i kalendarzu zwolnień tymczasowo aresztowanych podpisem w rubryce „uwagi” przy nazwisku zwalnianego.

7. Przed zakończeniem urzędowania kierownik potwierdza adnotacją „Sprawdżitem” oraz podpisem i odciskiem stempla imiennego na właściwej stronie kalendarza zwolnień skazanych i kalendarzu zwolnień tymczasowo aresztowanych, że przygotowano dokumenty dotyczące zwolnienia wszystkich osadzonych, podlegających zwolnieniu w danym dniu oraz w dniach następnych, jeżeli są one wolne od pracy. Dotyczy to zarówno zwolnień ze sprawy, jak i z jednostki penitencjarnej.

§ 121. Otrzymanie świadectwa zwolnienia oraz dokumentów osobistych zwalniany potwierdza czytelnym podpisem na obwolicie akt ewidencyjnych, z zastrzeżeniem § 126 ust. 1. Przepis § 109 ust. 1 stosuje się odpowiednio. Duplikatu świadectwa zwolnienia nie sporządza się.

§ 122. 1. Jeżeli w trakcie dokonywania czynności procesowych poza terenem jednostki penitencjarnej nastąpiło zwolnienie tymczasowo aresztowanego, czynności związanych ze zwolnieniem dokonuje się po otrzymaniu dokumentów skutkujących zwolnieniem.

2. W wypadku, o którym mowa w ust. 1, dokumenty skutkujące zwolnieniem mogą być przesłane telefaksem; przepisu § 6 ust. 2 nie stosuje się. Jeżeli tymczasowo aresztowany jest pozbawiony wolności także w innej sprawie, dokumenty skutkujące zwolnieniem przekazuje się za pośrednictwem organu doprowadzającego.

3. Jako termin zwolnienia odnotowywany w dokumentacji przyjmuje się dzień, w którym nastąpiło faktyczne zwolnienie.

§ 123. 1. O zwolnieniu tymczasowo aresztowanego ze sprawy zawiadania się:

1) organ dysponujący;

2) organ, który zarządził zwolnienie.

2. O zwolnieniu skazanego lub ukaranego ze sprawy zawiadania się:

1) właściwy sąd;

2) sąd, który zarządził zwolnienie.

3. O zwolnieniu dłużnika, wobec którego zastosowano środek przymusu, kierownik powiadamia na piśmie kierownika działu odpowiedzialnego za sprawy kwatermistrzowskie, informując o liczbie dni aresztu, który był wykonywany wobec dłużnika, celem rozliczenia z komornikiem kwoty, o której mowa w § 25 ust. 2.

4. O zwolnieniu osadzonego z jednostki penitencjarnej zawiadania się ponadto organ wymieniony w § 42 ust. 1, a w wypadku, o którym mowa w art. 31a ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP, organ wymieniony w § 42 ust. 2.

5. W zawiadomieniach o zwolnieniu przesyłanych do organów wymienionych w ust. 1, 2 i 4 podaje się w szczególności datę i przychytnę zwolnienia.

6. W zawiadomieniach o zwolnieniu osadzonego z jednostki penitencjarnej, przesyłanych do organów wymienionych w ust. 1 i 2, odnotowuje się ponadto informacje o miejscu przebywania osadzonego po zwolnieniu oraz o zwolnieniu z jednostki penitencjarnej w trybie art. 168 k.k.w.

7. Zawiadomienie o zwolnieniu przesyła się nie później niż pierwszego dnia roboczego po zwolnieniu.

§ 124. 1. O terminie zwolnienia skazanego i ukaranego cudzoziemca z jednostki penitencjarnej - na trzy miesiące przed tym terminem - a ponadto o wszczęciu wobec niego przed sądem penitencjarnym postępowania w sprawie o warunkowe zwolnienie, udzielenie przerwy w wykonaniu kary albo zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, powiadamia się:

1) najbliższe dla jednostki penitencjarnej właściwe przedstawicielstwo dyplomatyczne lub urząd konsularny, a w wypadku braku przedstawicielstwa dyplomatycznego lub urzędu konsularnego na terenie Rzeczypospolitej Polskiej oraz gdy dotyczy to skazanego lub ukaranego, którego obywatelstwa nie ustalono - Ministerstwo Spraw Zagranicznych;

2) wojewodę właściwego miejscowo dla jednostki penitencjarnej, a kopiami tego powiadomienia - komendanta wojewódzkiego Policji oraz komendanta oddziału Straży Granicznej właściwych miejscowo dla jednostki penitencjarnej.

2. O wyznaczonym przez sąd penitencjarny terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana sprawa o udzielenie cudzoziemcowi warunkowego zwolnienia, przerwy w wykonaniu kary albo zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego powiadamia się, bezwzględnie po otrzymaniu wykazu spraw, które mają być w danym dniu rozpoznane (wokandy), komendanta oddziału Straży Granicznej właściwego miejscowo dla jednostki penitencjarnej.

3. Jeżeli termin zwolnienia osadzonego cudzoziemca nie był wcześniej znany, powiadomienia wymienione w ust. 1 przesyła się natychmiast po ustaleniu tego terminu.

4. Powiadomienie powinno zawierać w szczególności:

- 1) nazwisko i imię cudzoziemca;
 - 2) datę i miejsce urodzenia;
 - 3) obywatelstwo;
 - 4) nazwę i numer dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy lub informację o jego braku;
 - 5) kwalifikację prawną czynu oraz wymiar kary;
 - 6) przewidywany termin zwolnienia;
 - 7) informację, dokąd zamierza udać się po zwolnieniu;
 - 8) dane o stanie konta depozytowego w walucie polskiej i obcej;
 - 9) informacje o ewentualnych potrzebach cudzoziemca po zwolnieniu.
5. Jeżeli cudzoziemiec ma być przekazany za granicę, nie wysyła się powiadomień wymienionych w ust. 1 oraz nie sporządza się świadectwa zwolnienia.

§ 125. 1. O każdym cudzoziemcu skazanym prawomocnym wyrokiem na podlegającą wykonaniu karę pozbawienia wolności:

- 1) będącym obywatelem Unii Europejskiej albo będącym obywatelem państwa, które jest stroną Protokołu dodatkowego do Konwencji o przekazywaniu osób skazanych, sporządzonego w Strasburgu w dniu 18 grudnia 1997 r. (Dz. U. z 2000 r. Nr 43, poz. 490) oraz nie złożyło oświadczenia określonego w art. 3 ust. 6 tego Protokołu i
- 2) któremu pozostał do odbycia co najmniej 1 rok pozbawienia wolności

- dyrektor powiadania wojewodę właściwego miejscowo dla jednostki penitencjarnej.

2. W wypadku, gdy wobec cudzoziemca, o którym mowa w ust. 1, toczy się postępowanie karne w kolejnej sprawie, nawet jeżeli nie zastosowano w niej tymczasowego aresztowania, powiadomienie przesyła się dopiero po uzyskaniu pisemnej informacji o zakończeniu tego postępowania.

3. W razie wątpliwości, czy w stosunku do skazanego cudzoziemca należy powiadomić wojewodę, zwłaszcza, gdy skazany jest obywatelem więcej niż jednego państwa, stosowne powiadomienie przesyła się.

4. Powiadomienie powinno zawierać informacje wymienione w § 124 ust. 4 pkt 1 - 5, oraz:

- 1) oznaczenie właściwego sądu, wraz z sygnaturą akt sprawy;
- 2) termin początku i końca kary.

5. Po otrzymaniu prawomocnej decyzji wojewody o wydaleniu osoby, o której mowa w ust. 1, albo pisemnej informacji o takiej decyzji, dyrektor przesyła kopię otrzymanego dokumentu, wraz z aktualnymi informacjami, o których mowa w ust. 4, jeśli decyzja dotyczy obywatela Unii Europejskiej - do właściwego sądu, w pozostałych wypadkach do właściwej komórki organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości, celem zainicjowania postępowania o przekazanie skazanego cudzoziemca do wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. W wypadku, gdy wykonanie decyzji wojewody o wydaleniu nastąpiło przed zakończeniem postępowania o przekazanie skazanego, dyrektor informuje o tym właściwy sąd albo właściwą komórkę organizacyjną podległą Ministrowi Sprawiedliwości.

6. Przesyłanie powiadomień, o których mowa w ust. 1 i 5, nie stanowi przeszkody w przetransportowaniu skazanego cudzoziemca do innej jednostki penitencjarnej. Jeżeli przetransportowanie nastąpiło po przesłaniu powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, do jednostki penitencjarnej położonej w innym województwie, dyrektor jednostki, do której przybył skazany cudzoziemiec powiadamia wojewodę, do którego wysłano powiadomienie, o nowym miejscu pobytu skazanego. Powiadomienie to przesyła się nie później, niż trzeciego dnia roboczego po przetransportowaniu skazanego. Powiadomienia nie przesyła się, jeżeli przeniesienie skazanego jest związane z czasowym pobytem, o którym mowa w § 70 ust. 5 i 7.

7. Właściwa komórka organizacyjna podległa Ministrowi Sprawiedliwości bezwzględnie powiadamia jednostki penitencjarne, za pośrednictwem Centralnego Zarządu Służby Więziennej, o zmianach dotyczących państw stron Protokołu dodatkowego do Konwencji o przekazywaniu osób skazanych sporządzzonego w Strasburgu w dniu 18 grudnia 1997 r., w tym o treści oświadczeń złożonych do art. 3 tego Protokołu.

§ 126. 1. Jeżeli w stosunku do osadzonego podjęto decyzję o przekazaniu go za granicę albo wydaleniu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i niezwłocznym odstawieniu do granicy, w dniu zwolnienia wydaje się go organowi doprowadzającemu na podstawie pisemnego upoważnienia kierownika jednostki organizacyjnej tego organu. Dokumenty wymienione w § 1 ust. 1 pkt 3 lit. d i e przekazuje się organowi doprowadzającemu za pokwitowaniem na obwołucie akt ewidencyjnych.

2. W wypadku niezgłoszenia się organu doprowadzającego po cudzoziemca wydanego z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwolnienie następuje nie wcześniej niż o godz. 14⁰⁰ w wyznaczonym dniu.

§ 127. 1. Przejęcie w celu przekazania do zakładu poprawczego lub schroniska dla nieletnich zwalnianego tymczasowo aresztowanego oraz jego dokumentów osobistych organ doprowadzający potwierdza na nakazie wydania.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w wypadku realizacji przez organ doprowadzający polecenia doprowadzenia osadzonego do zakładu zamkniętego w celu wykonania środka zabezpieczającego.

§ 128. 1. Osadzonemu opuszczającemu jednostkę penitencjarną w związku z udzieloną przepustką, wydaje się kartę tożsamości oraz wypełniony druk przepustki podpisany przez dyrektora lub upoważnionego kierownika wyodrębnionego oddziału.

2. Osadzonym korzystającym z przepustki nie wydaje się dokumentów wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 3 lit. a - e, chyba że jest to uzasadnione okolicznościami. dla których została udzielona.

3. Osadzonego poucza się o obowiązującym go trybie zgłaszania się do jednostki Policji, w celu potwierdzenia na druku przepustki miejsca pobytu, oraz informuje o obowiązku zwrotu karty tożsamości i druku po powrocie do jednostki penitencjarnej.

4. Pouczenia wymienionego w ust. 3 nie udziela się w wypadku przepustki, o której mowa w art. 1059 k.p.c.

§ 129. 1. Jeżeli osadzony zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, należy:

- 1) powiadomić telefaksem komendę powiatową (miejską) Policji właściwą dla miejsca stałego pobytu osadzonego, w razie potrzeby za pośrednictwem komendy wojewódzkiej Policji;
- 2) przesłać wniosek o zatrzymanie osadzonego wraz z informacjami, które mogą je ułatwić, do komendy wojewódzkiej Policji właściwej miejscowo dla jednostki penitencjarnej, a jego odpis do:

- a) organu dysponującego - w wypadku tymczasowo aresztowanego,
- b) właściwego sądu - w wypadku skazanego lub ukaranego,
- c) sądu penitencjarnego;

3) skompletować dokumentację osadzonego, dołączając do akt ewidencyjnych, teczkę osobopoznawczą, książkę zdrowia, kartę ewidencji widzeń, kartę identyfikacyjną oraz kartę tożsamości, a następnie przechowywać ją w dziale ewidencji oddzielnie od pozostałych akt.

2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, wysyła się:

1) natychmiast - w wypadku uciezki;

2) po apelu wieczornym - w wypadku osadzonego korzystającego z przepustki;

3) po upływie godziny od wyznaczonego osadzonemu terminu powrotu z przepustki - jeżeli ten termin upływa po apelu wieczornym.

3. Wraz z dokumentami wymienionymi w ust. 1 pkt 3 przechowuje się akta dotyczące zatrudnienia osadzonego.

4. W wypadku powrotu osadzonego lub przyjęcia go do innej jednostki penitencjarnej jednostka, w której ewidencji dotyczył, przesyła powiadomienie i odwołanie wniosku o zatrzymanie do organów wymienionych w ust. 1 pkt 1 i 2. Powiadomienie do organu wymienionego w ust. 1 pkt 1 wysyła się natychmiast telefaksem.

§ 130. 1. W wypadku gdy skazany lub ukarany nie zgłosił się po przerwie w wykonaniu kary, powiadomienie, o którym mowa w § 129 ust. 1 pkt 1, wysyła się pierwszego dnia, a wniosek, o którym mowa w § 129 ust. 1 pkt 2 - pierwszego dnia roboczego po upływie terminu zgłoszenia się do jednostki penitencjarnej. Przepis § 129 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

2. Powiadomienia i odwołanie wniosku, o których mowa w § 129 ust. 4, przesyła się ponadto, jeżeli po wysłaniu powiadomień i wniosków wymienionych w ust. 1 wpłynię postanowienie sądu penitencjarnego o udzieleniu dalszej przerwy.

§ 131. 1. Jeżeli osadzony, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, w ciągu sześciu miesięcy nie zgłosił się lub nie zostanie ujęty, jednostka penitencjarna przesyła do organu dysponującego albo właściwego sądu wniosek o wydanie postanowień w przedmiocie zawieszenia postępowania oraz poszukiwania osadzonego listem gończym, o ile nie zostały one wydane wcześniej.

2. Po otrzymaniu postanowienia organu dysponującego o zawieszeniu postępowania albo postanowienia właściwego sądu o zawieszeniu postępowania wykonawczego, osadzonego skreśla się z ewidencji jednostki penitencjarnej. Przepis § 118 stosuje się odpowiednio.

3. O skreśleniu osadzonego z ewidencji powiadania się jednostki organizacyjnej Policji wymienione w § 129 ust. 1 pkt 1 i 2, informując jednocześnie, że do ponownego przyjęcia osadzonego do aresztu śledczego niezbędne są nakaz przyjęcia oraz wystawione przez uprawniony organ odpisy dokumentów, które stanowiły podstawę prawną pobytu osadzonego w jednostce penitencjarnej do czasu skreślenia go z ewidencji.

4. Odpis powiadomienia przesyła się do:

1) organu dysponującego - w wypadku tymczasowo aresztowanego;

2) właściwego sądu - w wypadku skazanego lub ukaranego;

3) sądu penitencjarnego;

4) organu wymienionego w § 42 ust. 1, a w wypadku, o którym mowa w art. 31a ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP, do organu wymienionego w § 42 ust. 2.

5. Jeżeli osoba skreślona z ewidencji jednostki penitencjarnej zostanie osadzona w innej sprawie, w innej jednostce, areszt śledczy, do którego została przyjęta, powiadania o tym telefaksem, telefonicznie lub pocztą elektroniczną jednostkę penitencjarną, w której nastąpiło skreślenie, w celu przesłania przez nią powiadomienia o ponownym osadzeniu do organu, o którym mowa w ust. 1. Kopię powiadomienia, wraz z teczką osobopoznawczą, przesyła się do jednostki penitencjarnej, w której osadzony aktualnie przebywa.

§ 132. Jeżeli zawieszenie postępowania albo zawieszenie postępowania wykonawczego w jednej sprawie nie skutkuje skreśleniem osadzonego z ewidencji jednostki penitencjarnej z przyczyn określonych w § 118, w wypadku przyjęcia osadzonego przystępuje się do wykonania wszystkich orzeczeń, których wykonanie zawieszono do czasu ujęcia osadzonego.

§ 133. Jeżeli w stosunku do osadzonego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, wpłynię dokument informujący o jego zgonie, występuje się do organu dysponującego albo właściwego sądu z wnioskiem o przesłanie postanowienia o umorzeniu postępowania lub postępowania wykonawczego. Do wniosku dołącza się otrzymany dokument. Kopię wniosku i dokumentu włącza się do akt ewidencyjnych.

§ 134. 1. Jeżeli w stosunku do osadzonego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, zostanie umorzona postępowanie lub postępowanie wykonawcze w związku z jego zgonem, wpłyną dokumenty skutkujące zwolnieniem albo upływnie terminu stosowania tymczasowego aresztowania, zawiadania się o tym:

1) organ dysponujący oraz organ, który zarządził zwolnienie - w wypadku tymczasowo aresztowanego;

2) właściwy sąd oraz sąd, który zarządził zwolnienie - w wypadku skazanego lub ukaranego;

3) jednostki organizacyjne Policji wymienione w § 129 ust. 1 pkt 1 i 2;

4) sąd penitencyjny;

5) organ wymieniony w § 42 ust. 1, a w wypadku, o którym mowa w art. 31a ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP, organ wymieniony w § 42 ust. 2.

2. W wypadku, o którym mowa w ust. 1, jako termin zwolnienia odnotowywany w dokumentacji przyjmuje się odpowiednio dzień:

1) ucieczki osadzonego,

2) wyznaczony osadzonemu jako termin powrotu z przepustki, z zastrzeżeniem pkt 3,

3) opuszczenia jednostki penitencyjnej przez ukaranego korzystającego z przepustki udzielonej na podstawie art. 1059 k.p.c.

- chyba że z dokumentów przesłanych przez sąd wynika inny dzień.

§ 135. 1. Jeżeli w stosunku do osadzonego, który zbiegł albo w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki, zostanie umorzono postępowanie lub postępowanie wykonawcze w związku z jego zgonem, wpłyną dokumenty skutkujące zwolnieniem albo upłytnie termin stosowania tymczasowego aresztowania, lub gdy zostanie on skreślony z ewidencji jednostki penitencyjnej, obowiązuje tryb postępowania przewidziany przy zwalnianiu osadzonych, z tym że:

1) dokumenty wymienione w § 1 ust. 1 pkt 3 lit. a i b oraz d i e przesyła się, wraz z pisemnym wyjaśnającym, do wójta lub burmistrza (prezydenta miasta) właściwego dla miejsca zameldowania osadzonego, a w razie braku zameldowania - właściwego miejscowo dla jednostki penitencyjnej;

2) książeczkę żeglarską przesyła się, wraz z pisemnym wyjaśnającym, do właściwego urzędu morskiego;

3) książeczkę wojskową, jeżeli nie została odesłana przy przyjęciu, przesyła się do wojskowego komendanta uzupełnień prowadzącego ewidencję, którą osadzony jest objęty, a legitymację służbową żołnierza zawodowego - dowódcy jednostki wojskowej, w której osadzony pełni lub ostatnio pełnił zawodową służbę wojskową;

4) legitymację służbową funkcjonariusza organu powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego, funkcjonariusza lub pracownika Służby Więziennej albo pracownika organu wymiaru sprawiedliwości lub organu ścigania, jeżeli nie została odesłana przy przyjęciu, przesyła się do organu, który ją wydał.

2. Przepisy ust. 1 pkt 1 - 4 stosuje się odpowiednio do osadzonego zwolnionego w trakcie dokonywania czynności procesowych poza terenem jednostki penitencyjnej, który nie rozliczył się z tą jednostką w terminie miesiąca od daty zwolnienia.

§ 136. 1. Dokumentację zwolnionego osadzonego kompletuje się w sposób określony w § 129 ust. 1 pkt 3.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w wypadku zgonu osadzonego lub skreślenia go z ewidencji jednostki penitencjarnej.

3. Dokumentację osadzonego zwolnionego, zmarłego lub skreślonego z ewidencji jednostki penitencjarnej przekazuje się do archiwum. Przekazanie następuje po odnotowaniu faktu zwolnienia, zgonu lub skreślenia z ewidencji w zbiorze danych zgromadzonych w systemie informatycznym.

§ 137. 1. Początek przerwy w wykonaniu kary liczy się od dnia zwolnienia skazanego lub ukaranego z jednostki penitencjarnej. Jeżeli sąd penitencjarny w postanowieniu nie określił terminu zgłoszenia się osadzonego, termin ten ustala się na dzień następujący po dniu, do którego przerwa została udzielona.

2. Zwalnianego poucza się o obowiązku zgłoszenia się po przerwie do aresztu śledczego najbliższego dla jego miejsca stałego pobytu, chyba że ważne względy przemawiają za zgłoszeniem się do innego aresztu; przepisu § 13 nie stosuje się.

3. Jako miejsce zgłoszenia może być wyznaczony także zakład karny typu zamkniętego, jeżeli zwolnienie następuje z tego zakładu i spełnia on ponadto warunki wymienione w ust. 2.

4. Skompletowaną dokumentację zwolnionego na przerwę w wykonaniu kary przesyła się do aresztu śledczego, o którym mowa w ust. 2. Dokumentacji zwolnionego nie przesyła się, jeżeli jednostką penitencjarną, z której nastąpiło zwolnienie, jest areszt śledczy lub zakład karny typu zamkniętego, do którego zwalniany ma zgłosić się po przerwie.

5. Informację o tym, gdzie znajduje się dokumentacja, odnotowuje się w księdze głównej osadzonych oraz zbiorze danych zgromadzonych w systemie informatycznym, a ponadto przesyła do sądu penitencjarnego i właściwego sądu.

6. Dokumentację osób zwolnionych na przerwę w wykonaniu kary przechowuje się w dziale ewidencji oddzielnie od pozostałych akt.

7. Jeżeli w czasie przerwy w wykonaniu kary wpłyną z sądu dokumenty, z których treści wynika, że postępowanie wykonawcze zostało zawieszono albo kara nie będzie wykonywana lub postępowanie wykonawcze zostało umorzone w związku ze zgonem zwolnionego, dokumentację przekazuje się do archiwum, powiadamiając o tym organy wymienione w ust. 5. Przepis § 118 stosuje się odpowiednio.

8. W wypadku gdy właściwy sąd zawiesił postępowanie wykonawcze z powodu uchylania się skazanego lub ukaranego od wykonania kary, o przekazaniu dokumentacji do archiwum powiadamia się także jednostki organizacyjne Policji wymienione w § 129 ust. 1 pkt 1 i 2, informując jednocześnie, że do ponownego przyjęcia zwolnionego do aresztu

śledczego niezbędne są nakaz przyjęcia oraz wystawione przez uprawniony organ odpisy dokumentów, które miały stanowić podstawę prawną jego przyjęcia po przerwie w wykonaniu kary. Przepis § 118 stosuje się odpowiednio.

9. Jeżeli osoba, o której mowa w ust. 8, zostanie osadzona w innej sprawie, w innej jednostce penitencjarnej, przepis § 131 ust. 5 stosuje się odpowiednio, z tym że powiadomienie o ponownym osadzeniu przesyła się do organów wymienionych w ust. 5.

§ 138. 1 Jeżeli w czasie przerwy w wykonaniu kary wpłynie wyrok łączny obejmujący wszystkie lub niektóre z kar wykonywanych przed zwolnieniem na przerwę:

- 1) ustala się, czy w wyniku wydania wyroku łącznego kara nie została wykonana w całości. W razie ustalenia, że kara została wykonana, dokumentację zwolnionego na przerwę w wykonaniu kary przekazuje się do archiwum, powiadamiając o tym organy wymienione w § 137 ust. 5. Przepis § 118 stosuje się odpowiednio;
- 2) wyrok łączny, wraz z nakazem przyjęcia, włącza się do akt ewidencyjnych skazanego lub ukaranego zwolnionego na przerwę w wykonaniu kary;
- 3) powiadamia się o tym sąd penitencjarny, który udzielił przerwy w wykonaniu kary.

2. W wypadku, gdy sąd, który przesłał wyrok łączny, wyznaczył skazanemu inny termin stawienia się do odbycia kary, niż wynikający z postanowienia o udzieleniu przerwy w wykonaniu kary, powiadamia się o tym sąd penitencjarny, który udzielił przerwy, wnioskując o ustalenie terminu stawienia się skazanego do jednostki penitencjarnej.

3. W wypadku gdy właściwy sąd powiadomił o odroczeniu wykonania kary wymienzonej wyrokami łącznym, o którym mowa w ust. 1, otrzymanych dokumentów nie zwraca się do sądu, informując o tym na piśmie sąd penitencjarny, który udzielił przerwy w wykonaniu kary, a kopią tego powiadomienia - sąd, który skierował orzeczenie do wykonania.

Rozdział 10

Powiadamianie o opuszczeniu przez skazanego jednostki penitencjarnej,

o którym mowa art. 168a k.k.w.

§ 139. Wniosek, o którym mowa w art. 11 § 1a i art. 168a § 1 k.k.w., oraz dokument zawierający dane pokrzywdzonego, przesłane przez właściwy sąd, włącza się do akt ewidencyjnych, a kserokopie tych dokumentów przekazuje się komórce organizacyjnej bezpośrednio odpowiedzialnej za prowadzenie oddziaływań penitencjarnych wobec skazanego.

§ 140. 1. O zwolnieniu skazanego, którego dotyczy wniosek pokrzywdzonego, z jednostki penitencjarnej na skutek wykonania w całości kary, o jego ucieczce, a także

o wydaniu decyzji, o których mowa w art. 168a § 1 k.k.w., z wyjątkiem wypadku, gdy decyzję taką podjął sąd penitencjarny, powiadania się pokrzywdzonego, jego przedstawiciela ustawowego lub osobę, pod której stałą pieczęć pokrzywdzony pozostaje.

2. Pokrzywdzonego, jego przedstawiciela ustawowego lub osobę, pod której stałą pieczęć pokrzywdzony pozostaje, powiadania się również o tym, że skazany, który opuścił jednostkę penitencjarną na podstawie decyzji, o których mowa w art. 168a § 1 pkt 1 i 2 k.k.w., w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki.

3. Na wniosek pokrzywdzonego powiadomienia, o których mowa w ust. 1 i 2, dokonuje się telefaksem, telefonicznie lub pocztą elektroniczną. W wypadku uzasadnionych wątpliwości co do skuteczności powiadomienia dokonanego telefaksem, telefonicznie lub pocztą elektroniczną, przesyła się również informację pisemną.

4. Powiadomienie przesyła się nie później niż pierwszego dnia roboczego po zaistnieniu zdarzenia stanowiącego podstawę do jego przesłania. Przepis stosuje się odpowiednio w wypadku powiadomienia telefonicznego.

§ 141. 1. Przepisy § 140 ust. 1 i 4 zdanie pierwsze stosuje się odpowiednio do powiadamiania realizowanego w trybie art. 168a § 3 i 4 k.k.w.

2. Powiadomienia, o których mowa w art. 168a § 3 i 4 k.k.w.:

- 1) przesyła się do komendy powiatowej (miejskiej) Policji właściwej dla miejsca stałego pobytu skazanego, w razie potrzeby za pośrednictwem komendy wojewódzkiej Policji;
- 2) można przysyłać za pomocą środków komunikacji elektronicznej, w rozumieniu przepisów o świadczeniu usług drogą elektroniczną.

Rozdział 11

Postępowanie w przypadku narodzin i zgonów

§ 142. 1. O urodzeniu się dziecka w jednostce penitencjarnej powiadania się urząd stanu cywilnego nie później niż w ciągu 14 dni, a jeżeli urodzi się martwe - 3 dni od dnia jego urodzenia.

2. O urodzeniu dziecka przez tymczasowo aresztowaną powiadania się ponadto organ dysponujący.

§ 143. 1. O zgonie osadzonego powiadania się natychmiast:

- 1) prokuratora rejonowego, a w wypadku zgonu żołnierza służby czynnej - prokuratora garnizonowego, właściwego dla miejsca zgonu;
- 2) sędziego penitencjarnego;
- 3) właściwy sąd - w wypadku skazanego lub ukaranego;

4) organ dysponujący - w wypadku gdy wobec osoby zmarłej było stosowane tymczasowe aresztowanie.

2. O zgonie osadzonego powiadamia się ponadto :

1) wojskowego komendanta uzupełnień prowadzącego ewidencję, którą zmarły jest objęty;
2) dowódcę jednostki wojskowej, w której zmarły ostatnio pełnił służbę - w wypadku żołnierza służby czynnej.

3. O zgonie cudzoziemca powiadamia się ponadto :

1) właściwe przedstawicielstwo dyplomatyczne lub urząd konsularny, a w wypadku braku przedstawicielstwa dyplomatycznego lub urzędu konsularnego na terenie Rzeczypospolitej Polskiej albo gdy dotyczy to zmarłego, którego obywatelstwa nie ustalono - Ministerstwo Spraw Zagranicznych;
2) wojewodę właściwego dla miejsca zgonu.

§ 144. W wypadku, gdy zgon osadzonego nastąpił w trakcie transportowania, jednostką penitencjarną właściwą do dokonania czynności administracyjnych związanych ze zgonem jest jednostka położona najbliższej miejsca zgonu. Dowódca konwoju jest zobowiązany niezwłocznie przekazać do tej jednostki akta ewidencyjne oraz pozostałą dokumentację zmarłego, jego dokumenty osobiste i depozyty. Przepis § 63 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 145. 1. W wypadku, gdy pochowanie zwłok zlecił zakładowi pogrzebowemu jednostka penitencjarna, w aktach ewidencyjnych zmarłego odnotowuje się nazwę cmentarza, na którym pochowane zostały zwłoki.

2. Jeżeli osoby najbliższe zmarłemu albo inne osoby podjęły się pochowania zwłok, pisemne oświadczenie tych osób włącza się do akt ewidencyjnych.

3. W wypadku przekazania zwłok do celów naukowych publicznej uczelni medycznej lub publicznej uczelni prowadzącej działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych, do akt ewidencyjnych włącza się kopie wniosku do właściwego starosty wraz z jego decyzją w sprawie przekazania zwłok.

§ 146. 1. Dyrektor jednostki penitencjarnej przekazuje do urzędu stanu cywilnego właściwego dla miejsca zgonu, w celu sporządzenia aktu zgonu, kartę zgonu oraz dokumenty wymienione w § 1 ust. 1 pkt 3 lit. a - e.

2. Książeczkę wojskową, jeżeli nie została odesłana przy przyjęciu, przesyła się do wojskowego komendanta uzupełnień prowadzącego ewidencję, którą osoba zmarła jest objęta, a legitymację służbową żołnierza zawodowego - dowódcy jednostki wojskowej, w której taka osoba ostatnio pełniła zawodową służbę wojskową. Legitymację służbową funkcjonariusza organu powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego,

funkcjonariusza lub pracownika Służby Więziennej albo pracownika organu wymiaru sprawiedliwości lub organu ścigania, jeżeli nie została odesłana przy przyjęciu, przeszła się do organu, który ją wydał.

Rozdział 12

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 147. Przepisy rozporządzenia stosuje się również do wykonywania:

- 1) postanowień o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wydanych przez prokuratora przed dniem 4 sierpnia 1996 r.;
- 2) orzeczeń karnych finansowego organu orzekającego w sprawach o przestępstwa skarbowe, wydanych przed dniem 17 października 1999 r.;
- 3) orzeczeń i nakazów karnych, wydanych przez kolegia do spraw wykroczeń przed dniem 17 października 2001 r.

§ 148. 1. Obliczenia okresu wykonywania kary dokonane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują ważność, zgodnie z przepisami, na podstawie których zostały dokonane.

2. W wypadkach, o których mowa w § 59 ust. 2, sprawdzając prawidłowość obliczenia okresu wykonywania kary dokonanego przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, stosuje się przepisy obowiązujące w chwili jego dokonania.

§ 149. 1. Wobec osoby pozbawionej wolności w sprawie, w której jednostka penitencjarna, przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, otrzymała zawiadomienie o uprawomocnieniu się wyroku lub skazaniu wyrokiem prawomocnym, ale nie otrzymała:

- 1) postanowienia o przedłużeniu tymczasowego aresztowania, w którym terminu jego trwania nie oznaczono lub
 - 2) odpisu prawomocnego wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności albo karę aresztu wojskowego, wraz z nakazem przyjęcia, albo odpisu prawomocnego orzeczenia sądu okręgowego określającego karę pozbawienia wolności, która ma być wykonywana, wraz z nakazem przyjęcia - w wypadku skazanego za granicą
- stosuje się przepisy § 83 ust. 3 - 5 i § 111 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności oraz dokumentowania tych czynności (Dz. U. Nr 15, poz. 142), do

czasu otrzymania dokumentów, o których mowa w § 83 ust. 3, nie dłużej jednak niż do dnia 29 lutego 2012 r.

2. Przepisy dotyczące skazanych stosuje się odpowiednio do osoby, o której mowa w ust. 1.

§ 150. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawienie wolności oraz dokumentowania tych czynności (Dz. U. Nr 15, poz. 142).

§ 151. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2012 r.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

**Za zgodność pod względem
prawnym i redakcyjnym**

ZASTĘPCA DYREKTORA
Biura Generalnego Inspektora
Prawo Sądowe
Tomasz Szafrański
prokurator

KS1121W

www.inforlex.pl

UZASADNIENIE

Uwagi ogólne

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 249 § 3 pkt 7 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - *Kodeks karny wykonawczy* (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.), zobowiązującego Ministra Sprawiedliwości do określenia czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przynusu skutkujących pozbawienie wolności oraz dokumentowania tych czynności.

Konieczność opracowania nowego rozporządzenia wynika przede wszystkim ze zmian wprowadzonych ustawą z dnia 16 września 2011 r. *o zmianie ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. Nr 240, poz. 1431), zwaną dalej „*ustawą nowelizującą k.k.w.*”. Wprawdzie nowelizacja ta nie skutkuje zmianą upoważnienia ustawowego, jak również w inny sposób nie prowadzi do utraty mocy obowiązującej przez dotychczasowe rozporządzenie, jednakże z dniem jej wejścia w życie (tj. z 1 stycznia 2012 r.) niektóre przepisy obowiązującego rozporządzenia byłyby niezgodne z treścią ustawy upoważniającej. Dotyczy to w szczególności przepisów określających zasady wykonywania orzeczeń, czyli zagadnień niezwykle istotnych dla prawidłowego wykonywania pozbawienia wolności wobec osób osadzonych w aresztach śledczych i zakładach karnych.

Projektowane rozporządzenie wprowadza znaczące zmiany w stosunku do obowiązującego dotychczas stanu prawnego, pomimo tego, że w dużej mierze, zawiera uregulowania analogiczne do zastosowanych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 stycznia 2004 r. w *sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przynusu skutkujących pozbawienie wolności oraz dokumentowania tych czynności* (Dz. U. Nr 15, poz. 142), zwanego dalej „*rozporządzeniem z dnia 13 stycznia 2004 r.*”.

Ze względu na zakres wprowadzanych zmian, a także ich charakter, zrezygnowano z opracowywania projektu rozporządzenia nowelizującego dotychczasowy akt prawny, na rzecz nowego rozporządzenia.

Opracowanie nowego rozporządzenia spowodowane jest koniecznością:

- 1) przede wszystkim dostosowania zawartych w nim rozwiązań do:
 - a) wymogów ustawy nowelizującej k.k.w.,
 - b) innych obowiązujących uregulowań prawnych kształtujących treść rozporządzenia;
- 2) dostosowania przepisów rozporządzenia do:

- a) nowej sytuacji związanej z wprowadzeniem do użytkowania w jednostkach organizacyjnych Służby Więziennej systemu informatycznego Centralna Baza Danych Osób Pozbawionych Wolności Noe.NET, zwanego dalej „*systemem Noe.NET*”,

b) nowych rozwiązań organizacyjnych Służby Więziennej związanych z wdrożeniem w aresztach śledczych i zakładach karnych reformy strukturalnej odnoszącej się do funkcjonowania „oddziałów penitencjarnych”;

3) uwzględnienia:

a) uwag i postulatów praktyków, na co dzień wykonujących czynności administracyjne w jednostkach penitencjarnych,

b) potrzeby ujednoczenia niektórych obowiązujących zasad postępowania działów ewidencji aresztów śledczych i zakładów karnych,

c) wskazań Trybunału Konstytucyjnego, zawartych w postanowieniu wydanym w dniu 4 października 2011 r., sygn. akt S 1/11 - w miarę możliwości jakie stwarza treść upoważnienia ustawowego oraz uwzględniając, w szczególności, podstawowe zasady bezpieczeństwa w obrocie dokumentami;

4) dostosowania terminologii stosowanej w rozporządzeniu do aktualnego brzmienia innych aktów normatywnych;

5) skorygowania treści przepisów, które budziły wątpliwości interpretacyjne lub nie sprawdziły się w praktycznym ich stosowaniu;

6) wprowadzenia unormowań:

a) pomocnych, a w niektórych przypadkach wręcz niezbędnych, w zapewnieniu prawidłowego wykonywania pozbawienia wolności w aresztach śledczych i zakładach karnych, w tym zwłaszcza w realizacji obowiązków spoczywających na działach ewidencji tych aresztów i zakładów,

b) usprawniających funkcjonowanie administracji jednostek penitencjarnych,

c) dotyczących spraw (zagadnień) szczególnie istotnych dla służb i organów współdziałających, w niezbędnym zakresie, z jednostkami organizacyjnymi Służby Więziennej.

Uwagi szczegółowe

1. Zmiana najdalej idącą w skutkach dla sądów, jednostek penitencjarnych oraz dla osób pozbawionych wolności, jest przyjęcie zasady, iż otrzymanie samego zawiadomienia o uprawomocnieniu się wyroku skazującego sądu pierwszej instancji nie stanowi samoistnej przesłanki, do wykonywania pozbawienia wolności po upływie terminu, do którego zastosowano tymczasowe aresztowanie.

Wieloletnia praktyka polegająca na tym, iż zawiadomienie o uprawomocnieniu się wyroku skazującego uznawane jest za samoistną podstawę pozbawienia wolności do czasu otrzymania z sądu dokumentacji wykonawczej w tej sprawie (odpisu wyroku, którym wymierzono podlegającą wykonaniu karę pozbawienia wolności, wraz z nakazem przyjęcia do odbycia tej kary) nie może być dłużej aprobowana.

Sąd, uznając, iż zachodzą przesłanki do dalszego pozbawienia wolności osoby, wobec której uprawomocnił się wyrok skazujący, powinien stosować tryb przewidziany w art. 249 § 4 k.p.k. – czyli przedłużyć stosowanie tymczasowego aresztowania, jeżeli było stosowane przed uprawomocnieniem się wyroku.

Należy w tym miejscu zauważyć, iż przepisy rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r. przewidują obecnie taki tryb postępowania, jeżeli sąd po uprawomocnieniu się wyroku sądu pierwszej instancji, a przed sporządzeniem dokumentacji wykonawczej w tej sprawie, uzna, iż niezbędne jest osadzenie skazanego w jednostce penitencjarnej (§ 24 ust. 2 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r.). Sytuacja prawna takiej osoby niezym różni się od sytuacji osoby, która w dniu uprawomocnienia się wyroku jest już pozbawiona wolności. W związku z tym, w takiej samej sytuacji prawnej, powinny być stosowane takie same wymogi dotyczące dokumentów; na podstawie których wykonywane jest wobec tych osób pozbawienie wolności.

Obecnie nie jest możliwe jednoznaczne wskazanie, na jakiej podstawie prawnej (a raczej - na podstawie jakiej decyzji sądu) jest wykonywane pozbawienie wolności w okresie od daty upływu terminu stosowania tymczasowego aresztowania, określonego w ostatnim postanowieniu w tym przedmiocie, do daty wpływu do jednostki penitencjarnej dokumentacji wykonawczej w danej sprawie (odpisu prawomocnego wyroku wraz z nakazem przyjęcia).

Konsekwencją przedstawionego rozumowania jest przyjęcie jednoznacznej zasady, iż wykonywanie pozbawienia wolności może mieć miejsce wyłącznie wówczas, gdy organ postępowania wykonawczego, jakim jest dyrektor aresztu śledczego lub zakładu karnego, dysponuje postanowieniem o stosowaniu tymczasowego aresztowania, którego termin jeszcze nie minął, albo prawomocnym:

- a) wyrokiem skazującym na karę pozbawienia wolności lub karę aresztu wojskowego, wraz z nakazem przyjęcia,
- b) orzeczeniem sądu okręgowego określającym karę pozbawienia wolności, która ma być wykonywana wobec osoby skazanej przez sąd państwa obcego lub międzynarodowy trybunał karny, wraz z nakazem przyjęcia.

Powyższa zmiana znajduje odzwierciedlenie w projektowanych przepisach § 83 ust. 3 - 5 oraz § 113 ust. 1 (odpowiednie przepisy w rozporządzeniu z dnia 13 stycznia 2004 r. to: § 83 ust. 3 - 5 oraz § 111 ust. 1). Skutkiem praktycznym przyjętego rozwiązania będzie obowiązkowe zwolnienie tymczasowo aresztowanego, jeżeli upłynął termin stosowania tymczasowego aresztowania, a nie otrzymano w danej sprawie nakazu przyjęcia do odbycia kary wraz z odpisem (wyciągiem) prawomocnego wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności lub karę aresztu wojskowego, albo odpisem prawomocnego orzeczenia sądu okręgowego określającego karę pozbawienia wolności, która ma być wykonywana wobec osoby skazanej przez sąd państwa obcego lub międzynarodowy trybunał karny.

2. Kolejne zmiany, szczególnie istotne dla działów ewidencji aresztów śledczych i zakładów karnych, wynikają z nowelizacji treści art. 80 § 1 k.k.w. (art. 1 pkt 36 ustawy nowelizującej k.k.w.). Zmiana treści tego przepisu powoduje, że możliwe jest odstąpienie od obowiązującej od dziesięcioleci zasady wykonywania kar w kolejności wyznaczonej przez kolejność uprawomocnienia się wyroków, którymi je wymierzono. Ze względu na zasadę określoną w art. 15 § 4 k.k.w. obecnie nie jest już możliwe przedawnienie wykonania kary wcześniej uprawomocnionej w przypadku wykonywania innej kary. Dotychczas każde kolejne orzeczenie wpływające do jednostki, uprawomocnione wcześniej niż orzeczenie aktualnie wykonywane, stanowiło podstawę do przetrwania biegu kary aktualnie wykonywanej i sporządzenia nowych obliczeń okresu wykonywania kary, nie tylko w nowej sprawie, lecz także w tych, w których obliczenia takie zostały już sporządzone. Wprowadzona zmiana spowoduje istotne uproszczenie w sposobie wprowadzania orzeczeń do wykonania, a w szczególności znaczne zmniejszenie się liczby przypadków, kiedy należy dokonać nowego obliczenia okresu wykonywania kary, przez co znacząco zmniejszy się zarówno liczba czynności administracyjnych po stronie jednostki penitencjarnej, jak i sądu.

Powyższa zmiana znajduje odzwierciedlenie w projektowanych przepisach - § 52 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 (wobec skreślenia przepisu § 52 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r.), § 58 ust. 2, jak również w § 59 ust. 2 oraz § 148.

3. Wiele nowych uregulowań zawartych w projektowanym rozporządzeniu jest konsekwencją wdrożenia do użytkowania przez Służbę Więzienną nowego systemu informatycznego, stanowiącego centralną bazę danych, zawierającą w szczególności niezbędne dane o osobach pozbawionych wolności i wykonywanych wobec nich orzeczeniach. Wdrożenie tego systemu pozwala na uproszczenie, a nawet wyeliminowanie niektórych czynności wykonywanych przez administrację jednostek penitencjarnych w dotychczasowy, tradycyjny sposób. Jednakże do czasu wejścia w życie nowego rozporządzenia funkcjonariusze i pracownicy działów ewidencji jednostek penitencjarnych, a także Biura Informacji i Statystyki Centralnego Zarządu Służby Więziennej, mimo wdrożenia systemu Noe.NET, nadal zobowiązanymi są do wykonywania czynności służbowych, które nie mają już uzasadnienia merytorycznego. Ponieważ system dysponuje bazą centralną, pozwala to na wprowadzenie nowych rozwiązań niemożliwych do realizacji w oparciu o dotychczasowe programy komputerowe i jednostkowe (lokalne) bazy danych. Powyższe dotyczy, w szczególności, następujących przepisów projektowanego rozporządzenia: § 30 ust. 6 pkt 2, § 52 ust. 1 pkt 9 lit. b, § 63 ust. 3 - 6, § 69 ust. 2 i 4, § 77 ust. 4 - 6 i 9, § 78 ust. 3 i 5, § 131 ust. 5, § 136 ust. 3, § 137 ust. 5 i 9, § 141 ust. 2 pkt 2.

4. W związku z reformą struktury organizacyjnej jednostek penitencjarnych wprowadza się także szereg zmian dostosowujących rozwiązania zawarte w projekcie rozporządzenia do zmian organizacyjnych, zmierzających do usprawnienia funkcjonowania aresztów śledczych i zakładów karnych. Uwzględniając powyższe w projekcie rozporządzenia używa się nowego określenia *„komórka organizacyjna bezpośrednio odpowiedzialna za*

prowadzenie oddziałów penitencjarnych" - § 41, § 46 ust. 1, § 61 ust. 1, § 68 ust. 1, § 112 ust. 3, 4 i 7, § 120 ust. 2, § 139.

Ponadto wprowadzono również istotne zmiany w nazewnictwie stosowanym przy określaniu dokumentacji dotyczącej osadzonego, prowadzonej w jednostkach penitencjarnych (§ 63 ust. 1 i inne). Wprowadzono określenie „*akta ewidencyjne*”, w miejsce akt osobowych część „A”, prowadzonych przez dział ewidencji, w których przechowywane są dokumenty dotyczące czynności administracyjnych. Natomiast w miejsce określenia akta osobowe część „B”, w których dokumentuje się prowadzenie oddziałów penitencjarnych, wprowadzono pojęcie „*teczka osobopoznawcza*”, uwzględniając w tym zakresie w szczególności treść projektu rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobów prowadzenia oddziałów penitencjarnych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz. U. Nr 151, poz. 1469), opracowywanego przez Biuro Penitencjarne Centralnego Zarządu Służby Więziennej. Obecnie teczka osobopoznawcza stanowi część akt osobowych (art. 27 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia w sprawie prowadzenia oddziałów penitencjarnych), a wzór formularza teczki określa załącznik do rozporządzenia z dnia 14 sierpnia 2003 r.

W związku z koniecznością zapewnienia prawidłowej realizacji czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem pozbawienia wolności wprowadzono także istotne ograniczenia w wydawaniu akt ewidencyjnych poza jednostkę penitencjarną - § 67.

5. Inne proponowane w projektowanym rozporządzeniu zmiany polegają na tym, że:

1) zdefiniowano, na potrzeby niniejszego rozporządzenia, pojęcie „*dokument osobisty*” (§ 1 ust. 1 pkt 3), wskazując ponadto, że tylko takie dokumenty przechowywane są w depozycie prowadzonym przez dział ewidencji (§ 38 ust. 1). Projektując tę zmianę kierowano się tym, iż dokumenty zdefiniowane w projekcie jako „*dokumenty osobiste*” są istotne dla prawidłowej realizacji czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem pozbawienia wolności (czynności realizowanych przez dział ewidencji). Niektóre z tych dokumentów służą sprawdzeniu tożsamość osoby pozbawionej wolności (potwierdzeniu tej tożsamości), bądź umożliwiają potwierdzenie faktów istotnych z punktu widzenia czynności administracyjnych (np. przy dokonywaniu rozmieszczenia lub przemieszczania osób tymczasowo aresztowanych). Ewentualnie za pomocą niektórych z tych dokumentów dokonuje się niezbędnych ustaleń związanych z realizacją obowiązku powiadamiania właściwych organów, np. wojskowych komendantów uzupełnień (o przyjęciu lub zwolnieniu osadzonego). Dlatego też dokumenty te powinny nadal być przechowywane w dziale ewidencji. Jednocześnie przekazanie pozostałych dokumentów do właściwego depozytu (magazynu rzeczy własnych) usprawni korzystanie z nich przez funkcjonariuszy lub pracowników komórki organizacyjnej bezpośrednio odpowiedzialnej za prowadzenie oddziałów penitencjarnych (ze względu na ułatwiony dostęp do dokumentów potwierdzających np. posiadane wykształcenie, kwalifikacje zawodowe, zaangażowanie społeczne lub polityczne). W związku z tym rezygnuje się również z zasady określonej

- w § 38 ust. 7 zdanie trzecie rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r., zawierającej wymóg posiadania zgody organu dysponującego na wydanie takiego dokumentu (np. legitymacji szkolnej lub studenckiej albo legitymacji organizacji społecznej lub politycznej, świadectwa szkolnego, dyplomu, dowodu rejestracyjnego pojazdu, czy też prawa jazdy) należącego do tymczasowo aresztowanego względem którego nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności - § 1 ust. 1 pkt 3 (w związku z tym także w: § 30 ust. 1, § 38, § 88 ust. 6, § 99 ust. 2, § 121, § 127 ust. 1, § 144);
- 2) określenie „*paszport*” zastąpiono określeniem „*dokument paszportowy*”, zgodnie z brzmieniem art. 4 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o dokumentach paszportowych (Dz. U. Nr 143, poz. 1027, z późn. zm.), stanowiącym, iż dokument paszportowy stwierdza tożsamość osoby - § 1 ust. 1 pkt 3 lit. b;
- 3) doprecyzowano określenie *kara porządkowa*” - § 1 ust. 1 pkt 12;
- 4) zamieszczono w przepisach ogólnych skrót „*okres wykonywania kary*”, uprzednio umieszczony w § 49 ust. 1 rozporządzenia z 13 stycznia 2004 r., co było niezbędne ze względu na fakt, iż określenia tego używa się już w § 3 ust. 1 oraz § 5 ust. 1 i 4 projektu - § 1 ust. 1 pkt 15;
- 5) uwzględniono Centralne Biuro Antykorupcyjne jako organ:
- a) doprowadzający, gdyż zgodnie z art. 10 § 3 i 253 § 2 k.k.w., w brzmieniu ustalonym art. 169 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o *Centralnym Biurze Antykorupcyjnym* (Dz. U. Nr 104, poz. 708, z późn. zm.), funkcjonariusze Centralnego Biura Antykorupcyjnego są również organem doprowadzającym - § 1 ust. 1 pkt 16,
- b) uprawniony do przeprowadzania czynności procesowych na terenie jednostek penitencjarnych, gdyż zgodnie z art. 312 pkt 1 k.p.k., w brzmieniu ustalonym art. 170 pkt 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o *Centralnym Biurze Antykorupcyjnym* (Dz. U. Nr 104, poz. 708, z późn. zm.), funkcjonariuszom Centralnego Biura Antykorupcyjnego przysługują w tym zakresie uprawnienia Policji - § 100 ust. 1 pkt 2;
- 6) zdefiniowano określenie „*orzeczenie oczekujące na wykonanie*”, wielokrotnie używane, także w rozporządzeniu z dnia 13 stycznia 2004 r., w którym nie było ono jednak wprost wyjaśnione, co powodowało jego niewłaściwe rozumienie przez osoby nieznające bliżej przedmiotowej problematyki - § 1 ust. 1 pkt 19;
- 7) wskazano, że placówka pocztowa - w rozumieniu rozporządzenia – to placówka pocztowa operatora publicznego lub operatora w rozumieniu ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. - *Prawo pocztowe* (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1159, z późn. zm.), odpowiednio jak to uregulowano w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w *sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym* (Dz. U. Nr 190, poz. 1277) - § 1 ust. 1 pkt 22;

- 8) określono nowe brzmienie pojęcia „*pomieszczenie Policji*” uwzględniając treść przepisu art. 223b § 1 k.k.w. wprowadzonego na mocy ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. *o zmianie ustawy - Kodeks karny wykonawczy* (Dz. U. Nr 22, poz. 119) - § 1 ust. 1 pkt 23;
- 9) objęto definicją przepustki podstawę do opuszczenia zakładu karnego określoną w art. 234 § 2 k.k.w. - § 1 pkt 25;
- 10) doprecyzowano określenie „*przepustka*” poprzez przyjęcie, że jest to czasowe opuszczenie terenu jednostki penitencjarnej, jeżeli jest realizowane bez konwoju, ale także bez asysty funkcjonariusza, pracownika lub innej osoby godnej zaufania. W związku z tym, w każdym przypadku, gdy osadzony, który opuścił jednostkę w asyście określonej osoby (funkcjonariusza, pracownika, osoby godnej zaufania), nie powróci do aresztu śledczego lub zakładu karnego w wyznaczonym terminie wraz, z tą osobą (uwolni się), to ma miejsce ucieczka, a nie tzw. niepowrót z przepustki - § 1 pkt 25;
- 11) wskazano, iż sąd penitencjarny obejmuje zakresem swojego zainteresowania także tymczasowo aresztowanych, co wynika w szczególności z art. 3 § 2 k.k.w. w zw. z art. 242 § 1 k.k.w. - § 1 pkt 27;
- 12) skorygowano definicję tymczasowo aresztowanego, mając na względzie, że podstawą pozbawienia wolności osoby, wobec której uprawomocnił się wyrok sądu pierwszej instancji (lecz nie otrzymano jeszcze odpisu tego wyroku wraz z nakazem przyjęcia), może być wyłącznie postanowienie o tymczasowym aresztowaniu - a nie zawiadomienie o uprawomocnieniu się wyroku skazującego. W związku z tym, tymczasowo aresztowany - w rozumieniu rozporządzenia - to osoba pozbawiona wolności na podstawie postanowienia o zastosowaniu lub przedłużeniu stosowania tego środka zapobiegawczego, do czasu otrzymania przez jednostkę penitencjarną dokumentacji wykonawczej dotyczącej kary orzeczonej w tej sprawie, tj. odpisu prawomocnego wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności lub karę aresztu wojskowego, wraz z nakazem przyjęcia, albo odpisu prawomocnego orzeczenia sądu okręgowego określającego karę pozbawienia wolności, która ma być wykonywana wobec osoby skazanej przez sąd państwa obcego lub międzynarodowy trybunał karny, wraz z nakazem przyjęcia. Dotychczas osoby tymczasowo aresztowane, co do których wpłynęło zawiadomienie o uprawomocnieniu się wyroku skazującego, traktowane były jako osoby skazane. Jednocześnie w rozporządzeniu z dnia 13 stycznia 2004 r. brak było odpowiednich regulacji określających tryb postępowanie w przypadku upływu terminu stosowania tymczasowego aresztowania wobec osób tymczasowo aresztowanych, które zostały skazane przez sąd państwa obcego lub międzynarodowy trybunał karny i przekazane do odbycia kary pozbawienia wolności w Rzeczypospolitej Polskiej (§ 83 ust. 3 i § 111 ust. 1 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r.) - § 1 ust. 1 pkt 30 lit b;
- 13) wskazano, że pojęcie „*tymczasowo aresztowany*” oznacza także osobę skazaną (nie tylko obywatela polskiego) przez sąd państwa obcego lub międzynarodowy trybunał

kamy, do czasu otrzymania przez jednostkę penitencjarną odpisu prawomocnego orzeczenia sądu okręgowego wraz z nakazem przyjęcia, a nie do czasu uprawomocnienia się tego orzeczenia, tak jak to uregulowano w § 1 ust. 1 pkt 26 lit. b rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r. - § 1 ust. 1 pkt 30 lit b;

14) doprecyzowano używane w rozporządzeniu pojęcie „*ukarany*” - § 1 ust. 1 pkt 31;

15) doprecyzowano określenie „*zakład leczniczy*” uwzględniając nowe brzmienie art. 213 § 1 k.k.w. wprowadzone na mocy ustawy nowelizującej k.k.w. (art. 1 pkt 90) - § 1 ust. 1 pkt 36;

16) wskazano, że ilekroć w rozporządzeniu używa się określenia „*zarządzenie*” należy przez to rozumieć również odpis zarządzenia. Regulacja ta jest niezbędna, aby uniknąć konieczność każdorazowego powtarzania, że podstawą realizacji konkretnej czynności administracyjnej jest zarządzenie lub też odpis zarządzenia. Należy bowiem zauważyć, że w tych samych sprawach różne organy wydają różne dokumenty. Przykładowo widzenia z osobami tymczasowo aresztowanymi pozostającymi w dyspozycji sądu udziela się na podstawie odpisu zarządzenia (§ 311 ust. 3 *Regulaminu urzędowania sądów powszechnych*), gdyż oryginał pozostawia się w aktach sprawy, natomiast widzenia z osobami pozostającymi w dyspozycji prokuratora na etapie postępowania przygotowawczego, na podstawie oryginału zarządzenia (§ 200 ust. 3 *Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury*) - zaś kopię dołącza się do akti podreecznych - § 1 ust. 1 pkt 37;

17) doprecyzowano wymogi formalne, jakim powinno odpowiadać orzeczenie lub inny dokument bezpośrednio skutkujący wykonywaniem lub odstąpieniem od wykonywania orzeczenia (dotyczy to np. dokumentów, o których mowa w § 57 ust. 1 i 2 projektu) - § 4 ust. 2;

18) wskazano, iż każda wykonywana kara pozbawienia wolności (kara aresztu) wymaga odrębnej dokumentacji wykonawczej, nawet wówczas, gdy dwie lub więcej kar jest wykonywanych na podstawie tego samego orzeczenia. Nie jest wymagany kolejny egzemplarz uzasadnienia, jeżeli na podstawie jednego orzeczenia jest wykonywanych kilka kar - § 4 ust. 4;

19) określono, że nie można przyjąć do wykonania dokumentu stanowiącego podstawę prawną przyjęcia, dalszego wykonywania pozbawienia wolności lub zwolnienia osadzonego albo skutkującego obliczenie okresu wykonywania pozbawienia wolności, jeżeli dokument ten jest nieczytelny w zakresie niezbędnym dla określenia czy podlega wykonaniu, tj. w zakresie spełnienia wymogów formalnych (pieczęcie, podpisy), ale także wskazania danych personalnych osoby, której dotyczą, wymiaru kary lub okresu stosowania tymczasowego aresztowania albo okresów podlegających zaliczeniu na poczet kary - § 5 ust. 1;

20) określono, że potwierdzenia autentyczności, uzupełnienia, poprawienia lub sprostowania dokumentów niezbędnych do przyjęcia, dalszego wykonywania pozbawienia wolności lub zwolnienia osadzonego albo skutkujących obliczenie okresu

- wykonywania kary, można dokonać za pośrednictwem telefaksu, także wówczas jeżeli jednostka penitencjarna i właściwy organ mają siedzibę w tej samej miejscowości. Rozwiązanie to jest bezpieczne, gdyż za pośrednictwem telefaksu następuje tylko potwierdzenie autentyczności, sprostowanie, uzupełnienie lub poprawienie już doręczonej, najczęściej oryginalnej dokumentacji (niepełniającej tylko wszystkich wymogów). W każdym z takich przypadków, nadesłanie telefaksowej kopii dokumentu poprzedza odpowiednia „*interwencja*” administracji jednostki penitencjarnej, która telefaksem lub telefonicznie zażądała od właściwego organu potwierdzenia autentyczności, sprostowania, uzupełnienia lub poprawienia dokumentacji - § 5 ust. 3;
- 21) uzupełniono katalog przypadków, gdy wymagana jest oryginalna dokumentacja sporządzona przez sąd o dokumenty skutkujące koniecznością dokonania lub zmiany obliczenia okresu wykonania kary - § 6 ust. 1;

22) zrezygnowano z unormowania zawartego w przepisie § 6 ust. 3 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r., przewidującego możliwość przesyłania pocztą elektroniczną dokumentów zawierających rozstrzygnięcia skutkujące pozbawieniem wolności, wydanie poza teren jednostki penitencjarnej lub zwolnienie osadzonego, o ile przesłany dokument został podpisany bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu oraz znakowany czasem. Rozwiązanie to w praktyce nie było stosowane, a przepis je przewidujący, stanowił *de facto* regulację „*martwą*” (niewykorzystywaną). Pomimo ponad 7 - letniego okresu obowiązywania tego unormowania znane są jedynie dwa przypadki, gdy sąd zamierzał w tym trybie doręczyć dokumenty skutkujące zwolnieniem osadzonego, jednakże ostatecznie do zwolnienia na podstawie dokumentów przesłanych pocztą elektroniczną nie doszło (doręczono oryginalne dokumenty zwykłym trybem).

Należy zauważyć, że dokumenty przesyłane za pośrednictwem „*bezpiecznej poczty elektronicznej*”, powinny - zgodnie z przepisami rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r. - spełniać określone wymogi formalne (§ 4 i 8), w tym być zaopatrzone nie tylko w podpis uprawnionej osoby lub uwierzytelnienie przez uprawnioną osobę doręczanego dokumentu, lecz także odcisk okrągłej pieczęci urzędowej z godłem państwowym, wzmiankę o wykonalności itd. Dlatego też dokumenty te (odpisy orzeczeń, wraz z odpowiednimi nakazami) powinny być przesyłane w formie zeskanowanej, natomiast sam podpis elektroniczny stanowi wówczas jedynie element zabezpieczenia odbiorcy korespondencji przed przesłaniem jej przez osobę nieuprawnioną. W związku z tym należy podkreślić, że brak elektronicznych skrynek podawczych w jednostkach penitencjarych powoduje, że przesyłanie zeskanowanych dokumentów drogą elektroniczną często bardzo obszernych i zapisywanych w różnych formatach, może rodzić szereg problemów i trudności praktycznych, nie tylko po stronie administracji jednostek penitencjarych, ale również sądów i prokuratur.

Nie bez znaczenia jest też fakt, iż zagadnienie to nie zostało uregulowane w przepisach organów, które dokumenty takie mogą w drodze elektronicznej przesyłać do jednostek penitencjarych. Wydaje się, że powinny zostać wprowadzone

odpowiednie rozwiązania opisujące, chociażby od strony formalnej, technikę elektronicznego doręczania dokumentów, w tym użycie bezpiecznego podpisu elektronicznego oraz ewentualnie precyzować formę potwierdzenia transmisji danych.

Uwzględniając powyższe zrezygnowano z przepisu § 6 ust. 3 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r., uznając za zasadne odstąpienia od regulacji, które nie są wykorzystywane, budzą wątpliwości interpretacyjne i mogą wprowadzać w błąd właściwe organy.

Przewidując, iż w związku z orzeczeniami Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 października 2011 r. w sprawach o sygn. akt P 9/11 oraz S 1/11, sądy i jednostki organizacyjne prokuratury jednak będą zaopatrywać się w bezpieczny podpis elektroniczny weryfikowany przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu i znakowany czasem, wprowadza się uproszczona formę wykorzystania tego podpisu, o której mowa w § 6 ust. 1 pkt 2. Przykład pozytywnych zmian stanowią Prokuratura Okręgowa i Rejonowa w Tarnobrzegu, które podjęły odpowiednie działania i od dnia 1 stycznia 2012 r. dokumenty skutkujące zwolnieniem tymczasowo aresztowanych, pozostających w ich dyspozycji, będą przysyłać drogą elektroniczną, w trybie § 6 ust. 3 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r.;

23) określono, że poza przypadkami wymienionymi w rozporządzeniu, dokumenty skutkujące zwolnieniem osadzonego, a w uzasadnionych wypadkach także inne wskazane dokumenty, mogą być przesłane telefaksem, o ile właściwy organ (sąd lub prokurator) powiadomił o tym dyrektora, przysyłając stosowną informację za pośrednictwem poczty elektronicznej (informację, a nie dokument w rozumieniu przepisów rozporządzenia), podpisaną bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu oraz znakowaną czasem. Przyjęte rozwiązanie ma ograniczyć ryzyko związane z ewentualnością otrzymania podrobionych lub przerobionych dokumentów, gdyż ocena autentyczności dokumentów przesłanych telefaksem jest znacznie ograniczona. Dlatego też informacja przesłana przy użyciu „*kwalifikowanego*” podpisu elektronicznego stanowić będzie dodatkowe zabezpieczenia dokumentów przysyłanych telefaksem. Projektowane unormowanie zakłada więc, że dokumenty telefaksowe mogą być przesłane i podlegać wykonaniu nie tylko w przypadkach wymienionych w rozporządzeniu (kiedy rozporządzenie tak stanowi, np. § 83 ust. 4, § 113 ust. 6, § 122 ust. 2), ale także w każdym innym przypadku, gdy właściwy organ „*powierdzi*” ich autentyczność oraz treść rozstrzygnięcia, w drodze elektronicznej, przy wykorzystaniu bezpiecznego podpisu elektronicznego (wydaje się, że dotyczyć to będzie prawie wyłącznie dokumentów skutkujących zwolnieniem). Rozwiązanie to stanowi istotne uproszczenie w stosunku do obowiązującej regulacji przewidzianej w § 6 ust. 3 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r. Projekt zakłada bowiem jedynie potwierdzenie „*bezpieczną pocztą elektroniczną*” dokumentacji przesłanej telefaksem, gdy tymczasem obowiązujące przepisy zakładają skanowanie dokumentacji przez administrację sądu lub prokuratury, a następnie przesyłanie zeskanowanych dokumentów (zbyt duże rozmiary plików mogłyby powodować trudności w odbiorze takiej dokumentacji, wprowadzenie

ograniczeń i ściśle określonych wymogów musiałoby się wiązać z wdrożeniem elektronicznych skrzynek podawczych). Wprowadzenie tego mechanizmu nie wiąże się z ponoszeniem przez jednostki penitencjarne dodatkowych kosztów (skrzyнки podawcze, podpis elektroniczny itd.). Dla skutecznego wdrożenia przewidzianego w projekcie rozwiązania niezbędne jest wyposażenie sądów i prokuratur w bezpieczne podpisy elektroniczne weryfikowane za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu oraz znakowane czasem. Obecny stan przygotowań sądów i prokuratur nie może stanowić przeszkody w przyjęciu rozwiązań, które stwarzają możliwość korzystania z nowej formy dostarczania dokumentów skutkujących zwolnieniem, tym samym odpowiada sugestiom (wskazówkom) Trybunał Konstytucyjnego, zawartym w postanowieniu z dnia 4 października 2011 r., sygn. akt S 1/11;

24) utrzymano unormowanie zakładające, że nie podlegają wykonaniu dokumenty skutkujące zwolnieniem osadzonego przesłane za pośrednictwem telefaksu, z wyjątkiem przypadków wymienionych w rozporządzeniu oraz sytuacji, gdy przesłanie telefaksowych kopii dokumentów potwierdził właściwy organ przesyłając stosowną informację „*bezpieczną pocztą elektroniczną*”. Uznano bowiem, że wprowadzenie takich rozwiązań:

a) nie odpowiada wskazaniom (i jak się wydaje także intencjom) Trybunału Konstytucyjnego, wyrażonym w postanowieniu sygnalizacyjnym z dnia 4 października 2011 r., sygn. akt S 1/11. Podkreślić należy, że w projekcie przewiduje się (tak jak w rozporządzeniu z dnia 13 stycznia 2004 r.) unormowania dopuszczające możliwość wykonywania telefaksowych kopii dokumentów w szczególnych przypadkach, gdy spełnienie wskazanych w nich dodatkowych warunków (np. przekazywanie zwolnionej osoby innemu organowi) w sposób wystarczający zabezpiecza właściwe organy państwa przed wykonaniem nieautentycznych dokumentów. Nie wydaje się także możliwe (prawdopodobnie) podejmowanie działań przestępczych mających spowodować pozbawienie wolności, w przeciwieństwie do zwolnienia osoby z jednostki penitencjarnej. Jednakże nawet wówczas, gdyby takie działania zostały podjęte, to wprowadzony mechanizm jest wystarczający dla ustalenia (wykrycia) takich przypadków,

b) naruszać będzie podstawowe zasady bezpieczeństwa w obrocie dokumentami,

c) nie jest właściwe (jest przedwczesne) z uwagi na brak odpowiedniego zabezpieczenia będącej w użytkowaniu Służby Więziennej, sądów i prokuratur drogi telefaksowej przed możliwością wykorzystania jej w sposób bezprawny;

25) określono sposób doręczenia dokumentów skutkujących zwolnieniem osadzonych mając na uwadze granice dopuszczalnej regulacji „*zasad zwalniania*” wyznaczone treścią upoważnienia ustawowego. Ustalono czynności administracyjne jednostki penitencjarnej stanowiące element składowy „*wykonywania*” pozbawienia wolności. Projektowano zmiany tak, aby uwzględnić, w miarę możliwości, wskazania Trybunału Konstytucyjnego zawarte w postanowieniu wydanym w dniu 4 października 2011 r., sygn. akt S 1/11. Niemożliwe było takie ukształtowanie projektowanych przepisów, aby

wskazać w nich, że dokumenty skutkujące zwolnieniem osadzonego należy doręczyć w dniu wydania decyzji o zwolnieniu, gdyż obowiązkiem ten spoczywa nie organach Służby Więziennej, lecz na uprawnionym organie zarządzającym zwolnienie osadzonego.

Nie zgodzono się z także z poglądem, że określenie ustawowe „w dniu, w którym upływa termin zastosowania tymczasowego aresztowania” (użyte w art. 211 § 3 k.k.w.) obejmuje również sytuacje wydania postanowienia o uchyleniu tymczasowego aresztowania (tym samym nie podzielono poglądu, że zwolnienie tymczasowego aresztowanego - zgodnie z k.k.w. – bezwzględnie musi nastąpić w dniu wydania postanowienia o uchyleniu; niezależnie od praktycznych problemów związanych z realizacją takiej zasady). Dokonując interpretacji przepisu art. 211 § 3 k.k.w. należy mieć bowiem na względzie, że:

a) w Kodeksie karnym wykonawczym w § 3 art. 211 mówi się o „dniu, w którym upływa termin”, a jednocześnie w § 6 art. 211 używa się zwrotu „po uchyleniu w tej sprawie tymczasowego aresztowania”. Również w Kodeksie postępowania karnego ustawodawca używa zarówno określenia „upływ” terminu stosowania (art. 263 § 6, art. 331 § 4 k.p.k.), jak i określenia „uchylenie” tymczasowego aresztowania (art. 253, art. 254 § 1 k.p.k.). Nie powinno się więc różnym określeniom nadawać tego samego znaczenia (zakaz wykładni synonimicznej), zwłaszcza tym występującym w obrębie tego samego aktu prawnego. Zwolnienie tymczasowo aresztowanego w związku z upływem terminu stosowania środka zapobiegawczego następuje bez decyzji (aktywności) właściwego organu. analogicznie jak zwolnienie skazanego w związku z odbyciem kary w całości. Zarówno w przypadku zwolnienia tymczasowo aresztowanego w związku z upływem terminu stosowania tymczasowego aresztowania, jak i zwolnienia skazanego lub ukaranego w związku z wykonaniem kary w całości, dyrektor aresztu śledczego lub zakładu karnego posiada informację o terminie zwolnienia (zawartą w oryginalnych dokumentach), która wynika z odpowiednio: z ostatniego postanowienia w przedmiocie tymczasowego aresztowania lub z obliczenia okresu wykonywania kary. Natomiast zwolnienie w związku z uchyleniem tymczasowego aresztowania następuje na skutek decyzji organu procesowego, którą należy dostarczyć organowi wykonującemu tymczasowe aresztowanie (tak jak w przypadku warunkowego zwolnienia skazanego),

b) na zasadzie art. 209 i art. 214 § 1 k.k.w. do wykonywania tymczasowego aresztowania stosuje się odpowiednio przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności ze zmianami wynikającymi z przepisów rozdziału XV. W związku z tym, gdyby nie przepis art. 211 § 3 k.k.w., mogłaby powstać wątpliwość, czy w przypadku, gdy termin upływu stosowania tymczasowego aresztowania przypada na dzień ustawowo wolny od pracy, tymczasowo aresztowanego nie należałoby zwolnić z jednostki penitencjarnej w dniu poprzedzającym ten termin, zgodnie z art. 168 k.k.w. (w tym też należy upatrywać uzasadnienia tej regulacji),

c) w zakresie zwalniania osadzonych z jednostek penitencjarnych powinny obowiązywać jednakowe procedury dla tymczasowo aresztowanych, jak i skazanych. Wyrażając pogląd, że zwalnianie tymczasowo aresztowanych powinno następować w dniu wydania decyzji o uchyleniu tymczasowego aresztowania albo w dniu przyjęcia poręczenia majątkowego, to konsekwentnie należałoby przyjąć, że również zwalnianie skazanych lub ukaranych powinno następować w dniu wydania decyzji o ich zwolnieniu (np. z powodu przywrócenia terminu do wniesienia środka odwoławczego, uchyleńa kary porządkowej, czy też ulaskawienia – mając na uwadze, że w tym przypadku decyzję podejmuje Prezydent RP, a wykonuje ją właściwy sąd.). Jednocześnie trzeba mieć na względzie także realne techniczne możliwości doręczenia decyzji o zwolnieniu - w każdej z tych sytuacji - dyrektorowi jednostki penitencjarnej.

W związku z powyższym zaproponowano rozwiązanie zakładające, że podstawą zwolnienia mogą być telefaksowe kopie stosownych dokumentów, o ile zostanie to „*powierdzone*” przez organ zarządzający zwolnienie informacją przesłaną bezpieczną pocztą elektroniczną (stanowiąc zdecydowanie uproszczoną formę doręczenia dokumentów). Rozwiązanie to stwarza sądom i prokuraturom możliwość wyeliminowania opóźnień w zwalnianiu osadzonych, w ten sposób uwzględniając wskazania Trybunału Konstytucyjnego zawarte w postanowieniu wydanym w dniu 4 października 2011 r., sygn. akt S 1/11;

26) wskazano, że obowiązek zwrócenia się do sędziego penitencjarnego z wnioskiem o zbadanie legalności pozbawienia wolności, dotyczy także przypadku uzasadnionego przypuszczenia, że nastąpiło przedawnienie wykonania kary. Dotychczasowe brzmienie tego przepisu, mówiące o uzasadnionym przypuszczeniu niezgodnego z prawem pozbawienia wolności, ma bardzo szeroki zakres (np. skierowanie wobec osoby przekazanej w ramach europejskiego nakazu aresztowania orzeczenia w innej sprawie, niestanowiącej podstawy przekazania), postanowiono jednak uzupełnić (doprecyzować) jego treść ze względu na skreślenie przepisu § 62 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r. i potrzebę jednoznacznego wskazania trybu postępowania w tym zakresie - § 7;

27) określono, że także pisemne polecenie wydania tymczasowo aresztowanego do zakładu leczniczego ze względu na jego stan zdrowia (§ 107) podlega wykonaniu o ile posiada odcisk okrągłej pieczęci urzędowej z godłem państwowym - § 8 ust. 2;

28) wskazano, że sprawdzenie tożsamości osadzonego ma miejsce nie tylko w związku z jego przyjęciem do jednostki penitencjarnej, wydaniem, udzieleniem mu przepustki lub zwolnieniem, lecz również przed przetransportowaniem do innej albo z innej jednostki penitencjarnej. Jednocześnie określono, że odbywać się może ono przez przegląd akt ewidencyjnych (w rozporządzeniu z dnia 13 stycznia 2004 r. zwanych aktami osobowymi część „A”) lub teczki osobopoznawczej (w rozporządzeniu z dnia 13 stycznia 2004 r. zwanej aktami osobowymi część „B”) - § 10 ust. 1;

29) skorygowano brzmienie przepisu § 10 ust. 2:

- a) w pkt 4 lit. b - regulując przejście osadzonego w związku z jego czasowym wydaniem z jednostki penitencjarnej i „*przekazaniem*” (na określony czas) na terytorium innego państwa. Sytuacja taka ma związek z prowadzonym przeciwko niemu postępowaniem karnym, w przypadku, gdy zachodzi konieczność odroczenia wykonania postanowienia o jego przekazaniu do tego państwa na podstawie europejskiego nakazu aresztowania. Unormowanie takie jest niezbędne ze względu na konieczność uwzględnienia w rozporządzeniu regulacji zawartej w art. 607o k.p.k., w brzmieniu ustalonym art. 2 pkt 21 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o *zmianie ustawy - Kodeks karny; ustawy - Kodeks postępowania karnego. ustawy - Kodeks karny wykonawczy; ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. Nr 206, poz. 1589), a także mając na względzie art. 611h § 4 k.p.k. i inne,
- b) w pkt 5 - uwzględniając możliwość przekazania do państwa obcego, w drodze europejskiego nakazu aresztowania, także obywatela polskiego (rozporządzenie z dnia 13 stycznia 2004 r. odnosiło się tylko do cudzoziemców),
- c) w pkt 7 - uwzględniając przejście osadzonego przekazywanego do zakładu zamkniętego w celu wykonania środka zabezpieczającego, co wiąże się z jego zwolnieniem z jednostki penitencjarnej (odpowiednio jak w § 127 ust. 2),
- d) w pkt 8 - uwzględniając przejście w związku z przekazaniem nieletniego osadzonego do schroniska dla nieletnich (odpowiednio jak w § 127 ust. 1);
- 30) skorygowano brzmienie przepisów § 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r., uwzględniając fakt, iż areszty śledcze, w których osadza się tymczasowo aresztowanych pozostających w dyspozycji organów dysponujących, nie zawsze są aresztami położonymi najbliższej siedziby tych organów; dotychczasowe brzmienie tych przepisów nie było pod tym względem precyzyjne - § 11 ust. 1 i 2;
- 31) określono, że skazanego lub ukaranego wzywanego do odbycia kary kieruje się do aresztu śledczego położonego najbliżzej miejsca jego stałego pobytu (a nie miejsca zamieszkania), mając na względzie przepis art. 79 § 1 k.k.w., w brzmieniu ustalonym art. 1 pkt 33 ustawy nowelizującej k.k.w.;
- 32) uwzględniając występujące w praktyce problemy Policji, a także Straży Granicznej, uregulowano tryb postępowania w przypadkach, gdy organ doprowadzający, który dokonał zatrzymania osoby poszukiwanej w celu odbycia kary, nie dysponuje orzeczeniem umożliwiającym jej doprowadzenie do najbliższego aresztu śledczego, a orzeczenie to znajduje się w jednostce penitencjarnej znacznie oddalonej od siedziby organu doprowadzającego i miejsca zatrzymania skazanego lub ukaranego (np. zatrzymany w Poznaniu, a orzeczenie oczekujące na wykonanie znajduje się w AŚ w Krakowie). Taki tryb postępowania ma jednak charakter wyjątkowy, znajdujący zastosowania w szczególnie uzasadnionych wypadkach, stanowiąc istotne odstępstwo od obowiązującej w tym zakresie generalnej zasady, że doprowadzenie zatrzymanego ma nastąpić do jednostki, w której znajduje się orzeczenie oczekujące na wykonanie. Wprowadzono również uregulowanie dopuszczające, w takich przypadkach.

wykonywanie orzeczenia przesłanego telefaksem pomiędzy jednostkami penitencjarnymi (§ 24 ust. 5). Jednocześnie wskazano warunki po spełnieniu których może nastąpić przyjęcie doprowadzonego do aresztu śledczego innego, niż ten, w którym znajduje się podlegające wykonaniu orzeczenie. Określono również, że przyjęcie doprowadzonego w innych godzinach, niż te, które wskazano w § 35 ust. 1 zdanie pierwsze (po godzinach urzędowania administracji od 08.00 do 16.00, w sobotę po godzinie 12.00 i w dni ustawowo wolne od pracy) może nastąpić wyłącznie za zgodę dyrektora aresztu śledczego lub osoby go zastępującej - § 12 ust. 3;

33) skorygowano treść przepisu wskazując, że dotyczy on także osoby skazanej przez sąd państwa obcego lub międzynarodowy trybunał karny, która nie jest obywatelką Rzeczypospolitej, lecz została przekazana (dostarczona) do odbycia kary pozbawienia wolności w Rzeczypospolitej - § 12 ust. 7 i § 26;

34) określono, że w uzgadnianiu zmian w ustalonej już rejonizacji osadzania nie muszą uczestniczyć organy, których ta zmiana nie dotyczy. Wskazano, że zmiana rejonizacji nie wymaga dokonywania niezbędnych uzgodnień z wszystkimi organami, których ustalona rejonizacja dotyczy (objętych rejonizacją), lecz tylko z tymi bezpośrednio zainteresowanymi, których dotyczy prowadzona zmiana, co niewątpliwie usprawni i ułatwi dokonywanie zmian w rejonizacji. Rozwiązanie to powinno przede wszystkim uproszczyć i przyspieszyć procedurę zmiany ustalonej już rejonizacji, nie angażując w to organów, których ta zmiana bezpośrednio nie dotyczy (organy niuczestniczące w korekcie ustalonej rejonizacji, oczywiście otrzymują dokument określający nową, zmienioną rejonizację), co jest szczególnie istotne w trakcie podejmowania działań łagodzących skutki przeludnienia jednostek penitencjarnych (w niektórych jednostkach zjawisko przeludnienia nadal występuje). Jednocześnie zarówno dyrektor okręgowy Służby Więziennej, jak i organ, który zwrócił się o dokonanie zmiany rejonizacji osadzania, może zdecydować, że w ustaleniu przedmiotowej zmiany powinny brać udział wszystkie organy uprzednio uczestniczące w ustaleniu rejonizacji osadzania - § 14 ust. 6;

35) wprowadzono zasadę przesyłania zainteresowanym organom, w tym także dyrektorom jednostek penitencjarnych niewchodzącym w skład danego okręgu, dokumentów ustalających rejonizację osadzania, jeżeli dotyczyły one także tych jednostek - § 14 ust. 8;

36) doprecyzowano treść przepisu:

a) zwracając uwagę jego adresatów na osadzonych objętych szczególną ochroną w czasie ich pobytu w jednostce penitencjarnej, w myśl przepisów ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. *o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy* (Dz. U. Nr 39, poz. 2011), którym zapewnienie bezpieczeństwa osobistego uzasadnia dokonywanie odstępstw od ustalonej rejonizacji osadzania - § 15 ust. 2 zdanie pierwsze,

b) wprowadzając obowiązek powiadomienia dyrektora aresztu śledczego o uzgodnieniach dyrektora okręgowego Służby Więziennej z właściwym organem lub organami - § 15 ust. 2 zdanie drugie;

37) przyznano dyrektorowi prawo do samodzielnego przetransportowania do innego aresztu śledczego osadzonego:

a) objętego szczególną ochroną, o której mowa w art. 88d § 1 i 2 k.k.w. oraz art. 212ba § 1 i 2 k.k.w. (przepisów dodanych ustawą z dnia 5 stycznia 2011 r. *o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy*),

b) który taką ochroną ma być objęty (wplynął wniosek, lecz jeszcze nie wydano decyzji)

- w przypadku, gdy przeniesienie do innej jednostki penitencjarnej uzasadnia konieczność zapewnienia mu bezpieczeństwa osobistego (nie jest w pełni możliwe zapewnienie skutecznej ochrony w dotychczasowej jednostce) - § 16 ust. 5;

38) wskazano, że przepis dotyczy nie tylko osób skazanych i ukaranych, lecz również osób tymczasowo aresztowanych względem których stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności - § 17 ust. 2;

39) przyznano dyrektorowi prawo do samodzielnego (bez zgody organu wzywanego) przetransportowania do właściwej jednostki penitencjarnej skazanego, ukaranego lub tymczasowo aresztowanego, względem którego stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, który przebywał w danej jednostce w związku z udziałem w czynnościach procesowych, jeżeli w ciągu 14 dni od dnia wykonania ostatniej czynności administracja jednostki penitencjarnej nie otrzymała pisemnej informacji wskazującej, że wobec osadzonego nadal będą wykonywane czynności procesowe (wyznaczono termin kolejnej czynności albo powiadomiono, że termin taki zostanie niebawem ustalony, a informacja o tym bezwzględnie przesłana). Potrzebę takiej regulacji sygnalizują dyrektorzy aresztów śledczych. Rozwiązanie to stwarza możliwość wytransportowania osadzonych, co do których organ wzywający „zapomniał” poinformować o zakończeniu czynności procesowych, bez konieczności podejmowania interwencji ze strony administracji jednostki i oczekiwania na wyrażenie zgody w sytuacji opisanej w projektowanym przepisie. Uzasadnienie dla takiej regulacji stanowią w szczególności przepisy § 46 ust. 4 pkt 1, § 48 ust. 2, § 273, § 292, § 308 ust. 3 i § 309 ust. 1 *Regulaminu urzędowania sądów powszechnych* oraz § 199 ust. 2 i 3 *Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury* - § 18 i § 96 ust. 3.

Termin 14 - dniowy, o którym mowa w projektowanym przepisie, ustalono mając na uwadze w szczególności potrzebę wprowadzenia rozwiązań analogicznych do tych przewidzianych w przepisach § 20 ust. 3 i 4 (także w § 20 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r.), jak również mając na uwadze art. 110 § 2b k.k.w. (uprawnienie takie z pewnością byłoby pomocne w podejmowaniu nagłych działań związanych z zapewnieniem osadzonym warunków, o których mowa w art. 110 § 2 zdanie pierwsze k.k.w.).

Zarazem uchylono poprzednie brzmienie § 18 oraz ust. 3 w § 46 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r., mając na względzie obecnie obowiązującą treścią

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu postępowania leczniczego, rehabilitacyjnego i reintegracyjnego w stosunku do osób uzależnionych, umieszczonych w jednostkach organizacyjnych Służby Więziennej (Dz. U. z 2007 r. Nr 5, poz. 40), w którym nie ma przepisu stanowiącego odpowiednik przepisu § 9 ust. 3 poprzedniego rozporządzenia z dnia 7 sierpnia 2000 r. (Dz. U. z 2000 r. Nr 77, poz. 880) dotyczącego kierowania tymczasowo aresztowanych do oddziałów terapeutycznych;

40) uzupełniono treść § 20 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r. o unormowanie jednoznacznie wskazujące, że dyrektorzy aresztów śledczych, po upływie 14 dni od przyjęcia, mogą samodzielnie przenieść, do właściwych aresztów śledczych, tymczasowo aresztowanych poszukiwanych, przyjętych niezgodnie z rejonizacją osadzania ustaloną dla danego organu dysponującego (tymczasowo aresztowany nie został skierowany do tego aresztu, lecz doprowadzony jako poszukiwany) – § 20 ust. 4;

41) wskazano, iż oprócz kierownika działu ewidencji także funkcjonariusz lub pracownik działu ewidencji, upoważniony przez dyrektora, może dokonywać kontroli prawidłowości przyjęcia osadzonych. Rozwiązanie to pozwoli odciążać kierowników działów ewidencji w niektórych aresztach śledczych, w których duża liczba czynności administracyjnych wymagających zaangażowania kierownika działu ewidencji. (przyjęcia, zwolnienia, obliczenia kary, posiedzenia komisji penitencjarnej itd.), zwłaszcza przy braku etatowego zastępcy oraz w okresie urlopowym, powoduje, że niezbędna staje się w tym zakresie pomoc innego kompetentnego (upoważniona dyrektora) pracownika lub funkcjonariusza działu ewidencji (mając na uwadze, że kontrola prawidłowości przyjęcia powinna mieć miejsce w dniu przyjęcia) - § 22 ust. 1 - 3;

42) uwzględniono możliwość przyjmowania na podstawie telefaksowych kopii dokumentów także osób pozabawionych wolności przekazanych na podstawie europejskiego nakazu aresztowania - § 23 ust. 3 i § 24 ust. 4;

43) określono podstawy dalszego wykonywania pozbawienia wolności w przypadku uchylenia prawomocnego wyroku skazującego w postępowaniu kasacyjnym lub związanym ze wznowieniem postępowania - § 23 ust. 4;

44) doprecyzowano, jakie dokumenty (orzeczenia i nakazy przyjęcia) są niezbędne do przyjęcia skazanych i ukaranych, w tym także skazanych, wobec których sąd zastosował, w trybie art. 249 § 4 k.p.k., tymczasowe aresztowanie po uprawomocnieniu się wyroku skazującego - § 24;

45) wskazano, że w związku z obowiązywaniem ustawy z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (Dz. U. z 2010 r. Nr 142, poz. 960), podstawę przyjęcia do aresztu śledczego może stanowić postanowienie sądu penitencjarnego o uchyleniu zezwolenia na odbycie przez skazanego kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego i o wykonaniu tej kary w zakładzie karnym, wraz z odpisem prawomocnego wyroku skazującego, ewentualnie także innym rozstrzygnięciem na podstawie którego kara powinna być wykonywana, np.

- postanowieniem zarządzającym wykonanie kary wymierzonej uprzednio z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, oraz nakazem przyjęcia do odbycia kary - § 24 ust. 1 pkt 2 lit. e;
- 46) skorygowano dotychczasowe brzmienie, wykreślając wyrazy „*aresztu wojskowego*”, gdyż obowiązujące zasady wykonywania kary zastępczej za nieuiszczoną grzywnę uniemożliwiają orzeczenie jej w formie aresztu wojskowego - § 24 ust. 1 pkt 2 lit. c;
- 47) określono dokumenty niezbędne do przyjęcia osoby skazanej za granicą, wobec której nie zastosowano tymczasowego aresztowania do czasu określenia przez sąd polski kary, która ma być wykonywana w Rzeczypospolitej Polskiej, w związku z przekazaniem do wykonania orzeczenia wydanego w państwie członkowskim Unii Europejskiej na mocy przepisów ustawy z dnia 16 września 2011 r. *o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym* (Dz. U. Nr 240, poz. 1430) - § 24 ust. 1 pkt 3;
- 48) odstąpiono od zbyt szczegółowej dotychczasowej regulacji poprzestając na wskazaniu, że w przypadku natychmiastowej wykonalności orzeczenia nieprawomocnego stanowi ono prawną podstawę wykonywania pozbawienia wolności - § 24 ust. 3;
- 49) wskazano na możliwość przyjęcia osób poszukiwanych (tymczasowo aresztowanych, skazanych i ukaranych) na podstawie telefaksowych kopii dokumentacji wykonawczej, także wówczas, gdy sąd, który ją sporządził, ma siedzibę w tej samej miejscowości, co areszt śledczy. Rozwiązanie takie jest podjętowane względami praktycznymi wobec trudności z uzyskaniem niezbędnych do przyjęcia dokumentów w sytuacji, gdy zatrzymanie i doprowadzenie nastąpiło po godzinach pracy administracji sądowej. Ponadto Policja (lub inny organ doprowadzający) najczęściej dysponuje już oryginalną dokumentacją wykonawczą, która jednak znajduje się w innej jednostce organizacyjnej (innej niż ta, która dokonała zatrzymania lub doprowadzenia). Rozwiązanie to jest bezpieczne, gdyż w takich przypadkach następuje przyjęcie osoby już zatrzymanej i pozbawionej wolności przez uprawniony organ, działający w wykonaniu zarządzenia sądu decydującego o pozbawieniu wolności. Policja (lub inny organ doprowadzający) działa na podstawie posiadanych dokumentów, tj. zarządzenia lub postanowienia sądu o poszukiwaniu listem gończym wydanych w trybie art. 278 lub 279 k.p.k. - § 23 ust. 3 i § 24 ust. 4;
- 50) doprecyzowano przepis jednoznacznie wskazując, że w przypadku środka przymusu organem doprowadzającym jest komornik (odpowiednio jak w § 35 ust. 3) - § 25 ust. 2;
- 51) odstąpiono od obowiązku przesyłania akt i depozytów osadzonego przyjętego po ucieczce lub tzw. niepowrocie z przepustki do innej niż macierzysta, jednostki penitencjarnej, jeżeli uzgodniono niezwłoczne przetransportowanie osadzonego do jednostki, w której ewidencji pozostawał w chwili ucieczki lub tzw. niepowrotu z przepustki - § 28 ust. 5;
- 52) wskazano na konieczność podania przez Policję w stwierdzeniu tożsamości (§ 30 ust. 3 pkt 1):

- a) cudzoziemca - numeru PESEL, jeżeli nadano mu taki numer;
- b) informacji o poprzednio używanym nazwisku, jeżeli istnieje rozbieżność pomiędzy danymi personalnymi wynikająca ze zmiany nazwiska;
- 53) wskazano, że identyfikacji osoby przyjmowanej dodatkowo (pomocniczo), np. w celu wyeliminowania ewentualnych wątpliwości, o których mowa w § 30 ust. 2, można dokonywać korzystając z danych zgromadzonych w systemie Noe.NET, co będzie miało zastosowanie w przypadku osób, które były już pozbawione wolności w jednostce penitencjarnej (których dane osobowe zostały już zarejestrowane w tym systemie) - § 30 ust. 6 pkt 2;
- 54) doprecyzowano, jakie informacje powinny być zawarte w dokumentach związanych z odnową przyjęcia osoby doprowadzonej lub zgłaszającej się do odbycia kary - § 31;
- 55) zmieniono brzmienie przepisów odnoszących się do więziennej służby zdrowia, zastępując, w różnych przypadkach, określenie „zakład opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności” określeniem „podmiot leczniczy dla osób pozbawionych wolności”, zgodnie z terminologią przyjętą w ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654), na mocy której zmieniono również stosowne przepisy k.k.w. (art. 153 tej ustawy) - § 33 ust. 5 i 6, § 34 ust. 1 i 2, § 38 ust. 2, § 47, § 68 ust. 1 i § 120 ust. 2;
- 56) wskazano na brak dokumentu określającego datę zatrzymania osoby doprowadzonej jako samoisną przesłankę do odmowy przyjęcia takiej osoby. W przypadku osoby pozbawionej wolności na terytorium innego państwa i przekazanej celem dalszego wykonywania pozbawienia wolności będzie to dokument zawierający datę przejścia tej osoby przez właściwy organ doprowadzający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W takich przypadkach informację o dacie zatrzymania na terytorium innego państwa sąd przekazuje w przesyłanej w terminie późniejszym dokumentacji wykonawczej, co w przypadku osób skazanych skutkuje sporządzeniem nowego obliczenia okresu wykonywania kary. Niebudzące wątpliwości ustalenie daty zatrzymania (daty przejścia) jest niezbędne dla ustalenia terminu zwolnienia skazanego, ukaranego oraz tymczasowo aresztowanego zatrzymanego w wyniku poszukiwań. Proponowane unormowanie ma wykluczyć możliwość wykonywania pozbawienia wolności przez okres dłuższy, niż to wynika z orzeczenia sądu, zapobiegając bezpodstawnemu wykonywaniu pozbawienia wolności przez Służbę Więzienną. Należy zauważyć, że bez informacji o dacie zatrzymania nie jest możliwa realizacja czynności administracyjnych, o których mowa w § 31 ust. 1 pkt 2 projektu (nieprzyjęcie z powodu ustalenia, że osoba doprowadzona podlega zwolnieniu w dniu przyjęcia), § 52 ust. 1 pkt 3, 4, 6, 8 i 9 projektu (obliczenie okresu wykonywania kary), jak również w § 49 ust. 4 (ustalenie terminu do którego tymczasowe aresztowanie ma trwać), zwłaszcza w zw. z § 39 ust. 2 projektu. Ma więc istotny wpływ na prawidłową realizację czynności wskazanych w § 22 ust. 1 i 2 oraz § 49 ust. 3 i 4 projektu. Projektowane zmiany uwzględniają wskazania Trybunał Konstytucyjnego zawarte w postanowieniu z dnia 4 października 2011 r., sygn. akt S 1/11 (*in fine* pkt 3, str. 6), który zauważa, że państwo powinno zapewnić rozwiązania

- prawne, które zapobiegałyby przedłużaniu pozbawienia wolności (nie dopuszczaliby do takiego przedłużania) wyłączenie ze względu na mankamenty w niezwłocznym doręczaniu dokumentów. Regulacja ta ma na celu z jednej strony wprowadzenie obowiązku, który jest niezwykle ważny z punktu widzenia wymogów Konstytucji RP i Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ale również ustawowych zadań Służby Więziennej, a z drugiej strony zmierza do wyjaśnienia występujących w praktyce wątpliwości, poprzez jednoznaczne wskazanie, że brak takiej informacji przy przyjęciu stanowi obligatoryjną podstawę odmowy przyjęcia - § 36;
- 57) doprecyzowano, iż organowi doprowadzającemu wydaje się dokument potwierdzający przejęcie osoby doprowadzonej, co nie jest równoznaczne z jej przyjęciem do jednostki penitencjarnej, z przyczyn określonych w § 31 - § 37 ust. 1;
- 58) wskazano na obowiązek przekazania organowi doprowadzającemu orzeczenia oczekującego na wykonanie, wobec braku możliwości przyjęcia doprowadzonego do aresztu śledczego, do którego nastąpiło doprowadzenie (a dotyczy to zwłaszcza sytuacji związanej ze stanem zdrowia doprowadzonego), w sytuacji, gdy możliwe jest przyjęcie takiej osoby w innej jednostce penitencjarnej. Przekazanie orzeczenia oczekującego na wykonanie umożliwia przyjęcie doprowadzonej osoby także w jednostce, która nim nie dysponowała - § 37 ust. 3;
- 59) doprecyzowano termin zawiadomienia organu dysponującego o przyjęciu lub przetransportowaniu tymczasowo aresztowanego poszukiwanego listem gończym - § 39 ust. 2;
- 60) określono tryb zawiadomienia wojskowego komendanta uzupełnień, a w wypadku, o którym mowa w art. 31a ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. *o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej* (Dz. U. z 2004 r. Nr 241, poz. 2416, z późn. zm.), także organów administracji (wójta, burmistrza, prezydenta), o przyjęciu osoby podlegającej obowiązkowi czynnej służby wojskowej oraz o zwolnieniu takiej osoby z jednostki penitencjarnej. Wskazano tryb postępowania zgodny z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości. Ministra Obrony Narodowej, Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 29 grudnia 2010 r. *w sprawie zawiadomiania o orzeczeniach wydanych w sprawach karnych oraz sprawach nielennich, dotyczących osób podlegających obowiązkowi czynnej służby wojskowej* (Dz. U. Nr 13, poz. 65) - § 42, § 123 ust. 4, § 131 ust. 4 pkt 4, § 134 ust. 1 pkt 5;
- 61) określono, że przemieszczenia tymczasowo aresztowanych już rozmieszczonych pomiędzy celami dokonują funkcjonariusze lub pracownicy działu ewidencji na wniosek funkcjonariuszy lub pracowników komórki organizacyjnej bezpośrednio odpowiedzialnej za prowadzenie oddziaływań penitencjarnych, gdyż to właśnie osoby odpowiedzialne za prowadzenie oddziaływań penitencjarnych posiadają najszerszą wiedzę w zakresie przesłanek zapewniających prawidłowe rozmieszczenie osadzonych. Takie rozwiązanie pozwala na prowadzenie skutecznych działań w tym zakresie, zapewniających nie tylko spełnienie kryteriów formalnych rozmieszczenia, ale także bezpieczeństwo osobiste, porządek i bezpieczeństwo jednostki oraz zabezpieczenie

wplywu orzeczenia do aresztu śledczego, w którym zostało ono zarejestrowane jako oczekujące na wykonanie, jest późniejsza od daty zatrzymania, początek okresu wykonywania kary ustala się na datę wplywu orzeczenia do tego aresztu (w którym orzeczenie to zostało zarejestrowane, czyli jednostki innej, niż ta do której nastąpiło przyjęcie) - § 52 ust. 1 pkt 9 lit. b,

f) określono sposób ustalania terminu początku wykonywania kary w przypadku, gdy wobec osoby odbywającej karę orzeczoną wyrokiem nieprawomocnym wplynie do wykonania kara orzeczona w innej sprawie wyrokiem prawomocnym - § 52 ust. 1 pkt 11,

g) skorygowano brzmienie przepisu § 52 ust. 1 pkt 13 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r., uwzględniając treść postanowienia Sądu Najwyższego sygn. akt I KZP 16/06 z dnia 28 września 2006 r. (OSNKW 2006/10/90) - § 52 ust. 1 pkt 13,

h) zgodnie z zasadą wynikającą ze znowelizowanego art. 80 § 1 k.k.w., wskazano, że w przypadku, gdy wobec skazanego lub ukaranego odbywającego karę zastępczą za nieuiszczoną grzywnę wplynie do wykonania kara zasadnicza lub kara zastępcza za ograniczenie wolności, to termin początku jej wykonywania należy ustalić na datę rozpoczęcia kary zastępczej, w trakcie wykonywania której wplynęło do wykonania nowe orzeczenie (czyli na datę zatrzymania lub datę zakończenia wykonywania kary poprzedzającej karę zastępczą). Wprowadzenie do wykonania kary wymierzonej orzeczeniem, które wplynęło w trakcie odbywania kary zastępczej, od daty ustalonej uprzednio jako początek kary zastępczej za nieuiszczoną grzywnę, umożliwi wykonanie kar w sposób zgodny z treścią wyroku, zwiększając prawdopodobieństwo uiszczenia grzywny (wykonania kary w pierwotnej formie), a ponadto wydaje się, że zmniejszy liczbę wniosków o zarządzanie zmiany kolejności wykonania kary (w celu umożliwienia uiszczenia pełnej kwoty grzywny) - § 52 ust. 2,

i) określono sposób postępowania przy obliczeniu okresu wykonywania kary, w przypadku skierowania do wykonania wyroku łącznego obejmującego niektóre z wykonywanych kar. Przyjęto zasadę, że nie dokonuje się ponownego obliczenia okresu wykonywania kary, nieobjętej wyrokiem łącznym, w sprawie uprzednio już wykonanej. W większości przypadków pozwoli to na faktyczne dostosowanie się do zapisu wyroku łącznego, gdyż okresy podlegające zaliczeniu na poczet kary wymierzonej wyrokiem łącznym, wskazane w tym wyroku zgodnie z art. 577 k.p.k., powinny uwzględniać informację o okresie wykonywania uprzednio odbytej kary nieobjętej wyrokiem łącznym (ewentualne zaliczenie na poczet kary łącznej powinno kończyć się w dniu rozpoczęcia odbytej kary nieobjętej albo zacząć się w dniu zakończenia wykonywania kary nieobjętej wyrokiem łącznym - zgodnie z informacją zawartą w opinii o skazanym sporządzonej przez jednostkę penitencjarną). Jednakże, jeżeli sąd w wyroku łącznym wymierzy karę niższą od okresu odbytych i połączonych już kar a odbytej kary nieobjętej wyrokiem łącznym nie będzie się wprowadzać od daty wplywu, może zaistnieć konieczność zmiany

- kolejności wykonania kary w celu zwolnienia skazanego z jednostki penitencjarnej (sytuacje takie mogą mieć miejsce jednak sporadycznie). W związku z tym uznano za uzasadnione określenie że w takich wypadkach (uzasadnionych) zarządzenie sędziego penitencjarnego o zmianie kolejności wykonania kar może zostać przesłane telefaksem (dotyczyć to będzie także innych szczególnych wypadków, których przykładow nie podano) - § 52 ust. 3 i 4,
- j) wskazano sposób postępowania w przypadku, gdy dokumentacja wykonawcza (odpis orzeczenia wraz z nakazem przyjęcia) wpłynie wobec osadzonego, który zbiegł lub w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki (bezprawnie przebywa poza terenem jednostki penitencjarnej) - § 54,
- k) jednoznacznie ustalono, iż nie zachodzi potrzeba dokonywania nowego obliczenia okresu wykonywania kary w przypadkach, gdy zatrzymanie lub powrót skazanego lub ukaranego do jednostki penitencjarnej nastąpiły w dniu uciezki lub w dniu wyznaczonym jako termin powrotu z przepustki - § 56 ust. 3;
- 64) uwzględniono nową zasadę określoną w art. 156 § 4 k.k.w. odpowiednio korygując treść przepisu § 53 ust. 1 (usuwając zdanie drugie w § 53 ust. 1 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r.);
- 65) doprecyzowano treść przepisu (§ 55 ust. 4 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r.) wskazując prawidłową kolejność postępowania przy obliczaniu okresu wykonywania kary, którą skrócono w trybie art. 71 § 2 k.k. oraz na poczet której zaliczono okres pozbawienia wolności - § 56 ust. 6;
- 66) doprecyzowano sytuacje, w których dokumentacja wykonawcza (odpis właściwego orzeczenia wraz z nakazem przyjęcia) nie podlega zwrotowi - § 57;
- 67) wskazano, że w zgledy penitencjarne uzasadniające wystąpienie do sędziego penitencjarnego o zmianę kolejności wykonania kar zachodzą zwłaszcza w przypadku skierowania do wykonania kary, która - zgodnie ze znowelizowanym art. 80 § 1 k.k.w. - powinna być wykonywana po odbyciu kary dożywotniego pozbawienia wolności, oczywiście z wyjątkiem skierowania do wykonania kolejnej kary dożywotniego pozbawienia wolności - § 58 ust. 2;
- 68) uzupełniono treść przepisu o wskazanie obowiązku i miejsca potwierdzenia wykonania czynności związanych z obliczeniem okresu wykonywania kary, mając na względzie treść upoważnienia ustawowego („dokumentowania tych czynności”) - § 59 ust. 1;
- 69) odstąpiono od obowiązku sprawdzania prawidłowości obliczenia okresu wykonywania kary po każdym przetransportowaniu skazanego lub ukaranego do innej jednostki penitencjarnej. Uznano za wystarczający obowiązek jednokrotnego sprawdzenia tego obliczenia po przetransportowaniu osadzonego, z jednostki w której sporządzono obliczenie do jednostki - najczęściej - stanowiącej właściwe miejsce dalszego odbywania kary przez skazanego lub ukaranego. Uwzględniono fakt, iż obliczenie okresu wykonywania kary sporządzone przez wyznaczonego funkcjonariusza lub pracownika działu ewidencji sprawdza kierownik działu ewidencji, a następnie

zatwierdza dyrektor. Zgodnie z projektem sporządzone według tej procedury obliczenie podlega sprawdzeniu w pierwszej jednostce do której skazany lub ukarany zostanie przetransportowany, chyba że przetransportowanie nastąpiło do tzw. jednostki pośredniej, to jest jednostki, w której osadzony przebywa przez krótki okres czasu, w związku z realizacją jego dalszego przetransportowania do kolejnej jednostki. Sytuacja taka ma miejsce, w przypadku braku możliwości bezpośredniego przetransportowania osadzonego do jednostki docelowej. Wówczas osadzony transportowany jest do jednostki położonej przy trasie przekazu (jednostki pośredniej), a następnie dopiero z tej jednostki do jednostki docelowej.

Aktualnie każde przetransportowanie, nawet to związane z kilkudniowym pobytom w danej jednostce, powoduje konieczność dokonania sprawdzenia obliczenia okresu wykonywania kary. Praktyka wskazuje, że wielokrotne sprawdzanie dokonanych obliczeń po przetransportowaniu nie zawsze odnosiło zamierzony (oczekiwany) skutek i zdarzały się przypadki, że nieprawidłowe obliczenia nie były korygowane we właściwym czasie (ponimo kilku sprawżeń po przetransportowaniu), co wydaje się, że może wynikać z pewnego rozproszenia odpowiedzialności. Nie bez znaczenia pozostaje ogromne obciążenie służby ewidencyjnej, jakie powoduje realizacja obowiązku każdorazowego sprawdzania wszystkich dokonanych obliczeń (mierząco kilku lub kilkunastu) i *de facto* wynikające z wielokrotnego sprawdzania „rozmywanie się” odpowiedzialności za błędy. W związku z tym zakłada się, że wprowadzony mechanizm sprawdzania prawidłowości obliczenia już sporządzonego, konkretyzujący odpowiedzialność za ewentualne nieprawidłowości w tym zakresie, będzie wystarczająco zabezpieczać administrację jednostki penitencjarnej przed konsekwencjami dokonania nieprawidłowego obliczenia okresu wykonywania kary - § 59 ust. 2;

70) doprecyzowano treść § 60 ust. 3 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r., wyraźnie podkreślając, że podstawę proponowanego obliczenia okresu wykonywania kary powinny stanowić posiadane przez administrację dokumenty, w tym przede wszystkim sporządzona przez sąd dokumentacja wykonawcza, tj. podpis orzeczenia (orzeczeń) wraz z nakazem przyjęcia, ale także archiwalne akta ewidencyjne (akta osobowe części „A”). W wypadku wątpliwości powstałych w związku z wykonaniem orzeczenia dyrektor zobowiązany jest wystąpić do właściwego sądu z wnioskiem o ich rozstrzygnięcie w trybie art. 13 § 1 k.k.w. - § 61 ust. 3;

71) dostosowano zakres danych odnotowywanych w systemie Noe.NET do możliwości nowego systemu elektronicznej ewidencji osadzonych - § 63;

72) usunięto unormowania określające czynności wykonywane w związku z uprzednio funkcjonującym, nieaktualnym już systemem informatycznym, przewidziane w § 63 ust. 6 i 7 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r.;

73) odstąpiono od szczegółowego wskazywania sposobu prowadzenia akt ewidencyjnych, uznając, że niezbędne jest stworzenie mechanizmu umożliwiającego dynamiczne reagowanie na występujące w praktyce potrzeby i konieczność uwzględniania zmian

następujących w przepisach prawa. Wskazano dokumenty, które podlegają gromadzeniu w aktach ewidencyjnych (które przechowuje się w tych aktach) - § 65;

74) odstąpiono od ewidencjonowania w aktach ewidencyjnych danych dotyczących przepustek (informacje o planowanych i zrealizowanych przepustkach są odnotowywane wyłącznie w systemie Noe.NET) oraz informacji o czasowym pobycie osadzonych w innych jednostkach penitencjarnych (są to krótkotrwałe pobyty faktyczne, uzasadnione najczęściej koniecznością udzielenia pomocy medycznej, jednak bez wymogu formalnego realizowania transportu – skazany pozostaje w ewidencji dotychczasowej jednostki), gdyż dane te dostępne są w systemie Noe.NET - § 65 ust. 2 pkt 4 i § 125 ust. 6 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r.;

75) wprowadzono istotne ograniczenia w wydaniu z jednostki penitencjarnej akti prowadzonych przez dział ewidencji. Obecnie zdarzają się sytuacje, że akta te są przez okres kilku tygodni, a nawet kilku miesięcy, „przezryzywane” przez organy wymiaru sprawiedliwości, co w istotny sposób utrudnia prawidłową realizację czynności administracyjnych oraz może zagrażać praworządnemu wykonywaniu pozbawienia wolności. Wydanie akti ewidencyjnych wiąże się z wydaniem znajdujących się w nich dokumentów, w tym odpisów orzeczeń, przesłanych do wykonania dyrektorowi jednostki penitencjarnej (jako organowi powołanemu do ich wykonania). Należy mieć ponadto na względzie, że akta ewidencyjne są niezbędne, w szczególności, dla wprowadzenia do wykonania kolejnego orzeczenia, w tym zwłaszcza wyroku łącznego obejmującego niektóre z wykonywanych kar, dla zwolnienia osadzonego ze sprawy lub z jednostki, ale także do realizacji innych niezwykle istotnych czynności administracyjnych (np. sprawdzenia tożsamości w związku z jego wydaniem poza teren lub opuszczeniem jednostki z innego powodu, przyjęciem do jednostki osadzonego, który zbiegł lub w wyznaczonym terminie nie powrócił z przepustki). Wskazano więc, że poza kierownikami jednostek organizacyjnych Służby Więziennej, akta ewidencyjne mogą być wydane uprawnionym organom, ale tylko wówczas, gdy wykonane zostały wszystkie znajdujące się w nich orzeczenia, oraz dodatkowo, gdy „dokumentacja osadzonego może zostać przekazana do archiwum” (por. § 136 ust. 3 i § 137 ust. 7). Powyższe uznano za konieczne, aby wyeliminować wszelkie wątpliwości w zakresie postępowania z aktami ewidencyjnymi skazanych i ukaranych zwolnionych na przerwę w wykonaniu kary. Dlatego też wyraźnie wskazano, że także akta ewidencyjne osób zwolnionych na przerwę w wykonaniu kary, wymagają specjalnej „ochrony”, gdyż są niezbędne dla prawidłowej realizacji czynności administracyjnych (por. § 27, § 77 ust. 4 pkt 2 i 3, § 78, § 137 ust. 7 i § 138). Jedyny wyjątek w tym względzie stanowią organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości prowadzące postępowanie karne, gdy akta te są im niezbędne w związku z tym postępowaniem.

Ponadto należy podkreślić, że nie jest możliwe, w szczególności ze względów praktycznych (technicznych), założenie takich akti zastępczych, które zapewniłyby prawidłowe i legalne (bezpieczne) wykonanie czynności związanych ze zwolnieniem ze sprawy lub z jednostki penitencjarnej; czy też wprowadzeniem do wykonania kolejnego orzeczenia. Nie bez znaczenia jest także fakt, iż zarówno sąd lub prokurator

w postępowaniu karnym, jak i właściwe organy w postępowaniu cywilnym lub innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, mogą zażądać udzielenia niezbędnych informacji w oparciu o dokumenty zawarte w aktach ewidencyjnych (bez wydania samych akt). Jednocześnie trzeba zwrócić uwagę, że ograniczenia te nie dotyczą tezeki osobopoznawczej, zawierającej wszystkie istotne informacje o osadzonym (także obliczenie okresu wykonywania kary) i prowadzonych wobec niego oddziaływaniach, co ma szczególne i wydaje się największe znaczenie dla postępowania przed sądem penitencjarnym lub sądem wyższej instancji rozpoznającym zażalenie na postanowienie sądu penitencjarnego - § 67;

76) skorygowano zapis określający miejsce przechowywania karty ewidencji widzeń - § 68 ust. 2;

77) zrezygnowano z prowadzenia, w tradycyjny sposób, skorowidza alfabetycznego, skoro tę funkcję o wiele lepiej spełnia system Noe.NET. Z tego samego powodu zastąpiono książkę ruchu osadzonych nowym dokumentem „*książka stanu osadzonych*”, służącym przede wszystkim formalnemu uzgadnianiu stanu osadzonych pomiędzy działem ewidencji a dowódcą zmian. Dokument ten służy także do ustalenia stanu osadzonych do zaprowiantowania oraz kontroli prawidłowości ilościowego sporządzania stanu żywności - § 69 ust. 1;

78) zrezygnowano z odnotowywania w książce głównej osadzonych niektórych informacji wymienionych w § 70 ust. 2 pkt 5, ust. 3 i 4 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r., które równolegle wprowadzane są do systemu Noe.NET - § 70 ust. 2 pkt 5 i 6;

79) określono, że w przypadku czasowego przeniesienia osadzonego do innej jednostki penitencjarnej należy przewozić go wraz z aktami ewidencyjnymi oraz innymi dokumentami, których skompletowanie nie spowoduje opóźnienia w przewiezieniu. Obowiązek taki dotyczy czasowego przeniesienia osób tymczasowo aresztowanych, względem których nie stosuje się przepisów o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, oraz tymczasowo aresztowanych, względem których stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, skazanych i ukaranych, jeżeli powodem przeniesienia jest konieczność udzielenia natychmiastowej pomocy lekarskiej. W takich przypadkach akta, w których przecież znajdują się dokumenty stanowiące podstawę prawną pozbawienia wolności, powinny znajdować się w jednostce, w której przebywa osadzony. Powyższe pozwoli, jeżeli wystąpi taka konieczność, zwolnić osadzonego z jednostki (najczęściej będą to przypadki przerwy w wykonaniu kary ze względu na stan zdrowia), ale także wyeliminuje sytuacje, gdy w związku z przepisaniem do ewidencji jednostki czasowego pobytu (skreśleniem z ewidencji jednostki, w której dotychczas przebywał i ujęciem w ewidencji jednostki czasowego pobytu), akta ewidencyjne przesyłane są pocztą, co powoduje czasową „*miratę*” kontroli nad ważnymi dokumentami dotyczącymi wykonywania pozbawienia wolności - § 71;

80) dostosowano procedury związane z orzeczeniami oczekującymi na wykonanie do możliwości stworzonych przez jedną, centralną bazę danych o osobach pozbawionych wolności, co umożliwi wyeliminowanie przypadków, gdy wobec braku przepływu

informacji, w jednej jednostce penitencjarnej znajdować się będzie niewykonywane orzeczenie (orzeczenie oczekujące na wykonanie) pomimo tego, iż skazany lub ukarany jest pozbawiony wolności w innej jednostce. Analogiczna zasada dotyczyć ma także orzeczeń zawartych w aktach zwolnionego na przerwę w wykonaniu kary - § 77 i 78;

81) uregulowano możliwość wykonywania orzeczenia przesłanego za pośrednictwem telefaksu pomiędzy jednostkami penitencjarnymi (§ 77 ust. 5 i 9), o ile dotyczy to podlegającego wykonaniu orzeczenia przesłanego przez sąd wraz z wyznaczonym terminem stawienia się do odbycia kary (znajdującego się w posiadaniu jednostki penitencjarnej innej niż ta, w której przebywa osadzony). Wyraźnie wskazano, że orzeczenie takie należy bezzwłocznie wprowadzić do wykonania wobec osoby pozbawionej wolności i że w takim przypadku nie ma znaczenia wyznaczony przez sąd termin stawienia się do odbycia kary, który jeszcze nie upłynął - § 77 ust. 5 zdanie drugie;

82) określono tryb postępowania:

a) działu ewidencji aresztu śledczego przed odnotowaniem w rejestrze orzeczeń oczekujących na wykonanie informacji o przesłanym przez sąd podlegającym wykonaniu orzeczeniu. Wskazano przypadki, w których przesłane orzeczenie należy zwrócić do sądu - § 77 ust. 3 i 4,

b) w przypadku, gdy do różnych aresztów śledczych wpłyną orzeczenia oczekujące na wykonanie dotyczące tego samego skazanego lub ukaranego - § 77 ust. 4,

c) w przypadku, gdy wpłynię - jako orzeczenie oczekujące - wyrok łączny, które obejmuje wszystkie lub niektóre z kar wykonywanych wobec skazanego lub ukaranego przed jego zwolnieniem na przerwę w wykonaniu kary - § 77 ust. 6 i ust. 8 zdanie trzecie,

d) jeżeli akta ewidencyjne i pozostała dokumentacja zwolnionego na przerwę w wykonaniu kary, znajdują się w jednostce penitencjarnej innej niż ta do której wpłynął wyrok łączny, przesłany przez sąd wraz z terminem stawienia się do odbycia wymierzonej nim kary pozbawienia wolności - § 77 ust. 6;

83) zrezygnowano z informowania sądu penitencjarnego, w odstępach 6 - miesięcznych, o tym, że skazany lub ukarany, który w terminie nie powrócił z przerwy w wykonaniu kary, nadal nie zgłosił się lub nie został doprowadzony, ponieważ do czasu przesłania sądowi penitencjarnemu nowego obliczenia okresu wykonywania kary (sporządzonego po przyjęciu zgodnie z § 39 ust. 4), które stanowi informację o ponownym osadzeniu zwolnionego na przerwę, istnieje domniemanie, że skazany lub ukarany bezprawnie przebywa na wolności. Informacja o tym zaś jest już w posiadaniu sądu (§ 130), który w takich przypadkach najczęściej zarządza poszukiwanie skazanego lub ukaranego listem gończym. Uregulowania takie znajdowały się w § 78 ust. 4 i 5 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r.;

84) wskazano, że w rejestrze osadzonych wydanych poza teren jednostki penitencjarnej należy umieścić także osadzonego czasowo wydanego za granicę w związku

- z prowadzonym tam przeciwko niemu postępowaniem karnym. Dotychczasowe unormowanie zawarte w rozporządzeniu z dnia 13 stycznia 2004 r., uzupełniono mając na względzie regulację zawartą w art. 607o k.p.k., w brzmieniu ustalonym art. 2 pkt 21 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – *Kodeks karny; ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw*, a także mając na względzie art. 611h § 4 k.p.k. - § 81 ust. 1 pkt 1 lit. b. Odpowiednie regulacje dotyczące czasowego wydania poza teren jednostki zawarto również w przepisach § 10 ust. 2 pkt 4 i § 89 ust. 3;
- 85) skorygowano brzmienie przepisu § 83 ust. 2 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r., wykreślając wyrazy „*listem gończym*”, gdyż przypadki wprowadzenia do wykonania postanowienia o tymczasowym aresztowaniu w innej sprawie wobec osoby już pozbawionej wolności nie dotyczą tylko osób poszukiwanych listem gończym - § 83 ust. 2;
- 86) doprecyzowano sposób prowadzenia kalendarza zwolnień tymczasowo aresztowanych, uwzględniając brzmienie § 1 ust. 1 pkt 30 i § 113 ust. 1. Otrzymanie odpisu postanowienia o przedłużeniu tymczasowego aresztowania, w którym nie określono terminu jego upływu albo otrzymanie niezbędnej dokumentacji wykonawczej (odpis właściwego orzeczenia wraz z nakazem przyjęcia) skutkuje skreśleniem z kalendarza zwolnień tymczasowo aresztowanych. W § 83 ust. 4 i 5 użyto określenia obejmującego swym zakresem zarówno postanowienia o przedłużeniu tymczasowego aresztowania, w których termin jego trwania oznaczono, jak i takie, w których terminu tego nie oznaczono - § 83 ust. 3 - 5;
- 87) wskazano, że w kalendarzu terminów czynności procesowych należy gromadzić również informacje o czynnościach wykonywanych na terenie jednostki penitencjarnej w drodze tzw. wideokonferencji (przesłuchania na odległość) - § 84;
- 88) doprecyzowano zasady ewidencjonowania tymczasowo aresztowanych po wyroku skazującym sądu pierwszej instancji, wyrażnie wskazując, że zmiana w tym zakresie następuje dopiero po decyzji komisji penitencjarnej - § 85 ust. 1;
- 89) wskazano, że po otrzymaniu zawiadomienia o uprawomocnieniu się wyroku sądu pierwszej instancji tymczasowo aresztowanego, wobec którego nie mogły być stosowane przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, ewidencjonuje się jako tymczasowo aresztowanego, względem którego stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności. Dalsze traktowanie takiej osoby jako tymczasowo aresztowanej, względem której nie mogą być stosowane przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, nie znajduje żadnego uzasadnienia. Jednocześnie należy mieć na względzie, że w świetle przepisów rozporządzenia skazanym jest osoba, wobec której sąd skierował prawomocny wyrok do wykonania wraz z nakazem przyjęcia do odbycia kary - § 85 ust. 3;
- 90) określono, że zasady postępowania w zakresie ewidencjonowania osadzonych, dotyczące tymczasowo aresztowanych skazanych wyrokiem sądu pierwszej instancji, należy odpowiednio stosować także wobec osób tymczasowo aresztowanych.

skazanych za granicą przez sąd państwa obcego lub międzynarodowy trybunał karny - § 85 ust. 4;

91) ustalono sposób dokumentowania pobrania przez organ doprowadzający dokumentów znajdujących się w depozycie osadzonego - § 88 ust.6;

92) określono, że wydając osadzonego w celu umieszczenia w pomieszczeniu Policji (art. 223b k.k.w.) nie przekazuje się Policji karty ewidencji widzeń - § 89 ust. 2;

93) doprecyzowano brzmienie przepisu wskazując na konieczność uzyskania zgody, na wydanie tymczasowo aresztowanego poza teren aresztu śledczego do udziału w czynności procesowej w innej sprawie, w której nie zastosowano tego środka, od każdego organu dysponującego - jeżeli wobec tej osoby zastosowano w kilku sprawach tymczasowe aresztowanie - § 90 ust.1;

94) wskazano, że wydanie do udziału w czynności procesowej poza terenem jednostki penitencjarnej osadzonego objętego szczególną ochroną, w myśl przepisów ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. *o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy*, powinno się wiązać z powiadomieniem o tym organu wzywającego, który skierował do wykonania nakaz wydania, oraz organu doprowadzającego realizującego czynność doprowadzenia (§ 91 ust. 3). Jednakże mając na względzie szczególne, specyficzne przychyty objęcia szczególnej ochroną, wprowadzono możliwość odstąpienia od realizacji tego obowiązku, jeżeli tak ustalił dyrektor, określając sposób realizacji szczególnej ochrony osadzonego (zgodnie z art. 88d § 5 k.k.w. lub art. 212ba § 5 k.k.w.) - § 91 ust. 1;

95) uwzględniono konieczność dokumentowania braku możliwości wydania osadzonego do udziału w czynności procesowej ze względu na jego stan zdrowia odsyłając do przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 stycznia 2008 r. *w sprawie trybu wystawiania zaświadczenia potwierdzającego zdolność albo niezdolność stawiennicwa osoby pozbawionej wolności na wezwanie lub zawiadomienie sądu lub organu prowadzącego postępowanie karne* (Dz. U. Nr 14, poz. 87) – § 92 ust. 2;

96) określono tryb postępowania administracji, jeżeli organy wzywające nie dokonają stosownych uzgodnień w przypadku kolizji terminów czynności procesowych realizowanych poza terenem jednostki penitencjarnej - § 94 ust. 2;

97) ustalono sposób postępowania w przypadku, gdy polecenie przetransportowania wydał jeden z kilku organów dysponujących, wskazując, że w takim przypadku wymagana jest zgoda każdego z pozostałych organów i do czasu otrzymania pisemnej informacji o dokonanych uzgodnieniach, osadzonego się nie transportuje - § 95 ust. 5;

98) określono, że w przypadku konieczności przetransportowania do właściwego aresztu śledczego (zgodnie z ustaloną rejonizacją osadzania) oraz wydania z tego aresztu do udziału w czynności procesowej, tymczasowo aresztowanych poszukiwanych, dopuszcza się wykonanie nakazów wydania przesłanych za pośrednictwem telefaksu (nakazu wydania w celu przetransportowania oraz nakazu wydanie bezpośrednio po przetransportowaniu z jednostki właściwej dla organu dysponującego). Sytuacje takie

mają miejsce bezpośrednio po osadzeniu poszukiwanego, gdyż wówczas brak jest możliwości doreczenia oryginału nakazu, a konieczne jest wykonanie niezbędnych czynności procesowych z jego udziałem (§ 308 ust. 1 *Regulaminu urzędowania sądów powszechnych*, § 199 ust. 1 *Regulaminu wewnętrznego urzędowania powołanych jednostek organizacyjnych prokuratury*) - § 95 ust. 7;

99) skorygowano treść przepisu mając na względzie znowelizowany art. 100 k.k.w. - § 96 ust. 1;

100) wskazano na sposób postępowania w przypadku, gdy wobec skazanego wydanego do udziału w czynności procesowej zastosowano tymczasowe aresztowanie w sprawie, w której wykonywana była przedmiotowa czynność. Skazanego należy doprowadzić do jednostki penitencjarnej, z której został wydany (aby uniknąć sytuacji ewidencjonowania tej samej osoby w dwóch różnych jednostkach), a następnie przenieść go do „najbliższego” (właściwego) aresztu śledczego w trybie § 19 rozporządzenia - § 97;

101) dostosowano do obowiązujących aktów normatywnych przepisy określające jakim podmiotom, oraz na podstawie jakich dokumentów, należy umożliwić przeprowadzanie czynności procesowych na terenie jednostek penitencjarnych (§ 100, 102, 103 i 104). W szczególności uwzględniono:

a) zmiany wynikające z reformy systemu kształcenia kadr sądownictwa i likwidacji urzędu asesora sądowego – ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. *o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury* (Dz. U. Nr 26, poz. 157, z późn. zm.) - § 100 ust. 1 pkt 3,

b) nowelizację Kodeksu karnego skarbowego, powodującą konieczność użycia określenia „funkcjoniariusze finansowych organów postępowania przygotowawczego lub organów nadzędnych nad finansowymi organami postępowania przygotowawczego”, zgodnie z art. 53 § 37 i 38 k.k.s., w brzmieniu ustalonym art. 1 pkt 41 lit. i ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. *o zmianie ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. Nr 178, poz. 1479) - § 100 ust. 1 pkt 2 i § 104 ust. 1,

c) powołanie nowej służby Centralnego Biura Antykorupcyjnego, zgodnie z ustawą z dnia 9 czerwca 2006 r. *o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym* (Dz. U. Nr 104, poz. 708, z późn. zm.) – § 100 ust. 1 pkt 2;

102) zaproponowano, mając na uwadze treść art. 8b § 2 k.k.w. dodanego na mocy ustawy nowelizującej k.k.w. (art. 1 pkt 5), ustalenie nowych zasad dokonywania czynności procesowych na terenie aresztu śledczego przez prokuratorów. Zaprojektowane unormowanie przewiduje, że prokurator wykonujący czynności służbowe w sprawie, w której nie zastosowano tymczasowego aresztowania (np. prowadząc postępowanie sprawdzające, o którym mowa w art. 307 k.p.k., czynności w trybie art. 308 § 1 k.p.k., czynności w postępowaniu przygotowawczym, ale także w postępowaniu wykonawczym) może dokonać na terenie aresztu śledczego stosownych czynności z udziałem

tymczasowo aresztowanego pozostającego w dyspozycji innego organu (sądu lub prokuratora) na podstawie legitymacji służbowej oraz dokumentu, z treści którego wynika, że wykonuje na terenie jednostki czynności służbowe, bez pisemnego zezwolenia organu dysponującego (§ 90). Tak więc z tymczasowo aresztowanym na terenie aresztu śledczego czynności może dokonać prokurator prowadzący postępowanie przygotowawcze w sprawie, w której zastosowano tymczasowo aresztowanie - na podstawie legitymacji, a także inny prokurator niebędący organem dysponującym, który niekoniecznie prowadzić musi postępowanie przygotowawcze - na podstawie legitymacji i stosownego dokumentu z którego treści wynika, że wykonuje czynności służbowe. Projektując nowe rozwiązanie uwzględniono w szczególności treść przepisów art. 8b § 1 w zw. z § 2 k.k.w., art. 2, art. 3 ust. 1 pkt 4 i art. 35 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o *prokuraturze* (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.) - § 100 ust. 3 i 4;

103) wskazano, iż sędziemu penitencjarnemu, Rzecznikowi Praw Obywatelskich i Rzecznikowi Praw Dziecka, jak również osobie upoważnionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich lub Rzecznika Praw Dziecka, udziela się widzenia z tymczasowo aresztowanym bez konieczności doręczenia zarządzenia o wyrażeniu zgody na takie widzenie wydane przez organ dysponujący - § 103;

104) uregulowano tryb postępowania w wypadku realizacji z udziałem osadzonego czynności procesowych na terenie jednostki penitencjarnej w ramach tzw. wideokonferencji (przesłuchania na odległość) - § 105;

105) określono, że potwierdzenie odbioru korespondencji albo niedoręczoną lub nieprzyjętą przesyłkę z korespondencją, nie tylko przekazuje się placówce pocztowej (placówce Poczty Polskiej albo placówce innego operatora), ale także oddaje pracownikowi placówki pocztowej danego operatora lub innej osobie uprawnionej do doręczenia przesyłek na podstawie odrębnych przepisów (osoba zatrudniona w sądzie, komornik, funkcjonariusz Policji itd.) - § 108 ust. 3, § 109 ust. 4 i 5;

106) doprecyzowano zasady postępowania z korespondencją urzędową dotyczącą adresata, który został przetransportowany do innej jednostki penitencjarnej, poprzez wskazanie, iż w takim przypadku obowiązują zasady postępowania określone w § 109 ust. 1, 2, 4 i 5. Wyraźnie wskazano, że ten sam tryb postępowania dotyczy korespondencji urzędowej poleconej do której dołączono potwierdzenie odbioru, jak i korespondencji do której takiego potwierdzenia nie dołączono. Jednocześnie doprecyzowano przepis wskazując, iż w przypadku korespondencji urzędowej adresowanej do jednostki penitencjarnej, a dotyczącej osadzonego (np. dokumentacja wykonawcza w kolejnej sprawie), którą przesłano jako przesyłka polecona, przesyłając ją w ślad za przetransportowanym, należy przesyłać ją także jako przesyłkę poleconą - § 110 ust. 1 i 2;

107) wskazano na konieczność ustalenia przez dyrektora jednostki penitencjarnej sposobu dokumentowania faktu zapoznania osadzonego z aktami przesłanymi w tym celu przez sąd lub prokuratora - § 111 ust. 3;

108) uwzględniając art. 217b k.k.w. w brzmieniu ustalonym ustawą nowelizującą k.k.w. (art. 1 pkt 93), wskazano jakiej korespondencji tymczasowo aresztowanego nie przesyła się za pośrednictwem organu dysponującego. Korespondencję z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości oraz innymi organami wymienionymi w art. 217b § 3 k.k.w., przesyła się za pośrednictwem organu dysponującego tylko wówczas, gdy organ tak zarządzi - § 112 ust. 1;

109) określono, że obowiązek przetłumaczenia korespondencji w języku obcym prowadzonej przez tymczasowo aresztowanego, względem którego stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności, skazanego lub ukaranego, spoczywa na jednostce penitencjarnej, w której przebywa osadzony, a nie na okręgowym inspektoracie Służby Więziennej - § 112 ust. 2;

110) wskazano, że informacje dotyczące bezpieczeństwa jednostki penitencjarnej lub ochrony interesu społecznego, uzyskane w wyniku cenzury korespondencji przekazuje się funkcjonariuszowi, odpowiedzialnemu za gromadzenie i przetwarzanie informacji uzyskanych w wyniku czynności profilaktycznych, o którym mowa w § 24 pkt 3 rozporządzenia z dnia 31 października 2003 r. w sprawie sposobów ochrony jednostek organizacyjnych Służby Więziennej (Dz. U. Nr 194, poz. 1902, z późn. zm.) - § 112 ust. 4;

111) określono, że w przypadku cenzurowania korespondencji tymczasowo aresztowanego przez dyrektora aresztu śledczego, na podstawie art. 217ba § 1 pkt 3 k.k.w. (przepis dodany ustawą z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy – *Kodeks karny wykonawczy*), czynności z tym związane wykonuje się zgodnie z ustalonym przez dyrektora sposobem realizacji szczególnej ochrony tego osadzonego - § 112 ust. 6;

112) doprecyzowano kiedy następuje zwolnienie tymczasowo aresztowanego w związku z upływem terminu stosowania tymczasowego aresztowania, wskazując dokumenty jakie jednostka penitencjarna powinna otrzymać przed upływem terminu stosowania tymczasowego aresztowania (§ 1 ust. 1 pkt 30 i § 83 ust. 3 i 4) - § 113 ust. 1;

113) rozszerzono zakres stosowania przepisu § 113 ust. 2 pkt 6 także na obywateli polskich, co związane jest ze zmianami w prawie stwarzającymi możliwość przekazywania ich do innego państwa na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, oraz wskazano, iż zwolnienie osadzonego w związku z jego przekazaniem do innego państwa, na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, może nastąpić w oparciu o stosowne postanowienie sądu, wraz z odpowiednim nakazem - § 113 ust. 2 pkt 5 i 6;

114) wskazano w § 113 ust. 2 pkt 7, iż przepis ten dotyczy nielelniego wychowanka zakładu poprawczego;

115) określono, że zwolnienie tymczasowo aresztowanego cudzoziemca może nastąpić po otrzymaniu odpisu wniosku o przyjęcie ścigania wraz z pismem organu dysponującego informującym o rozstrzygnięciu w przedmiocie przekazania ścigania i nakazem wydania. Wskazano również, że dokumenty te mogą być przesłane teletaksem - § 113 ust. 2 pkt 8 i ust. 6;

- 116) wskazano na wymogi formalne, jakie muszą spełniać dokumenty stanowiące podstawę zwolnienia, o których mowa w § 113 ust. 2 pkt 3 i 8 oraz § 114 ust. 2 pkt 11;
- 117) w § 113 i § 114 odstąpiono od szczegółowego wskazywania rodzaju środka zabezpieczającego, tak jak to miało miejsce w rozporządzeniu z dnia 13 stycznia 2004 r. (§ 111 ust. 2 pkt 4 i § 112 ust. 2 pkt 7 tego rozporządzenia), mając na względzie, że jednym z dokumentów stanowiących podstawę zwolnienia osadzonego jest polecenie doprowadzenia do właściwego zakładu (miejsca wykonywania środka zabezpieczającego właściwego rodzaju), wydane przez sąd w wykonaniu prawomocnego orzeczenia o zastosowaniu środka zabezpieczającego;
- 118) wskazano, że podstawę zwolnienia ze sprawy stanowi także zarządzenie sędziego penitencjarnego o wykonaniu w pierwszej kolejności środka zabezpieczającego zastosowanego w innej sprawie, wraz z odpisem prawomocnego orzeczenia i poleceniem doprowadzenia celem umieszczenia we właściwej placówce leczniczej. Doprecyzowano jednocześnie, że „*inna sprawa*”, w której zastosowano środek zabezpieczający, mogła być wykonywana w jednostce penitencjarnej (ust. 7), lecz mogła również wpłynąć do jednostki bezpośrednio jako orzeczenie o zastosowaniu tego środka wobec osadzonego i nie być wykonywana w areszcie śledczym lub zakładzie karnym (§ 58 ust. 3) - § 114 ust. 2 pkt 9;
- 119) określono, że w związku z przepisami ustawy z dnia 7 września 2007 r. o *wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego* (Dz. U. z 2010 r. Nr 142, poz. 960), zwolnienie może nastąpić po otrzymaniu postanowienia sądu penitencjarnego o udzieleniu skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, wraz z nakazem zwolnienia - § 114 ust. 2 pkt 1 lit. c;
- 120) uwzględniono treść art. 46 i 47 k.k.w., w brzmieniu ustalonym na podstawie art. 1 pkt 18 i 19 ustawy nowelizującej k.k.w., i zrezygnowano z uregulowania przewidującego, że zwolnienie skazanego ze sprawy następuje po otrzymaniu odpisu postanowienia sądu o zamianie zastępczej kary pozbawienia wolności na wykonywanie pracy społecznie użytecznej oraz o warunkowym zawieszeniu wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności (§ 112 ust. 2 pkt 1 lit. h i lit. i rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r.) - § 114 ust. 2 pkt 1;
- 121) uchylono przepisy regulujące tryb postępowania w przypadku stwierdzenia nieważności orzeczenia, ponieważ takiej sytuacji nie przewidują już przepisy k.p.k. (§ 113 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r.);
- 122) przyznano dyrektorowi jednostki penitencjarnej prawo określenia terminu i sposobu powiadomienia poszczególnych służb w podległej mu jednostce o mającym nastąpić zwolnieniu osadzonego z jednostki - § 119;
- 123) określono, że kierownik działu ewidencji kompletując dokumentację dotyczącą zwolnienia osadzonego, którą następnie przedstawia dyrektorowi, nie dołącza akt osobowych część „C” (akt dotyczących zatrudnienia osadzonego) oraz zaświadczenia

o zatrudnienia osadzonego (§ 118 ust. 1 pkt 3 lit. c i d oraz ust. 3 pkt 3 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r.) - § 120 ust. 1 i 3;

124) nałożono na dyrektora obowiązek kontroli czynności niezbędnych dla prawidłowego zwolnienia osadzonego - § 120 ust. 2;

125) określono, że kierownik działu ewidencji, a nie dyrektor, dokonuje kontroli kalendarza zwolnień skazanych i kalendarza zwolnień tymczasowo aresztowanych, przed zakończeniem urzędowania, sprawdzając, czy przygotowane zostały niezbędne dokumenty dotyczące zwolnienia wszystkich osadzonych - § 120 ust. 7;

126) określono termin przesłania zawiadomienia o zwolnieniu - § 123 ust. 7;

127) wskazano, że obowiązek powiadamiania właściwych organów wymienionych w § 124 ust. 1 dotyczy także wszczęcia przed sądem penitencjarnym sprawy o udzielenie skazanemu cudzoziemcowi zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego - § 124 ust. 1 i 2;

128) doprecyzowano jakie organy należy powiadomić o terminie zwolnienia cudzoziemca lub o wszczęciu wobec niego postępowania w przedmiocie przerwy w wykonaniu kary, warunkowego zwolnienia albo zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, mając na względzie art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. *o cudzoziemcach*, w brzmieniu ustalonym na podstawie art. 1 pkt 49 ustawy z dnia 24 października 2008 r. *o zmianie ustawy o cudzoziemcach i niektórych innych ustaw* (Dz. U. nr 216, poz. 1367). Na mocy tej nowelizacji obowiązek doprowadzenia cudzoziemca do granicy od 1 stycznia 2009 r. realizuje komendant oddziału Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca, którego należy powiadamiać o przewidywanym terminie zwolnienia cudzoziemca z jednostki penitencjarnej. Dotychczas obowiązek doprowadzenia cudzoziemca do granicy realizował komendant wojewódzki Policji właściwy ze względu na miejsce jego pobytu. Jednocześnie pozostawiono obowiązek informowania właściwego miejscowo komendanta wojewódzkiego Policji, kopią powiadomienia, o planowanych zwolnieniach cudzoziemców, także tych, których termin zwolnienia nie był wcześniej znany, w tym również tymczasowo aresztowanych (§ 124 ust. 3) - § 124 ust. 1 pkt 2;

129) nałożono na dyrektorów jednostek penitencjarnych obowiązek powiadamiania komendanta oddziału Straży Granicznej właściwego terytorialnie dla siedziby jednostki penitencjarnej o terminie posiedzenia, podczas którego sąd penitencjarny będzie rozpoznawał sprawę udzielenia cudzoziemcowi warunkowego przedterminowego zwolnienia, przerwy w wykonaniu kary albo zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego. Przekazanie tej informacji jest możliwe po otrzymaniu z sądu penitencjarnego wokandy. Jak wykazała praktyka powiadamianie Straży Granicznej o mającym nastąpić zwolnieniu skazanego cudzoziemca, w przypadkach, gdy zwolnienie następuje na podstawie decyzji sądu penitencjarnego udzielającego skazanemu warunkowego zwolnienia lub przerwy w wykonaniu kary, przekazanie informacji jest zbyt późne, bowiem zwolnienie

następuje w dniu podjęcia decyzji przez sąd lub niedługo później. Samo powiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie o warunkowe przedterminowe zwolnienie, udzielenie przerwy w wykonaniu kary albo udzielenie zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (realizowane w trybie § 124 ust. 1), z przyczyn oczywistych nie może zawierać informacji o ewentualnym terminie zwolnienia skazanego cudzoziemca, gdyż to, czy i kiedy nastąpi zwolnienie, jest uzależnione od decyzji sądu penitencjarnego. Uzyskanie przez Straż Graniczną informacji o mającym nastąpić zwolnieniu w dniu zwolnienia lub w okresie bezpośrednio poprzedzającym ten termin, w sposób istotny utrudnia lub wręcz uniemożliwia podjęcie działań organizacyjno-logistycznych niezbędnych do wykonania decyzji o wydaleniu cudzoziemca - § 124 ust. 2;

130) unormowano tryb postępowania z cudzoziemcami skazanymi prawomocnymi orzeczeniami na kary podlegające wykonaniu, wobec których istnieją podstawy do przeprowadzenia postępowania o przekazanie ich za granicę w celu wykonania orzeczonej kary (§ 125). W tym zakresie zmodyfikowano obowiązującą od 2006 r. procedurę postępowania dyrektorów jednostek penitencjarnych, ustaloną na podstawie uzgodnień dokonanych pomiędzy Dyrektorem Generalnym Służby Więziennej, Ministerstwem Sprawiedliwości a Prezesem Urzędu Do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców. Projektowane rozwiązanie ma umożliwić przekazywanie skazanych:

a) w oparciu o zasady przewidziane w *Protokole dodatkowym do Konwencji o przekazywaniu osób skazanych*, sporządzonym w Strasburgu w dniu 19 grudnia 1997 r. i w związku z art. 88 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. *o cudzoziemcach* (Dz. U. z 2011 r. Nr 264, poz. 1573),

b) na podstawie przepisów mających zastosowanie wyłącznie do obywateli Unii Europejskiej w związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2012 r. przepisów ustawy z dnia 16 września 2011 r. *o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym*, która stanowi dostosowanie krajowego porządku prawnego do postanowień decyzji ramowej Rady 2008/090/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. *o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności*;

131) zrezygnowano z regulowania w rozporządzeniu kwestii przekazywania Policji informacji o planowanych przepustkach osadzonych (§ 125 ust. 5 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r.). Aktualnie korzystanie przez Policję z danych zgromadzonych w systemie Noe.NET uregulowano porozumieniem zawartym pomiędzy Komendantem Głównym Policji a Dyrektorem Generalnym Służby Więziennej - § 128;

132) doprecyzowano przepis wskazując, że przekazany za granicę może być nie tylko cudzoziemiec (§ 123 ust. 1 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r.), ale także obywatel polski, w tym zwłaszcza przekazany na podstawie europejskiego nakazu aresztowania lub dostarczony do dyspozycji Międzynarodowego Trybunału Karnego - § 126 ust. 1;

- 133) skorygowano treść przepisu określającego miejsce przechowywania akt dotyczących zatrudnienia osadzonego, w przypadku jego ucieczki lub tzw. niepowrotu z przepustki, zastępując określenie akta osobowe częścią „C”, ogólnym pojęciem „*akta dotyczące zatrudnienia osadzonego*” - § 129 ust. 3;
- 134) uwzględniając zmiany wprowadzone ustawą nowelizującą k.k.w. wskazano, że powiadomienie o ucieczce lub tzw. niepowrocie z przepustki (a w zw. z § 130 także o niepowrocie z przerwy w wykonaniu kary) przesyła się do komendy powiatowej (miejskiej) Policji właściwej dla miejsca stałego pobytu osadzonego (w § 126 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r. - „*miejscza zameldowania*”) - § 129 ust. 1 pkt 1;
- 135) nalożono na jednostki penitencjarne obowiązek natychmiastowego powiadomienia Policji, za pośrednictwem telefaksu, o ponownym przyjęciu osadzonego, który zbiegł lub nie powrócił z przepustki - § 129 ust.4;
- 136) doprecyzowano termin przesyłania powiadomień o tzw. niepowrocie skazanego lub ukaranego z przerwy w wykonaniu kary oraz wniosku o zatrzymanie - § 130 ust. 1;
- 137) wskazano zasadę, że jeżeli osoba skreślona z ewidencji jednostki penitencjarnej zostanie osadzona w innej sprawie, jednostka przyjmująca tę osobę zobowiązana jest powiadomić jednostkę, w której nastąpiło skreślenie, o konieczności przesłania stosownych powiadomień. Po wdrożeniu systemu Noe.NET informacja o uprzednich pobytach osadzonego w jednostkach penitencjarnych dostępna jest w systemie Noe.NET. Uprzednio informacja taka była z pewnym opóźnieniem przesyłana przez Centralny Zarząd Służby Więziennej - § 131 ust. 5;
- 138) rozstrzygnięto wątpliwości związane z trybem postępowania w przypadku, gdy po ucieczce lub samowolnym przedłużeniu czasu przepustki przyjęto osadzonego, wobec którego zawieszono postępowania nie we wszystkich skierowanych do wykonania sprawach, poprzez wskazanie, iż w każdym przypadku, gdy nastąpiło przyjęcie takiej osoby, należy przystąpić ponownie do wykonywania wszystkich orzeczeń, jeżeli wyłączeniem powodem ich zawieszenia było nie ujęcie osadzonego - § 132;
- 139) wskazano jako zasadę, iż w przypadku śmierci osadzonego w czasie pobytu poza terenem jednostki penitencjarnej podstawą do zdjęcia go z ewidencji jednostki jest postanowienie o umorzeniu postępowania lub postępowania wykonawczego, wydane w trybie art. 15 k.k.w. - § 133 i 134;
- 140) zniesiono obowiązek pisemnego powiadamiania jednostek penitencjarnych przez Centralny Zarząd Służby Więziennej o możliwości przekazania dokumentacji osadzonego do archiwum (§ 131 ust. 3 i 4 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r.). Obowiązek ten wynikał z konieczności odnotowania niezbędnych informacji w bazie prowadzonej w Centralnym Zarządzie Służby Więziennej na podstawie danych przesłanych pocztą elektroniczną przez jednostki penitencjarne. Uregulowano, że dokumentację osadzonego zwolnionego, zmarłego lub skreślonego z ewidencji

przekazuje się do archiwum po odnotowaniu informacji o tym fakcie w systemie Noe.NET - § 136 ust. 3;

141) wskazano na możliwość stawienia się skazanego lub ukaranego po przerwie w wykonaniu kary do aresztu śledczego, który jest najbliższy miejscu jego pobytu - § 137 ust. 2;

142) odstąpiono od normowania zawartego w § 132 ust. 8 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r., wprowadzając wobec zwolnionych na przerwę w wykonaniu kary identyczne zasady postępowania, jak w przypadku osadzonych, którzy zbiegli lub w wyznaczonym terminie nie powrócili z przepustki (zostali skreśleni z ewidencji, a ich dokumentacja została przekazana do archiwum - § 131 ust. 2 i 3 oraz § 136 ust. 2). Zgodnie z projektowaną zmianą po otrzymaniu dokumentów, z których treści wynika, że postępowanie wykonawcze zostało zawieszona z powodu uchylania się skazanego lub ukaranego od wykonania kary, dokumentację zwolnionego przekazuje się do archiwum, powiadamiając o tym właściwe organy. Ponowne osadzenie skazanego lub ukaranego będzie możliwe po sporządzeniu nowej dokumentacji wykonawczej (rezygnuje się w ten sposób z funkcjonującego od wielu lat rozwiązania na rzecz wprowadzenia jednolitych zasad postępowania w tym zakresie). Dotychczasowe rozwiązanie powodowało, że skazany lub ukarany uchylający się od wykonywania kary, czasem przez wiele lat, cały czas figurował w rejestrze skazanych i ukaranych korzystających z przerwy w wykonaniu kary, a administracja zobowiązana była wykonywać związane z tym niezbędne czynności administracyjne, natomiast dokumentacja wykonawcza znajdująca się w jego aktach ewidencyjnych stanowiła podstawę jego ponownego pozbawienia wolności w tej sprawie. Jednocześnie konsekwentnie nalożono na administrację stosowne obowiązki związane z przekazaniem dokumentacji zwolnionego do archiwum - odpowiednio jak w przypadku zawieszenia postępowania wobec osób, które zbiegły albo w wyznaczonym terminie nie powróciły z przepustki - § 137 ust. 7 - 9;

143) określono sposób postępowania w przypadku, gdy w czasie korzystania przez skazanego z przerwy w wykonaniu kary wpłynię wyrok łączny dotyczący orzeczeń, które były wykonywane przed jego zwolnieniem. Uznano, iż w takiej sytuacji muszą obowiązywać jednolite zasady postępowania, bez względu na to, czy wyrok łączny zapadł przed zwolnieniem skazanego na przerwę, czy w trakcie jej trwania. Objęcie wyrokiem łącznym kar wykonywanych przed zwolnieniem skazanego na przerwę w wykonaniu kary nie powinno wpływać na jego sytuację prawną – czyli powinien być nadal traktowany jako korzystający z przerwy. Jako podstawową zasadę przyjęto, iż należy ustalić, czy w wyniku wyroku łącznego nie doszło do sytuacji, że kara została wykonana w całości, co może skutkować brakiem podstaw do przyjęcia skazanego po przerwie. Jednocześnie wobec zdarzających się sytuacji, iż kierując wyrok łączny sąd wyznacza skazanemu inny termin stawienia się do odbycia kary, niż wyznaczony jako termin stawienia się po przerwie, wskazano na obowiązek zwracania się do sądu penitencjarnego z wnioskiem o ustalenie terminu stawienia się skazanego do aresztu śledczego - § 138;

144) zawarto niezbędne regulacje dotyczące czynności administracyjnych wykonywanych w razie złożenia przez pokrzywdzonego wniosku w trybie art. 168a k.k.w. Jednostka penitencjarna przesyła stosowne powiadomienie w przypadku wykonania wobec skazanego kary w całości, jego ucieczki, wydania decyzji o udzieleniu mu przepustki, ale także wówczas, gdy skazany nie powrócił z przepustki, czy też, gdy decyzję o udzieleniu przerwy w wykonaniu kary wydał sąd lub Prokurator Generalny, o których mowa w art. 568 k.p.k. (wówczas, gdy decyzja o zwolnieniu nie została wydana przez sąd penitencjarny). Przewidziano rozwiązanie dopuszczające powiadamianie pokrzywdzonego, na jego wniosek, za pomocą telefaksu, pocztą elektroniczną lub telefonicznie (w drodze rozmowy telefonicznej lub nawet za pomocą wiadomości sms). W wypadku uzasadnionych wątpliwości co do skuteczności powiadomienia dokonanego telefaksem, pocztą elektroniczną lub telefonicznie, stosowne powiadomienie przesyła się również drogą pocztową - § 139 i 140;

145) wskazano zasady powiadamiania jednostek organizacyjnych Policji w trybie art. 168a § 3 i 4 k.k.w. Przewidziano możliwość powiadamiania za pomocą środków komunikacji elektronicznej, mając na uwadze na dane gromadzone w systemie Noe.NET (bieżąca aktualizację tych danych) oraz możliwość wprowadzenia pełnej automatyzacji w przesyłaniu tych powiadomień. Ponieważ z wejściem w życie ustawy nowelizującej k.k.w. nastąpi ogromny wzrost liczby powiadomień, do których przesłania zobowiązana jest Służba Więzienna, mając na uwadze dodatkowo potrzebę ograniczenia kosztów przesyłania informacji do właściwych podmiotów, szybkość i skuteczność realizacji obowiązku powiadomienia, przewiduje się wprowadzenie odpowiednich rozwiązań technicznych (w oparciu o system Noe.NET) zakładających automatyzację wykonywanych w tym zakresie czynności administracyjnych - § 141;

146) ustalono sposób postępowania w przypadku, gdy zgon osadzonego nastąpił w trakcie transportowania go pomiędzy jednostkami penitencjarnymi, wskazując, iż jednostką właściwą do wykonywania określonych przepisami czynności w takiej sytuacji jest jednostka najbliższa miejsca zgonu - § 144;

147) dostosowano terminologię stosowaną w rozporządzeniu do zmiany, której dokonano w ustawie z dnia 31 stycznia 1959 r. *o omentarzach i chowaniu zmarłych* (Dz. U. z 2000 r. Nr 23, poz. 295, z późn. zm.), zastępując określenie „szkole wyższą” określeniem „publiczna uczelnia medyczna lub publiczna uczelnia prowadząca działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych” (§ 145 ust. 3), zgodnie z obowiązującym brzmieniem art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. *o cmentarzach i chowaniu zmarłych*, ustalonym art. 1 pkt 3 lit. a ustawy z dnia 18 października 2006 r. *o zmianie i uchyleniu niektórych upoważnień do wydawania aktów wykonawczych* (Dz. U. Nr 220, poz. 1600);

148) uwzględniając zasadę wynikającą z art. 15 § 4 k.k.w., a także możliwość wykonywania postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wydane go przed dniem 4 sierpnia 1996 r., pozostałomono dotychczasową treść § 137 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r.(dotyczy to także § 1 ust. 1 pkt 34) - § 147;

149) określono zasady postępowania w sprawach, w których już sporządzono obliczenie okresu wykonywania kary w oparciu o przepisy rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r. lub uprzednio obowiązujących aktów prawnych - § 148;

150) określono tryb postępowania wobec osób skazanych wyrokiem prawomocnym co do których, jeszcze przed dniem 1 stycznia 2012 r., jednostki penitencjarne otrzymały zawiadomienia o uprawomocnieniu się wyroku lub skazaniu wyrokiem prawomocnym, lecz nie otrzymały dokumentów, o których mowa w § 83 ust. 3 nowego rozporządzenia (tj. odpisu postanowienia o przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania do czasu rozpoczęcia kary albo odpisu prawomocnego wyroku wraz z nakazem przyjęcia). Ustalono, że wobec wskazanych osób stosować należy dotychczasowe przepisy, które zezwalały, po otrzymaniu zawiadomienia o skazaniu wyrokiem prawomocnym, na wykonywanie pozbawienia wolności (pomimo iż upłynął termin stosowania tymczasowego aresztowania określonego w ostatnim postanowieniu) do czasu otrzymania właściwego prawomocnego orzeczenia wraz z nakazem przyjęcia do odbycia kary. Brak przedmiotowej regulacji skutkowałby obowiązkowym zwolnieniem takich osób w dniu wejścia w życie nowych przepisów (§ 113 ust. 1). W związku z tym, jeżeli jednostka penitencjarna otrzymała przed dniem 1 stycznia 2012 r. zawiadomienie o skazaniu wyrokiem prawomocnym, niezależnie od tego, czy już upłynął uprzednio ustalony termin stosowania tymczasowego aresztowania, czy też niebawem upłynie (w zdecydowanej większości spraw terminy takie już upłyną) osoba, której zawiadomienie to dotyczy, będzie nadal pozbawiona wolności i traktowana jako skazany (do dnia 1 stycznia 2012 r. taki był też jej status) do czasu otrzymania dokumentacji wykonawczej, jednakże nie dłużej niż do 29 lutego 2012 r. Natomiast osoby co do których przed dniem wejścia w życie rozporządzenia wpłynęły zawiadomienia o skazaniu wyrokiem prawomocnym, lecz w okresie tym wpłynęły również postanowienia o przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania do czasu rozpoczęcia wykonania kary (w których nie oznaczono termin, do którego ma trwać tymczasowe aresztowanie), od dnia 1 stycznia 2012 r. będą traktowane jako tymczasowo aresztowane względem których stosuje się przepisy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności - do czasu otrzymania dokumentacji wykonawczej (§ 1 ust. 1 pkt 30, § 83 ust. 3, § 85 ust. 4 i § 113 ust. 1), nawet jeśli wpłynęła ona po 29 lutego 2012 r. Zasada ta dotyczyć ma także osób wobec których postanowienie o przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania do czasu rozpoczęcia wykonania kary wpłynęła po wejściu w życie rozporządzenia.

Przewidziano, że dotychczasowe przepisy stosowane będą do dnia 29 lutego 2012 r. Wydaje się, że jest to wystarczający okres na sporządzenie i skierowanie do jednostki penitencjarnej odpowiedniej dokumentacji wykonawczej w sprawach, w których wyrok uprawomocnił się przed dniem 1 stycznia 2012 r. Ustalono 2 - miesięczny okres przejściowy mając na uwadze potrzebę przystosowania się sądów do nowych przepisów, w sposób nieuciążliwy dla nich, zgodnie z zasadą określoną w § 36 w zw. z § 132 Zasad techniki prawodawczej - § 149;

151) doprecyzowano przepisy budżące wątpliwości lub ustalono szczegółowy tryb postępowania niezbędny przy wykonywaniu niektórych czynności administracyjnych, ewentualnie odpowiednio skorygowano treść stosownych przepisów rozporządzenia z dnia 13 stycznia 2004 r. - § 1 ust. 1 pkt 21, § 3 ust. 1, § 4 ust. 1 pkt 6, § 5 ust. 3 i 4, § 8 ust. 2 i 3, § 9 ust. 2, § 10 ust. 2, § 12 ust. 1 i 4 - 6 i 8, § 14 ust. 3 i 8, § 15 ust. 2, § 16 ust. 1 - 3, § 19, § 20 ust. 1 i 3, § 25, § 27, § 28 ust. 1, 2 i 5, § 30 ust. 3 pkt 1 i 2 oraz ust. 5, § 34 ust. 3, § 35 ust. 4, § 37 ust. 2 i 4, § 43 ust. 2 pkt 2, § 48 ust. 1, § 49 ust. 1, 3 i 4, § 50 ust. 4, § 51 ust. 3, § 52 ust. 1 pkt 1, § 52 ust. 3, § 55 ust. 1, § 56 ust. 4 i 6, § 57, § 58 ust. 1, § 59 ust. 4, § 60, § 61 ust. 1 i 2; § 64, § 66, § 69, § 70, § 72, § 73, § 74, § 76 ust. 2, § 77 ust. 9, § 81 - 83, § 82 ust. 1 - 6 i 8, § 83 ust. 5 i 7, § 86 ust. 2, § 87, § 89 ust. 2, § 91 ust. 1 pkt 3 i ust. 2, § 92 ust. 1, 3 - 6, § 93 ust. 3, § 95 ust. 1 i 7, § 97, § 99 ust. 1 i 2, § 100 ust. 4, § 102, § 104 ust. 2, § 106 ust. 4, § 108, § 112 ust. 1, 7 i 8, § 113 ust. 4 i 6, § 114 ust. 3, § 116, § 117, § 120 ust. 3 - 5, § 123 ust. 3 i 7, § 127, § 129 ust. 1 pkt 1, § 131 ust. 3, § 142 ust. 1 pkt 3 i ust. 3, § 144, § 145 ust. 2;

152) w związku z ustaleniem nowej akt osobowych część „A” i „B”, tj. akt ewidencyjnych oraz teczki osobopoznawczej, wprowadzono stosowne zmiany w następujących przepisach: § 7 ust. 1, § 10 ust. 1, § 16 ust. 3, § 27, § 28 ust. 1 i 5, § 30 ust. 3 pkt 2, § 36 ust. 3, § 37 ust. 4, § 38 ust. 1, § 39 ust. 4, § 53 ust. 2, § 57 ust. 1, § 60 ust. 1, § 63 ust. 1 i 4, § 65, § 66, § 67, § 68 ust. 1, § 69 ust. 1 pkt 8, § 70 ust. 2 pkt 6 lit. c, § 70 ust. 6, § 71, § 77 ust. 4, 6 i 7, § 78 ust. 2, 3 i 5, § 79 ust. 1, § 99 ust. 2, § 116, § 120 ust. 1 pkt 1 lit. a oraz ust. 4 i 5, § 121, § 126 ust. 1, § 129 ust. 1 pkt 3, § 133, § 138 ust. 1 pkt 2, § 144, § 145 ust. 2 i 3.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o *działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa* (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji, zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w *sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych* (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje rozporządzenie.

Projektowana regulacja dotyczy funkcjonariuszy i pracowników Służby Więziennej, w tym w szczególności dyrektorów aresztów śledczych i zakładów karnych, dyrektorów okręgowych Służby Więziennej i Dyrektora Generalnego Służby Więziennej, osób osadzonych w aresztach śledczych i zakładach karnych, organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości, a także adwokatów, radców prawnych i innych podmiotów wykonujących stosowne czynności urzędowe z udziałem osób osadzonych w jednostkach penitencjarnych.

Ponadto w związku z ustawą nowelizującą k.k.w. oraz projektowanym rozporządzeniem konieczna wydaje się także nowelizacja, w szczególności, następujących rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości:

- 1) z dnia 23 lutego 2007 r. *Regulamin urzędowania sądów powszechnych* (Dz. U. Nr 38, poz. 249, z późn. zm.);
- 2) z dnia 24 marca 2010 r. *Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury* (Dz. U. Nr 49, poz. 296);
- 3) z dnia 27 lutego 2006 r. w sprawie organizacji sądów wojskowych oraz ustalenia regulaminu wewnętrznego urzędowania tych sądów (Dz. U. Nr 42, poz. 287);
- 4) z dnia 25 listopada 2008 r. *Regulamin wewnętrznego urzędowania wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury* (Dz. U. Nr 221, poz. 1446);
- 5) z dnia 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania (Dz. U. Nr 152, poz. 1494).

2. Konsultacje społeczne.

Projekt rozporządzenia zostanie przedłożony do zaopiniowania Zarządowi Głównemu Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Funkcjonariuszy i Pracowników Więziennictwa oraz Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka. Projekt rozporządzenia zostanie przedstawiony do wiadomości Rzecznikowi Praw Obywatelskich.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Projekt nie będzie miał wpływu na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego. Przedmiotowa regulacja nie spowoduje konieczności poniesienia dodatkowych wydatków z budżetu państwa.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy.

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym także na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny.

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.